

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JENNI BARA

MOTHER

Maker

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

MOTHER *Maker*

Jenni Bora

Anne Yapıcı

The Momcoms İkinci Kitap

Copyright @ 2024 Jenni Bara

Tüm hakları saklıdır

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektrikli veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Bu kitaptaki karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

VB Edits'ten Redaksiyon ve Düzeltme Jeffrey

Hodge'dan Son Düzeltme İç format Sara's PA

Services'ten Kapak Love Lee Creative'den

(Madison Lee)

ISBN: 978-1-959389-07-1 (e-kitap)

ISBN: 978-1-959389-08-8 (ciltsiz)

Jennibara.com

Playlist

This One's For the Girls- Martina McBride
ME! (Featuring Brandon Urie)- Taylor Swift

Fireflies- Owl City

I Gotta Feeling- Black Eyed Peas

Fırtına Uyarısı- Hunter Hayes

I'll Be There For You- The Rembrandts

Deep End- Daughtry

Vazgeçmeyeceğim- Jason Mraz

Your Body is a Wonderland- John Mayer

Maroon- Taylor Swift

Benim Evrenim- Coldplay x BTS

Feels Like Home- Chantal Kreviazuk I

Want Crazy- Hunter Hayes

İÇİNDEKİLER

1. Cortney _
2. Dylan
3. Cortney _
4. Dylan
5. Cortney _
6. Dylan
7. Dylan
8. Cortney _
9. Dylan
10. Dylan
11. Cortney _
12. Dylan
13. Cortney _
14. Dylan
15. Dylan
16. Dylan
17. Cortney _
18. Dylan
19. Cortney _
20. Dylan
21. Cortney _
22. Dylan
23. Dylan
24. Cortney _
25. Dylan
26. Cortney _
27. Cortney _
28. Cortney _
29. Dylan
30. Dylan
31. Cortney _
32. Dylan
33. Cortney _
34. Dylan
35. Cortney _
36. Dylan
37. Cortney _
38. Cortney _
39. Dylan

40. Cortney _
41. [Dylan](#)
42. Cortney _
43. [Dylan](#)
44. Cortney _
45. Cortney _
46. [Dylan](#)
47. Cortney _
48. [Dylan](#)

[Mother Pucker Sneak Peek](#)

[Brownstone](#)

[Jenni Bara tarafından da](#)

[Sevgili Okuyucu](#)

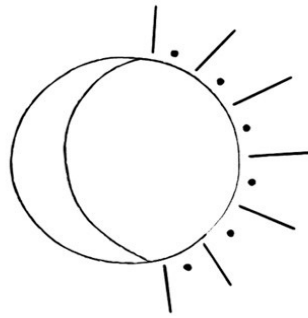
[Teşekkür Yazarlar](#)

[Hakkında](#)

Dedication

*To my girls. I love that we celebrate each other wins and are there for the rough times.
We may be all over the country but
I'm so blessed to have found you all.
And if we ever need to momcom...*

I promise to Dylan the house up!

A sezon ortası başlangıcı. Bunun tek açıklaması buydu.
Gözlerimi kısarak dört katlı evi inceledim... hadi buna ev diyelim.
Harap olmuş para çukuru ağız dolusu bir şeydi.

Kıkırdadım. Her gün birlikte oynadığım aptallar, Beckett Langfield'in bu çöplükte yaşadığına inanacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyorlardı gerçekten? Takımın sahibi olan huysuz herifin burada ölü bulunmasına imkân yoktu.

Büyük ön camda "*Mutlu... Günler*" yazıyordu. *Mutlu* ve *Gün* arasında bir kelimenin eksik olduğu belliydi ama belki de karışık bir tatil havasına sahip gibi görünen kahverengi taş için uygundu. Mavi ön kapıda bir Noel çelengi asılıydı, tuğla basamakların sağında ise kocaman bir Paskalya tavşanı duruyordu. Korkuluklar beyaz hayaletlerle ve bir iskeletin parçasıyla süslenmişti. Neredeyse Temmuz ayında olmasaydık bunların hiçbiri o kadar da tuhaf olmazdı.

En azından milyonlarca pencerenin her birinin üzerindeki kırmızı, beyaz ve mavi yıldızlar gerçekten anlamlıydı.

Tebeşirle çizilmiş resimler ve tic-tac-toe oyunları, sanki bir anaokulu evin önünde teneffüse çıkmış gibi kaldırım ve basamakları kaplamıştı.

Fotoğraf çekmek için telefonumu çıkardım, çünkü bu eşek şakası için ellerinden geleni yapmışlardı. Hayat gülmek için çok kısıydı.

Duş başlamadan önce parmağım küçük kırmızı düğmeden ayrılmamıştı bile. Bir fermuar sesi ve bir ping, ardından lastik toplar göğsüme çarptı. Sonra kulağıma, yanağıma ve alnıma. Tanrım, gerçek bir Nerf keskin nişancısı. Hedef ben olmasaydım daha çok takdir edeceğim bir şeydi.

Kafası kazınmış küçük bir çocuğun vücudunun üst yarısını dışarı çıkardığı perdesiz pencereye odaklandım. Tütüsü lacivertti; silahı turuncu ve beyazdı.

"Kaldırımımdan çekil."

Gözlerimi kısarak çocuğa baktım ve homurdandım. Kaldırımların kamu malı olduğundan oldukça emindim. Ama gerçekten bir çocukla tartışmak istiyor muydum? Sarhoş muydu? Belki. Ama ayıkken? Daha az çekici.

Çocuk pencereden tırmandı ve bir maymun gibi kendini havaya fırlatarak bir buçuk metre aşağıdaki verandaya ayaklarının üzerine düştü. Vay anasını. Boynunu kırmadığı için şanslı.

"Patron diyor ki, bu evi ve bir *milyon kişiyi* korumak bize kalmış. sinir bozucu kızlar var."

Çocuğa sıırttım. Kazıtılmış kafası, kamuflaj pantolonu ve lacivert bale tütüsü arasında göze çarpıyordu. Bu çocuğun ailesinin *onu yapmasına* izin vermesini takdir etmeliydim.

Ona neden burada olduğumu söyleyemeden tekrar ateş etti ve neon turuncu top alnımdan sekti.

"Ah, bu da ne?" Yerimi ovuşturarak ona ters ters baktım.

Beş yaşından büyük olmayan çocuk iyi bir nişancı olabilirdi ama lanet olsun, ailesi ona Nerf savaşında bir numaralı kuralı öğretmemiş miydi? *Yüze nişan alma*. Birini kör bırakabilirdi ve benim görmeye ihtiyacım vardı.

"Hey, Huck, yine postacıyı vurmasan iyi edersin." Ön kapı açıldı, ama antrede sonunda bu çocuk için kimin geldiğini görmek için çok karanlıktı.

"Hayır, tuhaf at kuyruklu uzun boylu adamların istilası." Çocuk Timberland çizmelerini kahverengi binanın sahanlığına vurdu ve

Tekrar.

Teslimiyet içinde ellerimi havaya kaldırdım. "Sadece çoraplarım için buradayım." Saçma ama doğrudu. Takım arkadaşlarıma göre, şanslı çoraplarımı çalan serseri genç burada yaşıyordu.

Ancak geçen her dakika, bunun bir tuzak olduğu daha da belirginleşti.

"Miller?"

Vay anasını. Beckett Langfield.

Kara düşünceli, siyah saçlı patronum gölgelerden çıkıp en üst basamağa adım attı.

Takım *onu* bu şakaya nasıl ikna etmişti? Beckett günün erken saatlerinde maça bir grup çocuk getirmişti -son zamanlarda basında çıkan onca çılgın haberden sonra ortalığı yumuşatmaya yarayan bir tür reklam gösterisi- ama bir takım şakasına dahil olmak bambaşka bir seviyeydi.

"Ateş etme." Beckett bir kolunu çocuğa doğru uzattı. "Eğer ona zarar verirsen, ekibim doğruca tuvalete geri döner."

Evet, öyleydiler. Beckett benden hoşlanmıyor olabilirdi ama birkaç hafta önce geldiğimden beri takımı kazanıyordu. O da ben de atışları benim yönetmeme ihtiyacı olduğunu biliyorduk. Ama bunu etkili bir şekilde yapmak için şanslı çoraplarıma ihtiyacım vardı.

"Neden buradasın?" Beckett hâlâ elini solundaki genç çocuğa uzatıyordu ama dikkati benim üzerimdeydi. Eğik başı ve büzülmüş dudakları beni beklemediğini gösteriyordu, yani ya iyi bir oyuncuydu ya da bu bir şaka değildi.

"Ben de seni gördüğüme sevindim Patron." Sırıttım ve Beckett'ın beklediği bok kafalı rolüne büründüm.

Babası ve ben uzun zamandır arkadaştık. Langfield'lar beyzbol ve hokey imparatorluklarına odaklanırken Miller'lar emlak ve yarış dünyasına hükmediyordu. Her iki aileye de saygı duyulur ve herkes tarafından sevilirdi. Bunların hiçbirisi Beckett ve benim iyi anlaştığımız anlamına gelmiyordu.

"Aptallık etme-" Küfür dilinde öldü. Yutkunarak, Nerf silahını hâlâ bana doğrultmuş olan çocuğa bir bakış attı.

Brownstone'u tekrar inceledim. Antrenin ışıkları kapalı olmasına rağmen, ikinci katın ve bodrumun tüm pencereleri 4 Temmuz gecesi gökyüzü gibi aydınlanmıştı. Açık ön kapının içinden gelen gürültü sessiz yaz gününe yayılıyordu.

"Burası senin evin mi?" Soruyu sormadan edemedim. Tıpkı benim de yüzümü kaplayan bok yiyici sırtışa engel olamadığım gibi. Eğer Beckett Langfield

burada yaşadığını, o zaman dünyanın bilmesi gerektiğini söyledi.

Beckett gözlerini devirdi. "Karmaşık bir durum."

"Hayır, değil," dedi çocuk. "Annemi seviyorsun ve annem burada yaşıyor, bu da seni anladığımız anlamına geliyor."

Beckett gülümsedi ve küçük adamın başını okşadı. "Haklısın, Finn."

Ah. Bu doğru. Beckett yakın zamanda takımın halkla ilişkiler müdürü Olivia Maxwell ile evlenmişti. Bunun doğru olduğuna hala inanamıyordum. Beckett herkesten nefret ederdi. O ve aşk beynimde birbirine karışmazdı. Yine de birkaç çocuğu olan bekâr bir anneye mi aşık olmuştu? Akıl almaz.

Takımımın sahibi iç çekti. "Ne istiyorsun, Courtney?"

"Serseri bir çocuk çoraplarımı çaldı." Olası bir şans kaybından korkmuyormuş gibi omuz silktim, sakın olmaya çalıştım.

Mantıklı olmak benim için önemli değildi, ama top oynamak . Artık yirmi beş yaşında değildim ve daha yeni takas edildiğim takımdaki yerimi kaybetmeye hazır değildim. Beklenmedik takasım beyzbol dünyasını sarsmıştı. Neredeyse on yıldır New York Metros'ta oynuyordum ve ofise çağrılıp Boston Revs'teki yeni statüm hakkında bilgilendirilmeden önce bir fısıltı bile çıkmamıştı.

Milyarder Beckett her ne kadar sinirlerimi bozsa da, isteyeceğim son şey yeni bir takastı. Bir takımla bağ kurmak zaman ve emek isterdi ve ben gelecek yıl yeniden başlamak için çok yaşlıydım. Hatta bazılarına göre oynamak için bile çok yaşlıydım. Her maçta, kalenin arkasında çömelmek için gerekenlere hâlâ sahip olduğumu kanıtlamak zorundaydım. Elbette ligdeki en zeki tutuculardan biri olarak biliniyordum ve atıcılara maç kazandırıyordum ama kalçalarım ve dizlerim otuz beş yaşından daha yaşlı hissediyordu.

Kendimi düşüncelerimden sıyırdığımda Beckett'ın her zamanki kaşları hâlâ yerindeydi, bu yüzden boğazımı temizledim, açıklamaya ve buradan defolup gitmeye hazırdım.

"Çorap hırsızını burada bulabileceğimi duydum. Damiano, maça getirdiğin kızıl saçlı çocuğun onları dolabımdan aşırıldığını söyledi."

"İblis Yumurtası," diye mırıldandı.

"Merak etme, annelere söylemem," diye uyardı çocuk. "Dylan Teyze ona böyle hitap etmenden nefret ediyor."

Beckett burnundan uzun bir nefes çekmeden önce uzun bir süre bana baktı. "İçeri gel. Ördek çoraplarını bulacağız."

Eğilmek mi?

"Kapıyı kullan. Pencereden girdiğinde Medusa çok kızıyor." Beckett taş binaya geri döndü.

Arkasından merdivenleri koşarak çıktım, hem bu işin nasıl sonuçlanacağını merak ediyordum hem de şanslı çoraplarımı almak için yanıp tutuşuyordum. Eğer takımın ayrılmak üzere olduğu uzun yola çıkmadan önce onları geri alamazsam mahvolacaktım.

Antrenin içinde, gözlerimin karanlığa alışması için durdum. Alıştıktan sonra etrafı taradım, tavanda bir delik -aslında iki tane- ve bir aydınlatma armatürünün yerine uzanan kabloları gördüm. Zeminin bir kısmı kontrplaktan başka bir şey değildi. Lanet olsun. Evin içi dışından daha kötü görünüyordu.

"Hiç sorma." Beckett çenesini sıkarak homurdandı. "Çorapları istiyorsan çeneni kapalı tut ve güzel görün, Man Bun."

Hiç düşünmeden elimi saçlarımın ve topuzumun üzerinde gezdirdim. Bugünlerde saçlarımla olduğu kadar saha görüşmeleri yapma yeteneğimle de tanınıyordum. Bu benim alametifarikamdı ve menajerimin sürekli onay telefonları almasının sebebiydi.

Beckett bana yan gözle bakarak koca ağzımı açmayacağımı onayladı. Cazip gelmişti ama işimi korumak ve o lanet çorapları alıp gitmek istiyordum ve bunun bir şaka olmadığından hâlâ yüzde yüz emin değildim.

Başını eğdi ve uzaklaştı, ben de onu takip ederek geniş bir aile odasına girdim. Bu alan bir şekilde tamamlanmıştı; ışıklar, dolu bir tavan ve bitmiş zeminler vardı. Yenilenmeye ihtiyacı olabilirdi ama bir inşaat alanı da değildi. Burada tuhaf olarak göze çarpan tek şey büyük tuğla şömineydi. Paravanın kolları tel gibi görünen bir şeyle birbirine bağlanmıştı. Ya da belki de bir şömine paravanı değildi. Kabloyla kapatılmış bir kapı olabilir mi? Sanki içeride bir şeyi kilitlemeye çalışıyorlarmış gibi.

Kanepede oturan siyah saçlı bir çocuk hızla arkasına baktı, sonra da iki kez baktı. "Oh, vay canına." Neredeyse bir fısıltıydı. Benden Beckett'a bakarken kahverengi gözleri kocaman açılmıştı. "Bana beyzbol oynamayı mı öğretecek?"

Beckett kollarını kavuşturdu. "Hokey oynamak istediğini sanıyordum, Buz Adam."

"Ben seçici değilim." Çocuk, dizleri minderinin üzerine dikilene ve dirsekleri seksiyonelin arkasına dayanana kadar döndü.

"Hokey meselesi üzerinde çalışıyorum." Yanımda Beckett kollarını kavuşturdu ve bir yumruğunu duvara iki kez vurdu. Üstündeki çatlaktan sıçrayan bir tutam sıva tozu aşağıya doğru uçuşarak kahverengi saçlarını kapladı. Onunla birlikte

Çenesini sıkı, tekrar vurdu ve havalandırma deliğine doğru bağırdı. "Ekip toplantısı. Gidelim, mürettebat."

Beckett daha direktifini tamamlamadan ev patladı. Atların izdihamı gibi bir ses üstümüzde yankılandı ve bir an sonra bir çocuk sürüsü odaya girdi. Birbirine benzeyen sarı Fransız örgülü ikiz kızlar ve kanepedeki siyah saçlı çocukla aynı yaşta görünen bir başka kız belirdi. Lacivert tütülü çocuk da yeniden ortaya çıktı. Tam bu evin bir palyaço arabasına benzediğini ve içerisi tıklım tıklım dolana kadar insanların gelmeye devam edeceğini düşünmeye başlamıştım ki küçük bir kız içeri girdi. Elleri sümüksü sarımsı bir maddeyle kaplıydı.

Tombul bacaklarının üzerinde yalpalayarak Beckett'ın yanına geldi ve pantolonunu çekti. Beckett tereddüt etmeden çocuğu kaldırdı ve kalçasına yasladı.

Sırtarak elini açtı ve Beckett'a muz püresine benzeyen bir şey uzattı.

"Ben iyiyim ufaklık." Beckett başını salladı, küçük kız püre haline getirilmiş yemeği ağzına atarken bile şaşırtıcı derecede soğuk bir ifade takındı, ardından gamzeli elini Beckett'ın Revs formasına sildi. "Livy, ıslak bir kağıt havluya ihtiyacımız var."

"Anladım," diye tanıdık bir ses geldi. Bir an sonra takımın halkla ilişkiler müdürü köşeyi dönerek odaya girdi. Liv stadyumda her zaman mükemmelliğin resmiydi, bu yüzden dağınık topuzlu ve tozluklarında el izi olan bu kadın neredeyse tanınmaz haldeydi.

Onu selamlamak için ağzımı açtım ama doğrusu ne diyeceğimi bilemedim.

Şu anda ne haltlar dönüyordu? Evin kendisi mi bu anın en çılgın kısmıydı yoksa Beckett ve Liv'in -tanıdığım en derli toplu iki insanın- evin içindeki görüntüsü mü emin değildim. Her iki durumda da, büyük bir "*ne oluyor lan?*" hissi alıyordum.

Liv kâğıt havluyla doğruca Beckett'ın formasına yöneldi ama o elini kaldırdı.

"Kendim için endişelenmiyorum," dedi küçük kızın elini uzatarak. "Şunu temizle. Junior'ın *tekrar* muz püresinin tadına bakmak için telleri kemirmesine ihtiyacımız yok."

"Sadece bir kez oldu," dedi Liv kıkırdayarak. "Ama Raccoongate ve senin ondan kaçmak için boxer'ının içinde zıplamanı izlemek kesinlikle bu yılın en önemli anıydı."

"Senin için katlandığım şeyler." Beckett başını salladı.

Şaşırmıştım, çünkü yüzündeki ifade öfke ya da kızgınlık ifade etmiyordu. Hayır, Liv'e baktığında sadece aşktan düpedüz yıkılmış erkeklere özgü aptal bir ifade takınıyordu.

Başımı salladım. *Zavallı ahmak.*

"Diğerleri nerede?" "Geri kalanlar mı?" Tükürdüm.

Beckett'ın tek tepkisi kaşlarını çatmak oldu. "Kardeşim, bu kadar yeter."

Liv'in çocukları olduğunu biliyordum ama bir ordusu olduğunu bilmiyordum.

Beckett'ın kaşları çatıldı ve yüzü daha koyu bir renge büründü, ama o cevap veremeden, maçtan sonra çoraplarımın kaybolmasına izin verecek kadar dikkatimin dağılmasına neden olan kişi odaya girdi.

Söğüt gibi, porselen gibi bir teni, kumral saçları ve altın gibi parlayan gözleri vardı. Tıpkı maçtan sonra onu takım odasının karşısında gördüğümde olduğu gibi, tek başına varlığı bile ciğerlerimdeki havayı söndürdü. Dolgun pembe dudakları, *numaranı aldığımı* söyleyen bir sırıtışa dönüştüğünde neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim.

Ve lanet olsun ki onun almasını istemedim.

N Genelde *ekip toplantıları* Beckett'ın ailemize bir sürü yeni ve abartılı kurallar söylemesinin bir yoluydu. Ben her ne kadar Liv'in kocasını çok sert bir şekilde yargılamamaya çalıştım.

Dördümüz, yedi çocuğumuzla birlikte tek bir çatı altında idare etmek için çok fazlaydık. Özellikle de birkaç ay öncesine kadar yalnız yaşayan huysuz milyarder için. Beckett'ın dünyasında, insanlar söz konusu olduğunda bile, daha azı daha fazlaydı. Ama görünüşe göre bu gece partiye katkıda bulunacaktı.

Belki de evren bana ateşli bir sarışın şeklinde bir hediye veriyordu. Kahretsin, tam bir erkek şekeriymi. Uzun boylu yakalayıcıyı bugün maçta görmüştüm ve sırtışı onun da beni fark ettiğini ve beni daha fazla görmekten rahatsız olmayacağını söylüyordu.

Arkadaşlarım ve ben geçen yıl bir anlaşma yapmıştık. Bu kahverengi evde yaşamaya ve çocuklarımızı birlikte büyötmeye karar vermiştik. Birkaç yıl için harika gitmişti.

Liv patronuyla sahte bir evlilik yapmadan aylar önce.

Başlangıçta bunun nasıl gerçek olabileceğini anlayamamıştı ama Beckett'la birlikte olacakları her zaman yıldızlarda yazılı olmuştu. Liv hiçbir zaman yeni kocasıyla olduğu mutlu olmamıştı, bu yüzden hepimiz onun kalmasına karar verdik ve eşsiz ailemiz bir milyarder evlat edindi.

Liv'in bilmediği şey Beckett'ın başka planları olduğuydu. Delia'yı, Shay'i ve beni başka adamların üzerine atıp Liv'i bu evden çıkarmak gibi yarım yamalak bir fikri vardı. Bu konuda kurnazlık yaptığını sanıyordu ama ben ne yaptığını biliyordum.

Yine de, eğer Cortney Miller'ı kapmak için koyuyorsa, o zaman ben de varım. En azından bir geceliğine.

Belki bu gece bile. Bugün Babalar Günü olduğu için Liam'ın babası maçıdan sonra onu almıştı. Çocuksuz gecelerim çok azdı ama on beş yaşındaki çocuğum evden çıkmıştı ve ben de bundan faydalanmaya niyetliydim.

"Bunun için burada olmam gerekiyor mu?" Liv'in oğlu Finn kanepeye yığılıp kaldı. "Ben yapmadım. Gidip çay partisi yapabilir miyim?" Nerf silahını şömineye doğrulttu ve mermileri birbiri ardına kafesli perdeye çarptırdı.

"Ekip toplantıları herkes içindir." Beckett çenesini eğdi ve başını omzuna yaslayan Adeline'in saç örgüsünü ağzından uzak tutmaya çalıştı.

"Liam burada değil," diye duyurdu Finn.

Kai onun yanında gülümsemek için kendini zor tuttu. Beckett kıkırdadı. "Liam evde değil." "Dyl, smoothie'ni unuttun."

Shay koşarak odaya girdi ve yeşil yapışkanı tek koluyla tuttu. Kedi kusmuğuna benzeyen bir şey yaptığında şeffaf bir bardak kullanmaması gerektiğini hâlâ öğrenememişti.

"Hayır, unutmadım." Başımı salladım. "Bu daha çok bir Anja krizi."

Gözlerini kırıştırarak başını eğdi ve düz siyah saçlarının bir gözünün üzerine düşmesine neden oldu. Düzensiz kesim muhteşemdi. Altı aydır Boston'da olmasına rağmen hâlâ o havalı Cali havası vardı. Benim kalın, dağınık saçlarım asla bu kadar soğuk görünemezdi.

Boğazını temizledi. "Üçüncü gözünle ilgili bir kriz yaşamamanın smoothie'ne ne ilgisi var?" Shay sanki gerçekten almamı bekliyormuş gibi bardağı hâlâ uzatıyordu.

Teklif edilen ieeği görmezden gelerek çenemi eğdim. "Artık vücuduma başka birinin kustuğu gibi tadı olan şeyleri koymayı destekleyemem. Kolyemle kontrol ettim." Gmleğimin altından gl kuvars tılsımını tutan ince gümüş zinciri kaldırdım. "Smoothie'ler artık büyük bir hayır."

Kolyenin Revs tişrtmn üzerine düşmesine izin vererek avuçlarımı açtım ve omuz silktim. Shay kötü bir aşçı değildi, sadece bir yerlerde sağlık için lezzetten vazgeebileceğine karar vermişti. Ben de -on dakika öncesinden başlayarak- mutluluğun en önemli şey olduğuna karar verdim. Kolyemi tezgahın üzerinde duran fincanın üzerinde gezdirdikten sonra, iğrenç yeşil yapışkanın enerji akışımını engellediği anlaşıldı.

"Ne yazık ki bu smoothie'ye ve bundan sonra yapacaklarınıza itiraz etmek zorundayım. Evrene göre, üçüncü gözüm için kötü."

"Ben de!" Beckett odanın öbür ucundan ağzından kaçırdı. Bu Liv'in kaşlarını atmasına neden oldu.

"Gerçekten Livy. Aynen söylediği gibi. Ben de o evrende İsa'ya kavuşma, kumbaya anlarından birini yaşadım. Ve hepimiz üçüncü gözlerin ne kadar önemli olduğunu biliyoruz."

Kaşlarımı kaldırdım ama ben ona aptal diyemeden Cortney en az bir metre havaya sıçradı ve bağırdı. "O bir rakun mu? *Evin içinde* mi?"

Bir Nerf mermisi daha hayvanı diğerlerimizden ayıran file perdeye isabet edince Junior tısladı.

Junior, "Bana ve bebeklerime ateş etmeye devam ederseniz dışarı çıkar ve her mermiyi alarım," diye seslendi. Bu tehdidin ardından rakuna benzemeyen garip bir tıslama duyuldu.

Cortney irkilerek geri çekildi ve rakuna ait olmadığı çok açık olan sesin kaynağını bulmak için odayı taradı.

Çocuklar benim Junior taklidime güldüler. Yüzlerce kez duymuşlardı ama yine de histerik bulmuşlardı. Dudaklarımı oynatmadan konuşmayı öğrendiğimde sekiz yaşındaydım. On yaşıma geldiğimde sesimi ıkarabiliyordum ve onlu yaşlarımda taklit sanatında ustalaşmıştım.

Shay başını salladı ama dudakları sırtarak kalktı. Onu gldrdğm için beni seviyordu. Kocasını kanserden kaybettikten sonra hayatında daha fazla kahkahaya ihtiyacı vardı. Kocası ldğnden beri hayatını bir *hayırlar* yumağı olarak yaşıyordu. Asla dışarı çıkmıyor, asla sağlıksız bir şey yemiyor, Kai'yi gözünün önünden ayırmıyor ve asla rahatlamıyordu. Sürekli stres altındaydı.

"Bundan hoşlanmadığını biliyorsun." Yanına gittim ve Finn bir el daha ateş ederken silahı elinden aldım. "Bebekleri için endişeleniyor."

Beckett, "Dört tane eğilen rakunumuz olacağına inanamıyorum," diye homurdandı.

"Dört mü?" Cortney alay etti ve her an kaçmaya hazırmış gibi ayaklarını sürüyerek girişe yaklaştı.

"Yuvalama şekline bakılırsa, her an olabilir. Bazen bir rakunun bu kadar büyük bir yavrusu olduğunda yardıma ihtiyacı olduğunu okumuştum." Beckett'ın iri gözlü paniğine sııttım.

"Yardım mı?" Junior'a bir bakış fırlattı.

Liv derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi, sonra tekrar yaptı, muhtemelen kafasından sayıyordu. Ona daha sonra şaka yaptığımı söyleyecektim. Söylemezsem strese girerdi.

"Neden..." Cortney başını salladı, erkek topuzu hafifçe sallanıyordu. "Neden evin *içinde*?" Geniş mavi gözleri, artık kendisine ateş edilmediği için çok daha mutlu olan Junior'dan bana, sonra da Beckett'a kaydı.

"Bebeklerimin ve benim evsiz kalmamızı mı öneriyorsun?" Junior sordu.

Cortney odayı tekrar taradı, hâlâ sesin kaynağını belirlemeye çalışıyordu.

"Bir ekip toplantısında ne zaman istenmediğimi bilirim. *Humph.*"

"İnanılmaz gibi görünse de zararsız biri." Liv, Junior'ın şöminenin derinliklerinde kayboluşunu dikkatle izlerken garip, tiz bir kıkırdama çıkardı.

"Ama-"

Beckett homurdandı. İzin versek düzeltmek için seve seve para ödeyeceği bir şey daha vardı. "Sana soru sorma demiştim, Man Bun."

Çörek Adam. Hayır, bu ona uymadı. Ben olsam şöyle bir şey yapardım-

Ben karar vermeden Delia içeri girdi, topukları parke zemine vuruyordu. Shay *ona* yeşil yapışkanı uzattı.

"Oh, *yine* bunları yapmışsın. Bataklık çamuru." Delia sahte bir gülümseme takınıp uzun sarı atkuyruğunu omzunun üzerinden geçirirken son cümleyi mırıldandı.

Nasıl oluyordu da yirmi dört saat boyunca arkası kaygan at kuyruğu yapıyor ve hiç başı ağrıyordu? Bazı günler ona bakmak bile başımı ağrıttıyordu. Saçlarını o kadar iyi eğittiğine yemin ederdim ki jöleye bile ihtiyacı yoktu. Sanki saçları çizginin dışına çıkmamayı çok iyi biliyordu. Tıpkı ayaklarının, onları her gün içine soktuğu topuklu ayakkabıların içinde acıaktan daha iyi bildiği gibi.

Dört inçlik stiletto giysem ayaklarım on dakika içinde isyan ederdi. Yalınayak yürümek benim için en iyisiydi. Toprağın temiz enerjisini kanallandırmama yardımcı oluyordu. Bir şeye zorlandığımda ayaklarım sandaletleri tercih ederdi. Tarzım sanatsal ve boho şıklığı arasında bir yerdeydi. Giydiğimde beni gülümsetiyorsa giyerdim.

Delia ise iş toplantılarında daha resmi davranırdı. Daha iyi bilmesem, takım elbiseyle uyuyup uyumadığını merak ederdim.

Elindeki fincana bakarak yüzünü buruşturdu, muhtemelen onu içmekten kurtulmanın yollarını arıyordu, sonra grubu gözden geçirdi. Cortney'i gördüğünde yüzünü buruşturup kaşlarını çatı ve boşta elini kalçasına . Uh-oh. Yeni kızgın erkek düşmanı hisler onu ele geçirmişti. Delia hiçbir kadının orgazm için bile olsa bir erkeğe ihtiyacı olduğuna inanmıyordu. Ona ne yaptığını bilen bir erkeğin bir oyuncaktan daha iyi olduğunu kaç kez söylesem de fikrini değiştirmeyecekti. Delia'nın güzel kırmızı aurası ne zaman bir erkeğin yanında olsa çamurlu bir bordoya dönüşüyordu. Adamın ne kadar arkadaş canlısı ya da iyi görünümlü olduğunun bir önemi yoktu. Sadece onun varlığı bile öfkesini ateşlemeye yetiyordu.

Kırmızı dudaklarını büzdü. "Onun burada ne işi var?"

"Sanırım Beckett onu en yüksek teklifi verene açık artırmayla satıyor." Omuz silktim. "Takım toplantısını bu yüzden çağırdı."

Liv kocasına ters ters baktı.

"Değilim," diye teminat verdi Beckett. Sonra bana döndü ve ondan sürekli duyduğum o bıkkın kaşlarını çatı. "Sorun çıkarma, Dippy Do."

Ben mi? Sorun çıkaran biri varsa o da Beckett'tı. Shay'i, Delia'yı ve beni erkekler konusunda nelerden hoşlandığımız konusunda sorgularken ince davranmaya çalışmıştı ama balık tutarken gözlerindeki bakış bana tam olarak ne istediğini söylüyordu. Bir planı vardı, ama ben ona izin verdim. Çoğunlukla eğlenceli görüldüğü için.

"Belayı severim." Hayatı yaşamaya değer kılan her şeye varım.

Cortney ifadem karşısında sırtıttı.

"Ama o sana mı *ait* Beckett?" Delia beyzbol oyuncusuna ters ters bakarak sordu.

"Hayır." Cortney alay etti.

Beckett aynı anda, "Evet," dedi.

Cortney, "Ben biliyorum," diye mırıldandı.

Delia'nın kızı Phoebe boğazını temizledi ve bir parmağını havaya kaldırdı. "Affedersiniz, Bay...."

"Miller," diye bitirdi Liv. Hangi felaketle daha önce başa çıkacağını planlıyormuş gibi kaşlarını çatarak odayı inceledi: rakun, beyzbol oyuncusu, kocasının entrikaları, benim öngörülemezliğim ya da ikizler. Sonunda gözlerini kapadı ve tekrar derin nefesler almaya başladı.

"Evet. Bay Miller." Sekiz yaşındaki kızın sarı saç örgüleri başını sallarken sallanıyordu. Bedeni genç olsa da ruhu yaşlıydı - benden çok daha yaşlı. "Bu evde kötü söz söylemenin cezası şu anda bin dolar. Nakit kabul ediyoruz." Kollarını kavuşturdu ve çenesini kaldırdı, dikkatini ondan ayırmıyordu.

Dikkatini çekmek için boğazımı temizledim ve bana baktığında kaşlarımı kaldırdım.

Phoebe içini çekti ve gözlerini devirdi. "Venmo ve Zelle de kabul ediyoruz." Courtney geri çekildi, açıkça kafası karışmıştı.

"Ama," diye ekledi ikiz kardeşi, "elektronik ödemeler için bir ücret alıyoruz.

Yüzde beş."

Dudaklarını birbirine doladı ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yüzde beş," diye tekrarladı. Gözlerindeki parıltı gülmemeye çalıştığını düşündürdü bana. Doğrusunu söylemek gerekirse, grup olarak gülünçtük, bu yüzden çoğu insan bizi komik bulurdu. Ama ikizler elektronik lanet kavanozları konusunda çok ciddiydiler.

"Ödemeyi göndermek için QR koduna ihtiyacınız var mı?" Collette sordu. "Toplumumuz bugünlerde neredeyse tamamen nakitsiz, bu yüzden yanınızda on yüzlük taşımayabileceğinizi anlıyorum."

Sekiz yaşındaki çocukların çoğu *nakitsiz* kelimesinin anlamını bilmezdi ama Delia'nın ikizleri fazlasıyla zekiydi. Son beş ayın büyük bir kısmını tüm bu enerjiyi kötülük yerine iyiliğe kanalize etmeye çalışarak geçirdim. Asla kimsenin ateşini söndürmek istemedim, ama onları merkeze almak ve evrensel *bizin* olumlu üyeleri olmalarını sağlamak için çalıştım. Bu tüm çocukların ihtiyacı olan bir şeydi, ama özellikle de *The Shining*'deki kızlara benzemeye kararlı görünen Collette ve Phoebe'nin.

Delia yanımda iç çekti.

"Merak etme," diye fısıldamak için yaklaştım. "Ücretler 529 hesabına yatırılacak. Bunun onların eğitime nasıl fayda sağlayacağını düşün." Yeşil tırnağımı dudaklarıma vurdum. "Tabii üniversite deneyimleri bizimki gibi değilse, çünkü..." Kıkırdadım. "O zaman sadece bira ve erkek öğrenci birliği olacak."

Liv ve Shay ile Boston College'daki ilk yılımızda aynı odaya atandığımızda tanışmıştık. On beş yıl sonra, hala

Hırsızlar gibi kalın. Zamanın, o zamanlar bulaştığımız onca pisliğin anılarını köreltmesine imkan yoktu. Eğlence zaman zaman başımızı belaya soksa da - özellikle benim sürpriz hamileliğim ve Liam'ın doğumunu takip eden on sekiz aylık korkunç dönem- aramızdaki anlık bağ ve bağ bizi bunca yıl birbirimize yakın tutmuştu.

"Lanet kavanozu parası, orman suyu dolu çöp kutuları ve azgın genç oğlanlar konusunda yardımcı olmaz." Kıkırdarak omuz silkdim.

Delia inledi.

Cortney kıkırdarak dikkatimi ona çekti ve gözlerimiz buluştuğunda dudaklarında bir gülümseme belirdi. Beni duymuş muydu? Belki de duymuştu. Ama çoğu insan beni anlamazdı, bu yüzden güldükleri nadir olurdu. Çoğu zaman rastgele düşüncelerime karşılık olarak şaşkın göz kırpmalarla karşılaşıyordum.

Yine de beni izleme ilgili bir şey midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu. Bu sadece delici mavi gözleri ya da devasa çerçevesi değildi. Adam muhteşemdi. Hiç şüphe yoktu. Bakışlarının, yalnız kaldığımızda ne yapacağının her ayrıntısını planlıyormuş gibi vücudumda gezinmesi de değildi. Gerçi bu da seksiydi. Beni etkileyen şey bakışlarında parlayan anlayıştı.

Beckett boğazını temizledi ve Cortney gözlerini kaçırmadan önce göz kırptı.

Kalbim tekledi. O mavi gözlü göz kırpışı beni o öğleden sonra stadyumda aynı şekilde etkilemişti. Viking ilgimi çekmişti. Maçtan sonra buraya doğru gelmeye başlamıştı ama o daha odayı geçmeden Beckett dışarı çıkmamızı emretmişti.

İkizlerin üçüncü kalecinin vuruş ortalamasının düşeceğini tahmin etmesinin adamı korkuttuğundan mı, yoksa Finn'in yılanının kaçıp atıcılardan birinin ödünü kopardığından mı emin değildim. Belki de Adeline odanın ortasına kustuğu içindi. Sebep ne olursa olsun Beckett sinirlenmiş ve hepimizi çabucak dışarı atmıştı.

Böyle aşırı dramatikti.

"Tamam." Cortney devasa kollarını açtı. Cidden, vücudu boyunca uzanan bir kas sıradağları gibiydi. Düz karnı dünyanın düzlemleri olabilirdi. Kıçını buradan göremiyordum ama bahse girerim koyu badanalı kot pantolonun içinde de beyzbol pantolonunun içinde olduğu kadar güzel görünüyordu.

Delia yan tarafıma dirsek atarak beni kendime getirdi. "Ağzının suyu akıyor olabilir," diye alay etti.

"Hiç sanmıyorum," diye fısıldadım. "O çok seksi. Beyzbolun en sevdiğim mecaz olduğunu biliyorsun. Bütün o adamlar nasıl sayı turu atacıklarını çok iyi biliyorlar."

Bu bana kızlarınıninkine çok benzeyen bir göz devirme hareketi yaptırdı. Delia'nın erkeklerin düşman olduğu fikrinden gerçekten kurtulması gerekiyordu.

Cortney kıkırdamadan önce etrafına bakındı. "Hepiniz beni kandırdınız. Bu en iyi on şakadan biri olmalı."

"Şakalar eşek şakası olarak tanımlanır." Phoebe küçük ayağını yere vurdu. "Bir insanın yatağına ıstakoz pençesi koymak ya da bir hayaletin sesi gibi davranmak gibi şeyler. Bu kötü bir kelime ücreti."

Kendimi tutmaya çalıştım ama Phoebe'nin ses tonundaki ciddiyet karşısında içimden bir kıkırdama geldi. Cortney Miller zekası, vurucuları okuma yeteneği ve atışları yönetme becerisiyle tanınırdı. Aptal değildi, ama sekiz yaşında bir adamın ona açıklama yapmasını dinlemek yılımın en önemli olayı olabilirdi.

Collette kaşlarını çattı. "Dyl Teyze, bu hiç komik değil. O haklı. Bu bir ücret. Eğer kötü kelimeler kullanmak istiyorsan, o zaman ev ücret alıyor. Tıpkı hızlı araba kullanmanın ücreti gibi."

"Neyin ücreti?" Shay'in saçları tekrar gözüne düştü ve kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Shay Teyze." Phoebe iç çekti. "Annem hız limitinden daha hızlı gitmek için ücret ödediğini söylüyor ya? Bay Miller da kötü kelimeler kullanmak isterse ücret ödeyecek."

Delia'nın iki küçük dâhisine kuralları çiğnemeyi yaratıcı bir şekilde açıklamasına bayıldım ama Shay onaylamıyormuş gibi kaşlarını çattı. Shay muhtemelen bu yorumdan sonra Delia ne zaman direksiyon başına geçse strese girecekti. Ya da daha kötüsü, araba kullanmakta ısrar edecekti. Böyle bir şey olursa Delia'nın kafası patlar. Shay otoyolda sanki çocukların bulunduğu bir okul bölgesindeymişiz gibi araba kullanırken ben bile soğukkanlılığımı korumakta zorlanırdım.

"Yeter." Beckett boştaki elini havaya kaldırdı. "Man Bun'ın banka hesabı bin dolarlık bir ücreti desteklemiyor."

"Ne?" Cortney başını salladı ve kaşlarını çattı. "Hıyarlık etme. Aradığım her atış için bana bundan daha fazlasını ödüyorsun."

Şimdi işler ilginçleşmeye başlamıştı. Birbirlerine ters ters bakan iki adam arasında ufukta bir sidik yarışı belirmişti. Yüksek eğlencenin tanımı buydu. Her iki adamın etrafındaki aura bir renk çatışmasına dönüştü.

Beckett'in kırmızıları öfke, ego ya da güdüye işaret ederdi. Her zaman parlak ve yoğundu.

Yeni misafirimizi çevreleyen soğuk sarılar ve mavilerle karışmaları ilginçti. Auraları, onları hem empatik hem de bilge yapan morumsu bir yeşile karışabilseydi, hepimiz daha iyi durumda olurduk.

Erkekleri ne kadar sevsem de, çok azını akıllı bulmuştum.

Çılgınlık başlamadan önce Cortney'nin soğukkanlılığı devreye girdi. Başını salladı ve arkasını döndü. Bu basit hareket odayı ve Beckett'ı neredeyse anında sakinleştirdi.

Cortney ikizlere, "Küfürlü konuşmalarım için özür dilerim," dedi. "Bir QR kodu harika olurdu. AirDrop ile bana gönderin."

Onlarla yetişkin insanlarmış gibi konuşması her iki ikizi de gülümsetti. Kendini onların boktan listesinde bulmamış gibi görünüyordu. Ne kadar şanslı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Cortney QR kodunu beklerken Beckett'a döndü. "Kızıl saçlı adamın çaldığı şanslı çoraplar için geldim."

Bu etkileşim o anda daha az eğlenceli hale geldi. Beckett onu buraya getirmek için bir plan yapmamıştı ve o da beni avlamak için burada değildi. Hayır, evimizde bulunmasının nedeni oğlumun onun eşyalarını çalmış olmasıydı. Liam iyi kalpli ama çok kötü fikirleri olan çocuklardan biriydi. Yakalayıcının kirli çoraplarını neden aşırıldığı bir muammaydı. Belki de ona evren konuştuğunda onu dinlemesini söyleyerek çok fazla zaman harcamıştım. Bu yüzden mi aklından geçen her saçma fikrin gerçekleşmesi gerektiğini düşünüyordu?

Döndüm ve odadan çıktım.

Çılgın, benzersiz ailemiz işe yaradı çünkü hepimizin yerine getirmesi gereken roller vardı. Eve taşındıktan kısa bir süre sonra evde kalan anne rolünü üstlenmiştim, bu yüzden çamaşır yıkamak benim işlerimden biriydi. Ama Beckett geldiğinde işler değişti. Gömleklerinden sadece *birini* pembeye çevirdikten sonra, kalp krizi geçirdi ve görevi devraldı. Artık kirli ve temiz olmak üzere iki yığın giysi yerine, geri kalanımızın görmezden gelme eğiliminde olduğu militarist bir sistem kurmuştu. Zavallı Beckett muhtemelen yıl sonuna kadar çoğunlukla gri olacaktı.

Çamaşır odası gülünç derecede düzenliydi. Alanın etrafındaki tabelalar her bir çamaşır grubunun nereye bırakılması gerektiğini belirtiyordu. Henüz okuyamayan küçükler için fotoğraflar bile eklemişti: beyazlar, renkliler, koyular ve özel bakım. Daha sonra her bölümdeki kutular, söz konusu ailenin bir fotoğrafıyla birlikte aile adına göre belirlenmişti.

Her ne kadar sistem ve A tipi kişiliği hakkında onunla dalga geçmek istesem de, her zaman temiz kıyafetlerimiz vardı ve herhangi bir aksilik yaşamamış ya da herhangi bir eşyayı mahvetmemişti. Bir kez olsun "Kimin gömleği olduğu önemli değil. Tek temiz olan bu." Hatta Shay'in onayladığı, gerçekten işe yarayan, bitki bazlı, boyasız özel bir çamaşır deterjanı bile bulmuştu. Adam çamaşır işinden anlıyordu. Tek bir şey dışında, iç çamaşırları.

İç çamaşırları yazan tabelaya bakıp sııttım. Dört yetişkin kadınla birlikte yaşamının, bir avuç kızdan bahsetmiyorum bile, bir ton sütyen ve külot anlamına geldiğinin farkına varmak Beckett'ı yıkım topu gibi vurmuştu. Liv Beckett'la delicesine mutluydu ve ben de onun adına heyecanlanmışım ama Beckett iç çamaşırı konusunda bir tuhaftı.

Külot kutusunun yanında bir kayıp eşya kutusu vardı. Kısacası Beckett'ın eve getiremediği her şey. İçinde de düzgünce katlanmış bir çift temiz lacivert çorap vardı. Oğlumun kaçak malları saklamamış olması garipti ama ben kim oluyordum da hediye edilen atın ağzına bakıyordum? Finn'in Nerf silahını tezgâha bırakıp çorapları aldım ve odama yöneldim. Muhtemelen bir saat daha sürecektir olan ekip toplantısının kaosuna geri dönmek istemiyordum, bu yüzden pencereden gizlice çıkacaktım. Çorapları Cortney'nin arabasına bırakabilir, sonra da suçluluk duymadan dışarıda bir gece geçirebilirdim.

I Kapıyı kapattım, hâlâ bunun bir şaka olup olmadığından emin değildim. Damiano'nun ya da Revs'in diğer atıcılarından birinin dışarı fırlayıp "Yakaladım seni" diye bağırmasını bekliyordum. Çünkü az önce o evde şahit olduğum şey reality için bile fazla gülünçtü. Cüzdanım bin dolar daha hafifti ama Beckett'a sonsuza dek işkence etmek için kullanabileceğim birkaç şey keşfetmiştim. Yine de bu yolculuk neredeyse hiçbir işe yaramamıştı. Kabul edilsen de edilmesen de çoraplarım hâlâ kayıptı. Beckett yarın uçakta yanımızda olacaklarına yemin etmişti ama yine de huzursuzluk midemi bulandırıyor. Rutinimdeki değişikliklerle aram pek iyi değildi. Özellikle de şimdi, beklenmedik bir olaydan sonra hâlâ çalışırken. hayatımın elden geçirilmesi.

Bana onları bulacağından emin olduğunu söylese de, aile odasına eli boş girdiğinde o kadar da emin görünmüyordu.

Ona göre, çorapları çalan genç babasıyla dışarıdaymış, bu yüzden ona soramazlarmış ama odadaki her yetişkin bana olmayacağına dair güvence verdi. Etrafta takılabiliirdim, ama çoraplarım bir yana, kahverengi tahta olmak için tek bir nedenim vardı ve o da yirmi dakika önce tek kelime etmeden ortadan kaybolmuştu.

Onun yokluğunu fark eden tek kişi benmişim gibi görünüyordu, ancak böyle bir sirkin ortasında birinin günlerce kaybolması muhtemelen kolaydı. Özellikle de o lanet rakun bir kez daha ortaya çıkıp odadaki herkesin dikkatini tekrar çektiğinde. En azından bu sefer konuşmuyordu. Ama neden kimse onu şömineden uzaklaştırmak için hayvan kontrolünü aramamıştı? Ve gerçekten bebekleri var mıydı? Bunun bir şaka olup olmadığından emin olamadım.

Lanet çoraplarıma takılmadan odaklanabileceğim bir konu bulmak için beynimi zorlayarak verandanın merdivenlerinden aşağı indim. Evet, bir çift çorap bir çift çoraptı. Bunu biliyordum. Ama tıpkı sol bacak korumamın sağ bacağımdan önce giyilmesi *gerektiği* gibi -ve ayak bileğimden kalçama kadar kesilmesi gerekiyordu, tersi değil- tüm sezon boyunca aynı çorapları giydim. Kız kardeşim lise birinci beri her yıl sağ topuğuma bir yonca çizirdi.

Dalgın bir şekilde sola döndüm ve kaldırımdan aşağı indim. Dodge Charger'ıma ulaştığımda tavanı avuçladım, elimi sıcak mor çeliğe dayadım ve ayaklarıma baktım. Alexander McQueen beyaz deri spor ayakkabılarımın topuğu her zaman zümrüt yeşiliydi ve numaram da aynı renkteydi. Cortney Miller NY Metros ayakkabıları. Takasımdan sonra menajerim, Revs'i temsil etmesi ve sponsorluk anlaşmasını sürdürmesi için safir rengine geçmelerini sağladı. On sekiz numara ayakkabı bulmak zordu ve bu spor ayakkabılar rahattı, bu yüzden küçük değişiklikler hakkında stres yapmamaya çalıştım, ama şimdi çoraplarım da eksikti. Kayıp çorapların suçlusu ayakkabı değişikliği değildi. Kalbim küt küt atmaya başladı ve uzun bir nefes aldım.

İyi olurdu. "Yarın şanslı çoraplarımı alamazsam en kötü ne olabilir ki?"

"Kaybettin," diye cevap verdi arkamdan bir ses. "Ama evrenin başka planları var."

Döndüğümde lacivert kumaştan bir topun bana doğru yükseldiğini gördüm. İçgüdüsel olarak onu yakaladım. Ancak, lanet çoraplar artık benim odak noktam değildi. Çünkü *ona* bakıyordum. Kısa pantolonunu ve Revs tişörtünü altın rengi bir şeyle değiştirmişti. Parıldayan kumaş boynunun arkasına bağlanmıştı.

ve her kıvrımına yapışıyordu. Tek parça şort olayının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama çok seksi görünüyordu. Kumral bukleleri başının üzerine yığılmıştı ve sadece birkaç kırmızı dal neredeyse makyajsız yüzünü çerçeveliyordu. Tıpkı onu stadyumda gördüğüm andaki gibi ve yine ev süsü verilmiş o sirk çadırının içindeki oturma odasına adım attığımda da tek odağım oydu.

"İyi misin?" diye sordu, güneş gözlüklerini başının üstüne kaldırarak. Muhtemelen daha önce hiç kadın görmemiş gibi aval aval içindi. Neden üzerimde böyle bir etkisi vardı? Şakalaşmak ve flört etmek genellikle kolay gelirdi. Ama onun varlığı anında beynimin teklemesine neden oldu. *Muhteşem kadın, muhteşem kadın, muhteşem kadın* düşünceleri tekrarlanıp duruyor, diğer tüm düşünceleri kovalıyordu.

Başını yana eğdi ve ipeksi bir bukle çıplak omzuna değdi. Elimi arabanın kaputundan kaldırdım, ona dokunmak, saçlarını yumruğuma dolamak, omzunun yumuşak tenini avucumda hissetmek ya da dudaklarımı boğazının çukuruna bastırmak niyetindeydim-

"Sporcular için şansın ne kadar önemli olduğunu biliyorum." Kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluştu. "Umarım sana uğursuzluk getirmedi ya da seni oyundan düşürmedik."

Gözlerimi kırpıttım ama gözlerimin onun vücudunda gezinmesini kontrol edemedim. "Bacakların var mı?"

Ne oluyor lan?

Ben ukala, çabuk cevap veren bir adamdım. Ve sezon boyunca dalga geçmesem bile, muhteşem bir kadının yanındayken *flört etmek* benim varsayılan ayarımdı. Yine de bu kadına *açılış cümlem* olarak anatomisinin temel bir parçasına sahip olup olmadığını sormuştum?

Çenesini sıktı ve uzun, solgun bacaklarını inceledi. Yardım edemedim ama ben de aynısını yaptım. Baldırının ortasından ayak bileğine kadar, sandaletlerine bağlanan bir tür altın iple sarılmıştı.

"Evet." Başını kaldırdı ve başıyla onayladı. "Hâlâ oradalar. Böyle bağlı kalmaları çok güzel."

Kahkahasının melodisi bulaşıcıydı ve benimle alay ederken kıkırdamadan edemedim.

"Ben Dylan." Alanıma girdi ve beni anında yumuşak hindistan cevizi kokusuyla sardı.

Elini uzattı, ben de hemen kendi elimi uzattım. Hafifçe sıktığımda orta parmağındaki üst üste dizilmiş yüzükler birbiriyle şingirdadı.

Tam da tahmin ettiğim kadar yumuşaktı.

Midem neredeyse anında kasıldı ve ellerinin vücudumda gezindiği görüntüler bilincime doldu. Kahretsin. Dişlerimi sıktım, onun önünde tekrar bir aptal gibi davranmadan önce içimde kabaran arzu dalgasıyla savaştım. Ona verdiğim tepki içgüdüsel oldu. Sezon boyunca seks yapmamaya lanet olsun. O anda, kurallarımın bir önemi olmadığından emindim. Bu gece, onun kızıl saçları çarşaflarıma yayılırken sona ermeliydi.

"Bacakları bağlı kalan kişi olarak hatırlanmam kolay olmalı."

Belki aptal gibi davranmayı bırakırsam benimle dalga geçmeyi bırakırdı. Boğazımı temizledim. "Cortney."

Başını salladı ve başının tepesine gevşekçe tutturulmuş bukleler zıpladı. "Dünyanın çoğunun bunu bildiğinden eminim ama Samson'un daha uygun olacağına karar verdim."

Ne demek istediği ya da buna nasıl karşılık vereceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden karakterimde kaldım -bu garip, dilsiz pislik her ne haltsa- ve elini benden çekerken sessizce kaşlarımı çattım.

"Yolculuğunuzda iyi şanslar."

"Evet, teşekkürler." Şuna bak. İki kelime bir araya geldi. İlerleme kaydediyordum.

Gülümseyerek güneş gözlüklerini indirdi, sonra döndü ve kaldırımından aşağı indi.

Tüm varlığım onun benden uzaklaşması fikrine isyan etti. "Dışarı mı çıkıyorsun?" Arkasından seslendim. Yine aptalca sorular. Altınlar içindeki bu tanrıçanın önünde daha da aptal görünmemi sağlamasaydı yüzüme bir tokat atardım.

Omzunun üzerinden bana baktı. Gözlükleri burnunun köprüsünden aşağı kaymıştı ve irislerindeki altın benekler batan güneşte parlıyordu. "Evet."

"Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" Kekeledim. Ama hey, cümlelerim uzamaya başlamıştı. Bu yüzden devam ettim ve kelimelerimi iyice düşünmeden, "Bilirsin, tüm o çorap olayını telafi etmek için." diye ekledim.

Kıkırdadı ve dönüp bana baktı. "Oğlum çoraplarını çaldı ve sen bunu telafi etmek mi istiyorsun?"

Huh.

Hırsız oğlu muydu? Sanırım mantıklı. İkisi de kızıl saçlıydı. Bekar bir anneyle ilişkiye girmek istiyor muydum? Çok az zamanım vardı.

Bırakın ilgimi çekecek bir kadını, sezon boyunca kendime bile yetemiyorum. Bir de işin içine çocuk girince? Bu kadının evindeki karmaşaya tanık olduktan sonra aklımda milyonlarca kırmızı bayrak uçuşuyor olmalıydı ama sadece onu görmek bile kalbimin sıkışmasına yetti. O özel biriydi. Ben bir pervane, o ise bir alev gibi beni ona çekmeye devam eden şeyin ne olduğunu bir türlü anlayamıyordum.

Bir elini boğazına götürdü, neredeyse bir şey kapacaktı ama kendini durdurdu ve elini tekrar bıraktı. "İçkileri ısmarlayan kişi ben olmalıymışım gibi hissediyorum."

"Kulağa hoş geliyor. Kimin alacağına sonra karar veririz."

Alnında küçük bir kırışıklık belirdi, kafa karışıklığı kusursuz cildine gölge düşürdü. Bir kadınla kimin ödeyeceği konusunda tartışacak tipte bir adam değildim. İkimiz de onun istediği tüm üst sınıf içkileri karşılayabileceğimi biliyorduk. Param vardı. Yine de istediğim şey, onun biraz zamanıydı. Bunu elde etmenin tek yolu onun ödemesine izin vermekse, egom bunu kaldırabilirdi.

Anahtarlığımdaki uzaktan çalıştırma düğmesine bastım, sonra yolcu kapısını açtım ve bir kolumu uzattım.

"Mor sihirli arabamın beklediğini görüyorum." Havaya aynı yumuşak kokuyu yayarak neredeyse zıplayarak bana doğru geliyordu. Arabaya tırmanırken omzu göğsüme değince karnım sıkıştı. Ben kapıyı kapatamadan çenesini yukarı kaldırdı ve dişlerime vuran başka bir gülümsemeyle bana vurdu. Çok az tanıdığım bu kadının üzerimdeki etkisi konusunda endişelenmem gerekirdi ama şimdilik aramızdaki tuhaf bağı incelemekle ilgilenmiyordum.

Arabanın etrafını dolaşp koltuğuma oturduğumda Dylan'ın güneş gözlükleri bardak tutucumdaydı ve gösterge panelindeki dokunmatik ekranla oynuyordu.

"Ne yapıyorsun?" Frene bastım ve kontak düğmesine dokunarak arabayı uzaktan çalıştırma ayarından açık konuma getirdim.

Bana yan gözle bile bakmadan, her hakkı varmış gibi ses sistemimi ele geçirdi. "Her epik gecenin bir marşa ihtiyacı vardır."

Arabayı vites taktığımda hoparlörlerden "BEN!" sesi geliyordu. Kıkırdadım. Takım arkadaşlarım ve dostlarım Swifty olduğum için benimle dalga geçerlerdi. Spor yaparken sık sık onun şarkıları kulağımda yankılanırdı ve hatta daha fazlası temizlik çalma listeme yüklenirdi. Kim "Gorgeous" eşliğinde bulaşık yıkamak istemez ki?

"Onaylamana sevindim. T Swift'ten nefret etseydin havamız bozulurdu," dedi Dylan, ben bir şey söylememiş rağmen. Aklımdan geçenleri okuyormuş gibi görünmesi ürkütücüydü.

"Mükemmel bir marş gibi görünüyor." Ana yola döndüm ve gaza basıp motorun kükremesine izin verdim. Babamın hayal kırıklığına uğramasına rağmen, ailemle birlikte yarış dünyasında aktif olarak yer almıyordum ama arabaları seviyordum ve bu arabayı güçlendirmek çok eğlenceliydi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Benim evime."

Yeşil tırnaklarını bir süre kolçağa vurdu. "Cesurca bir hareket."

Başımı arkaya atarak güldüm. "Sadece bir . Sonra nereye istersen gidebiliriz."

Yirmi soruluk bir oyunun başlamasını bekliyordum -tanıştığım çoğu kadın sorularla doluydu- ama Dylan sadece narin bir omuz silkti.

"Harika."

On dakika sonra anahtarlarımı valeyeye fırlatıyor ve avucumu Dylan'ın sırtının çıplak tenine bastırıyordum. Onu binanın içine doğru yönlendirirken bir ürpertiyle savaştığına yemin edebilirim. Belki de benim ona verdiğim tepkinin yarısını onun da bana verebileceğini düşünmek hüsnükuruntu olabilirdi ama onu titretmek, kıvrandırmak, adımı haykırmasını sağlamak istiyordum. Bu seçeneklerden herhangi biri ya da hepsi gecemi güzelleştirebilirdi. Ama sabırlıydım ve eğer gerekirse onu yavaş yavaş yıpratabilirdim.

Çatı katım Boston Limanı boyunca uzanan yüksek bir binanın en üst katındaydı, dolayısıyla konuklarımın tepkileri hep aynıydı. Liman manzarası nefes kesiciydi.

Asansörün kapısı çaldığında ve daireme açıldığında, yanımdaki kadının şaşkınlık fişkırmasını bekledim. Tavandan tabana pencerelere doğru koşuşturmasını, yol boyunca ciyaklamasını bekledim.

Dylan manzarayı seyretmek yerine en lanet şeyi yaptı. Üç adım attı ve gözlerini *kapattı*. Derin bir nefes alarak bir daire çizdi.

Durduğunda gözleri hâlâ kapalıydı ama yüzünde öyle parlak bir gülümseme vardı ki ona bakmak bile göğsümü ağrıttı. "Bu mükemmel."

Mükemmel olan neydi? Manzarayı *özlüyordu*. Ve gecenin bu saatinde manzara en muhteşem halini alıyordu. Güneş arkamızdaki ufka vurduğunda, renkler körfezden yansıyor ve tavandan tabana pencerelerin dışındaki 180 derecelik manzarada neredeyse suluboya bir görüntü oluşturuyordu.

Sonunda gözlerini açıp bana odaklandığında irislerinin altın rengi benekleri parıldıyordu. Ama milyon dolarlık manzarayı görmezden geldi. "Buradaki enerji en iyi sarılma şekli gibi."

Buna nasıl tepki verdim? Enerji buraya mı bağlıydı? Yoksa taşındığımda yanımda mı getirmiştim? Biliyorsam ne olayım.

"İçine ilk adımımı attığım anda verdiği hissi sevdim." Nefesimi tuttum, çünkü şu ana kadar ağzımdan çıkan her şey bir tren kazasıydı ve bunun daha iyi olup olmadığından emin değildim.

". Blues'unla tamamen uyumlu."

Çenemi eğdim ve maç günlerinde sıkı sıkıya giydiğim beyaz düğmesiz gömleğimi inceledim, kafam karışmıştı. Ama hangi maviden bahsettiğini açıklamadı. Dairemin derinliklerine doğru ilerlerken tanrıça gibi sandaletleri ahşap zemine zar zor vuruyor, az önce kafamı karıştırmamış gibi yoluna devam ediyordu.

"Oh, bir bilardo masası." Neredeyse ayaklarının üzerinde zıplayarak el çıırttı. "Oynamayı çok severim."

Sonunda, kolay bir yanıt. "Ben de." Evet. Tam isabet. Tanrım, kaderimde onun yanında hep bir moron olmak varmış.

Parmaklarını yemek odasının ortasına yerleştirilmiş bilardo masasının koyu renkli ahşabında gezdirdi. Mutfağa bakan barda tabureler sıralanmıştı, bu yüzden başka bir oturma alanına pek gerek yoktu.

Beni etkisi altına aldığı büyüünün etkisiyle hâlâ sersemlemiş bir halde, bilardo masasının etrafında hareket ederken kalçalarının salınımını takip ediyordum. Köşeyi döndü ve gün batımının su üzerindeki muhteşem yansımasıyla çevrelenmiş çıplak sırtının ipeksi teni bir anda hafızama kazındı. Kalp şeklindeki kışına yapışan altın şortun ışıltısı bir ömür boyu aklımdan çıkmayacaktı.

Bana doğru döndü ve avuçlarını kızıl keçenin üzerine koydu. Gün batımında parıldayan gözleri şimdi altın rengindeydi. "Oynamak ister misin?"

Boğazımı temizledim. "Saçımı çabucak yaparım ve sonra da yola koyuluruz diye düşündüm."

Başını bir yana eğip dudaklarını büzerek beni değerlendirdi. "Son bir saat içinde ikinci kez seni tamamen yanlış anladım." Sırıttı. "Genelde insanlarla daha iyi anlaşırım. Ama takma ismi tutturdum."

"Uh" benim anlamlı cevabımdı.

Kıkırdarken bana bir gülümseme fırlattı. "Git gücünü kanalize et, Samson. Ben kendimi biraz eğlendirebilirim."

Kelimeleri aklımda kalmadı. Onunla yaptığım konuşmaları parçalara ayırıp analiz etmek yeni favori bulmacam olabilirdi. Şimdiye kadar, çoğu zaman neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını keşfetmiştim. Ne olursa olsun, her etkileşimi, her kelimesi, bana doğru parlattığı her gülümsemesi beni içten dışa aydınlatıyordu. Sanki doğrudan ruhumla ya da başka bir saçmalıkla konuşuyordu. Onu sadece yirmi dakikadır tanıyordum ama sadece varlığı bile beni rahatlatıyor ve o yirmi dakikayı yıllar gibi hissettiriyordu. Hayatımın her yönünü aşırı analiz etmemle tanınırdım ama dünyada siktir et deyip derinlere dalabileceğim bir kadın varsa o da buydu.

W Dikkati yoğun bir şekilde üzerimdeyken, uzun parmaklarını topuz yaptığı sarı saçlarında gezdirdi. Bu fikri tekrar gözden geçiriyor muydu? saçını mı düzeltiyordu? Yoksa beni evinde yalnız bırakmanın akıllıca olup olmayacağına mı karar veriyordu?

bir şeyi yoktu. Onu tanımak için dolaplara göz atmama ya da çekmeceleri karıştırmama gerek yoktu. Bilmem gereken her şeyi bu devasa çatı katına iki adım atar atmaz öğrendim.

Mekânının havası tam da onun gibiydi. Sakin bir dürüstlük havayı kaplıyor, ona her yaklaştığımda içimde zonklayan yaratıcı enerjiyle hafifçe karışıyordu. Burası insanların doğal olarak vakit geçirmek isteyeceği türden bir yerd.

"Dokuz top mu?" Gözleri yavaşça tulumumda gezinirken dans ediyordu.

Bana her böyle baktığında -ki onu evimin önündeki kaldırımında bulduğumdan beri bunu en az birkaç kez yapmıştı- tenimi okşuyormuş gibi hissetmediysem ne olayım. Midem bulandı. Dişlerini dolgun alt dudağına sıkıca bastırarak dikkatini tekrar yüzüme verdi. Bu gece evde kalmak en iyisi olabilirdi.

Tehlikeli. "Yoksa sen daha çok sekiz top kadını mısın?"

"Dokuz top."

Ağzının köşesi sırtarak kalktı. "Ama."

Mavi gözleri kısıldı.

"Batırdığım her top için bir soruya cevap vermek zorundasın."

Boğazını temizledi ve uzun bir süre beni inceledi. "Anlaştık." Başını salladı. "Batırdığım her top için bir tane aldığım sürece."

"Ben eşitlikten yanayım." Üçgeni masanın kenarına asılı olduğu yerden aldım, topları sıralamaya hazırdım ama geri döndüğümde nefesim kesildi ve kalbim sıkışmaya başladı.

Cortney gömleğinin düğmelerini başının üzerinden çekerek onu dar bir tişörtle bıraktı. Kahretsin, klişeydi ama Thor'un yerine geçebilirdi - devasa sarışın elementler tanrısı. Tıpkı ruhani meslektaşı gibi devasa bir göğsü ve omuzları vardı ve bunlar gömleğinin kumaşına ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Pazuları sanki malzemeyi delip geçmek istercesine kolları zorluyordu.

"Lanet olsun, ahbap. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun? Böyle önce bir kızı uyar."

"Her şey eşit." Kıkırdadı. "Takım odasının karşısında bana gülümsediğin andan beri beni öldürüyorsun."

Göz göze geldiğimiz o an, evrenin Cortney'nin başının üzerinde yanıp sönen kocaman bir okla *bu adamı* gösterdiğine yemin edebilirdim. Evet, dinlerdim. Evren beni nadiren yanlış yönlendirirdi. Bu yüzden seksi bir kıyafet giyip kendimi onun yoluna koymakta tereddüt etmedim. Gecenin şimdiye kadar nasıl geçtiği ya da birbirimizin etrafında dans etme şeklimiz hakkında hiçbir şikayetim yoktu.

Parmaklarımı kıvrarak topları klasik dokuz bilyeli elmas şekline sokarken, toplar tahta üçgene çarparak yerine oturdu. "Kırılıyorum."

Siyah bar taburesine yaslandı ve kışını minderli koltuğa dayadı. "Her zaman önce bayanlar." Sözleri içimde titreşti

Başladığımız bilardo oyunundan başka bir şeyi ima eden boşuk bir sözle. Ama oyunları severdim ve flört etmek en iyi türdü.

Elimde bilardo ıstakası, masanın ucuna doğru ilerledim ve atışımı hizalamak için kalçamı eğdim. Arkamdan homurdanırken ağzımı çeken gülümsemeye engel olamadım. İstakanın pürüzsüz ahşabı parmaklarımın arasından kayarak ıstaka topuyla birleşti ve top keçenin üzerinde kayarak masanın her köşesine dağıldı. Reçinenin deri cebe düşerken çıkardığı ses beni gülümsetti.

Arkamdan "Şanslı atış," diye homurdandı.

"İyi olmaktansa şanslı olmak daha iyidir." Onunla yüzleşmek için dönerek şaka yaptım.

Rahat duruşu birden sertleşti. Omuzlarını neredeyse fark edilmeyecek şekilde geriye çekti ama kaslarının gerginliğini boyalı tişörtün içinde fark etmemek zordu. Onu ilk kez rahatsız görünürken görüyordum. Bu bile başlı başına çılgıncaydı, çünkü benim evime gelmişti ve orası *herkesi* rahatsız ederdi.

"Şansa inanır mısınız?" diye sordu, ancak dikkati liman manzarasına sabitlenmişti. Odadaki enerji hafiflemekten öylesine ağırlaşmıştı ki etrafımıza ağır bir endişe bulutu çökmüş gibiydi.

"Hemen her konuda açık fikirli olduğumu düşünmek isterim. Şans, enerji, karma, din. Hepimizin inançları var."

Sonunda bana odaklandı, yüzümü aradı. Ne için, emin değildim. "Kimse bana kimin haklı kimin haksız olduğunu yargılama yeteneği vermedi."

Kaşları çatılmıştı ve onunla tanıştığımndan beri ilk kez kaşlarını çatıyordu. İfadesi sorular, şüpheler ve merakla doluydu ama söylediklerime yanıt vermedi.

Omurgamdan aşağı akan huzursuzluk hissinden hoşlanmayarak ağır havayı hafifletmeye çalıştım. "Şüphesiz bildiğim bir şey var Samson, o da bir top batırdığım, yani ilk soruya cevap veriyorsun, sormuyorsun."

Kıkırdadı ve omuzları düştü. Evet, onu anlamaya başlamıştım. Kafasını dağıtmak için biraz saçmalamaya ihtiyacı vardı. Ve ben bunu sağlamaktan mutluydum.

"Bir maçtan sonra bacaklarınız ne kadar yorulur?"

Gözlerini iki kez kırptırdı, ağzı gevşedi. "Yorgun musun?" diye papağan gibi tekrarladı.

"Yakalayıcılar ve kalça sorunları hakkındaki söylentileri duydum, bu yüzden çömelmeni istesem" salladım- "bunu yapmadan yapma şansın nedir?"

sorun mu? Yoksa siz daha çok *sırt üstü yatıp işi partnerinize mi bırakırsınız?* oyun gecesi gibi bir adam mı?"

Başını arkaya attı ve güldü. "Vücudunda utangaç bir kemik yok, değil mi?"

Omuz silktim. İnsanlar benim süzgecimin ne kadar yok olduğunu fark ettiklerinde genellikle şaşırır ve eğlenirlerdi. Ama "kelimelerle aramdaki ilişki" bir süre sonra insanları rahatsız edebiliyordu. Yine de bugünlerde kişiliğim için özür dilemeye pek niyetim yoktu. Bu yüzden artık uzun süreli bir ilişki arayışında değildim.

Ve Cortney'den, bunu rahat ve kısa tutma isteğimin bir sorun teşkil edeceğine dair bir his almıyordum.

"Bacak yorgunluğunun anahtarı motivasyondur." Kaşlarını kaldırdı ve beni utanmadan içine çekti. Bu ilgi içimi ihtiyaçla doldurmuştu. Geçen her dakika, bedenim onun tenimi okşayan bebek mavisinden daha fazlasını hissetmek için daha istekli hale geliyordu. "İçimden bir ses bu gece motivasyonun sorun olmayacağını söylüyor."

"O zaman evde kaldığımıza sevindim." Bu geceye ihtiyacım vardı.

Bir yıl önce New Jersey'de babam ve erkek kardeşimin yanında yaşıyordum. Bir anaokulunda öğretmenlik ve ortak işletme yapıyordum. Little Fingers'daki işimi sevmeme rağmen, çocuk bakımının perde arkasını dengelemek, üç yaşındaki bir sınıfa öğretmenlik yapmak ve tek başıma ebeveynlik yapmak zordu. Liam ikinci kez okuldan atıldığında, işler listeme ergenlik çağındaki çocuğuma evde eğitim vermeyi de ekledim.

Yıllık kız kıza hafta sonumuzda, en iyi arkadaşlarım ve ben bekâr annelik konusunda ne kadar zorlandığımızı anlattık: Shay kocasını kanserden kaybetmişti. Liv boşanma aşamasındaydı. Delia kısa süre önce havalı hukuk firmasından kovulmuştu. Hepimizin yardıma ihtiyacı vardı, bu yüzden bir anlaşma yaptık. Boston'a taşınacak ve çocuklarımızı birlikte büyütecektik.

Boston'a taşınmak ve en yakın arkadaşlarımın çocuklarına evde annelik yapmayı kabul etmek verdiğim en iyi karardı. Böylesine destek ve sevgi dolu bir evde yaşamak ruhumu hemen rahatlatı ve birlikte, çocukların içinde büyüdüğü türden bir enerji yarattık. Ancak rolü devraldığımndan beri, boyu bir metrenin altındaki tüm insanların karmaşasından uzakta sadece bir gece geçirebildim.

Bu gece, annem ya da Dyl teyzem değildim. Bu gece, ben sadece Dylan'dım. Cortney'yakınlığı bile beni canlı hissettiriyordu.

Son zamanlarda hayatımda eksik olan bir enerjiyle titreşmeye başlamıştım bile.

"Bira ister misin?" Mutfağa doğru ilerlerken derin sesi yüksek tavanda yankılandı.

Bir sonraki atışımı sıraladım ve isteka topuna vurarak onu sol köşedeki cebe düşen sarı topa doğru gönderdim. "Elinde ne var?"

"Bu soruyla kolay kurtulduğumu hissediyorum." İki kahverengi şişe tutarak geri döndü. "Hangisini tercih edersiniz?"

"Ooh. Cherried Out bir şişedeki mükemmellik. All Out markasına bayılıyorum." Her ne kadar getirdiği ağır IPA Knocked Out da iyi olsa da, vişne aromalı her şey benim favorimdi. "Ama bu sana sorduğum sorudan sayılmaz."

Bar anahtarıyla iki şişeyi de açarken tek kaşını kaldırdı. "Kuralları sen seçtin. Bir top at, bir soru sor. Biz de öyle yaptık."

Başımı sallayarak alay ettim.

Tezgâhın etrafında döndü ve benden birkaç santim ötede durdu. İnce tulumunun içinden vücudunun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakındı. Bana Cherried Out'u uzatırken eli benimkine değdi ve kolumda tüylerim diken diken oldu.

Daha yakına eğilerek gevşek bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdı. Nasırlı avucu omzuma zar zor değdi. O anda dolgun dudakları benimkilere o kadar yakındı ki, ağzının bana değeceği düşüncesi içimi sıktı. Ama sonra hafifçe döndü ve burnundan derin bir nefes aldı. Sanki sadece saçımın kokusu bile olsa, içinde benden bir parçaya ihtiyacı varmış gibi.

"Kurallarınız konusunda daha açık olmalısınız." Sıcak nefesi kulağımda dans etti. Ve tam dudaklarını boynuma bastıracağına ikna olmuşken, kolonyasının yumuşak sedir kokusunu da yanına alarak geri çekildi.

Kahretsin, onu istiyordum. Onun sert vücudunu benimkine bastırmak istiyordum. Sıcak teni benimkinin üzerinde geziniyordu. Güçlü ellerinin bana yol göstermesini, hükmetmesini.

Gözlerinin parlak mavisini, onu izleyişimi seyrederken dans ediyordu. Söylenmemiş kelimeler, *evet*, *ben de*, sedir kokusundan daha güçlü bir şekilde aramızda süzülüyordu. Sokakta bana yaklaşan beceriksiz adam ve onun yerinde saf cinsel enerjiden başka bir şey yaymayan kendinden emin bir adam vardı. Flört oyununu nasıl oynayacağını bilen bir adam. Bu beceride yıllar önce ustalaşmıştım ve eğer o da oynamak istiyorsa, o zaman oyun başlamıştı.

Biramı kaldırdım ve bir yudum aldım, gevrek kiraz aromasının duyularımı istila etmesine izin verdim ve dilimi alt dudağımda gezdirerek kaçan tek damla birayı yakaladım.

Cortney boğazını temizleyip önümüzdeki keçe masaya odaklanmadan önce bir an için ağzıma odaklandı. "İçinde üçüncü bir atış var mı?"

"Bütün gece devam edebilirim." Ona küçük bir salınım yaptım.

Bir elini muhteşem yüzüne sürterek inledi. Ama hemen omuzlarını geri çekti ve ifadesini düzeltti. Masanın üzerinde öne doğru eğildi ve toplara baktı. Knocked Out'u tahtanın kenarına oturdu ve parmakları cam şişenin üzerinde gezindi.

Bu görüntü omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Keşke o parmaklar göğsümün üzerinden, karnımdan aşağıya doğru kayıyor olsaydı...

"İkisi üzerinde hiç şansınız yok."

Sözleri beni gerçekliğe geri döndürdü. İki numaralı çizgi tıkalıydı ama uzak kenara doğru yatarsam sorun yaşamadan vurabilirdim. Cebe atamazdım ama vurabilirdim. İki sayı önde olmak bana avantaj sağlıyordu. Cortney en zeki oyunculardan biri olarak bilinse bile, masayı bir turda geçmesi pek olası değildi. Bu yüzden yeterince iyi olanı aldım ve sonra zeki pantolonun masayı ele geçirmesine izin verdim.

"Beyzbolda sevdiğim şey," dedi masayı yuvarlayıp kendini hazırlarken, "tek bir atışla kazanmamanız. Tüm oyun boyunca kazanmak için kendinizi hazırlarsınız." Öne doğru eğildi, atışını hizalamak için doksan dereceden daha fazla eğildi. Hızlı bir hareketle ıstaka mavi topu yakaladı ve yan cebe doğru roket gibi fırlattı. "Uzun bir oyunda asıl önemli olan takip etmektir." Döndü ve elini keçenin üzerine koydu. Sonra kırmızı topu uzak cebe soktu ve beyaz ıstaka topunu kendisine doğru döndürdü. Bir ayar daha yaptı ve mor dörtlü deri cebe düştü. "Bu üç." Bununla birlikte, o yoğun mavi gözlerini bana dikti. "Sen ve oğlunun babası. Olay nedir?"

Anlaşma, yara bandıyla kapattığım bir kurşun deliğiymiş. Bu adama detayları vereceğimden değil. Kimseye kendimden bu kadar çok şey vermemeyi uzun zaman önce öğrenmişim. "On beş yıldır birlikte değiliz. Babası yılda üç kez görüşen bir ebeveyn."

"Şerefsiz," diye tükürdü Cortney. "Bu bir ebeveyn değil. Daha çok bir sperm donörüne benziyor."

Duyguları oldukça doğrudu, ancak yıllar önce, olumsuzluk yaymanın kendimi her geçen gün yavaş yavaş zehirlemek gibi olduğunu fark etmişim. Bu yüzden

hayatı olduğu gibi kabul etti.

Omuz silktim. "Brett ve ben iyiyiz. Oğluyla olan ilişkisi tam da istediği gibi, bu yüzden hiçbirimiz şikâyetçi değiliz."

Cortney elini onun yontulmuş çenesinde gezdirdi. "Yerinde olsam onun bitirirdim." Güldüm. "Delia gibi konuşuyorsun."

"Sarışın olan mı?" diye sordu.

Biramdan bir yudum alarak başımı salladım. "Hepimizin yaşadığı ev aslında Delia'ya ait. Büyük teyzesinden miras kalmış."

"Bunu seçmenin bir nedeni var mı-" Sözünü kesti ve boğazını temizledi. "Devam eden bir çalışma gibi görünüyor."

En hafif tabirle. "Öyle olması gerekiyor, ancak burada kalıp işi yapmak isteyen müteahhitler bulmakta zorlanıyoruz."

Kaşlarını çatarak döndü ve yüzünü bana çevirdi. "Ne tür insanları işe alıyorsunuz? Cidden işi bıraktılar ve sizi bu karmaşanın içinde mi bıraktılar?"

Bizim adımıza duyduğu haklı öfke çok hoştu ama adamın Delia'nın nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Burası Delia'nın hayalindeki evdi ve bu ev için çok özel planları vardı. Bu da maalesef onu talepkâr ve birlikte çalışılması zor biri gibi gösteriyordu.

Yüksek standartları vardı, evet, ama istekleri bazen mantıksızdı. Sadece henüz doğru müteahhidi bulamamıştık. "Çoğunlukla hayaletleri sevmiyorlar." Biramı barın üzerine koydum ve elimdeki buğuyu sildim. "Ama bir gün evren bize bu iş için doğru adamı gönderecek."

Bundan hiç şüphem yoktu ama Delia ve evren doğru adamın kim olabileceği konusunda anlaşılmazlarsa Tanrı hepimize yardım etsin.

"Senin evinde hayalet olmasına imkân yok." Sırıtarak bilardo ıstakasına yaslandı ve birasından bir yudum daha aldı.

Doğüstü şeyler herkese göre olmayabilirdi ama açık fikirli olmaktan daha çok takdir ettiğim bir şey yoktu. "Beckett gibi konuşuyorsun," diye homurdandım, yanağıma değen bir tutam saçı savurarak. "Her şey mümkün."

Alaycı ifadesi bir anda sinirli bir bakışa dönüştü. "*Hepiniz* Beckett'la mı yaşıyorsunuz?" Bugünkü konuşmalarımız garip başlamış olsa da, oyun başladığından beri rahat olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Ama şimdi konuşurken sesi sanki tırnaklarını kemiriyormuş gibi çıkıyordu. Ya o

Beckett'la birlikte yaşama fikrinden hoşlanmadı ya da adamın kendisinden hoşlanmadı.

"Bir dene," diye alay ettim. "Beckett bizimle yaşıyor." Gözleri kısıldı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Liv, Delia, Shay ve ben beş ay önce birlikte yaşamaya başladık. Bir anne topluluğu destek sistemi oluşturduk. Birlikte kalacağımıza ve çocuklarımızı büyüteğimize söz vermiştik. Beckett..." Onu kollarımızı açarak karşıladığımızı söylemek tam olarak doğru olmazdı ama inkâr edilmesi imkânsız olan bir şey vardı. "Beckett Liv olmadan yaşayamayacağına karar verdi, bu geri kalanımızla uğraşmak anlamına gelse bile. Ama sonuçta dördümüz de kankayız. Birbirimiz için ölürüz ya da kalırız."

"Bana onlardan bahset," diye sordu masanın üzerine eğilerek. Sıradaki turuncu topu batırdı. Arka arkaya dört tane ve lanet adam beşinci atışı hazırlamıştı. Artık altı numaralı topla doğrudan bir bağlantısı vardı.

Ben konuşmaya başlamayınca kaşlarını kaldırarak bana döndü.

"Bir turda masayı yöneteceksin, değil mi?" Güldüm, kollarımı kavuşturdum ve tabureye çöktüm.

Sırıttı ve vay canına, nefesim kesildi.

"Arkadaşların mı?" diye sordu, turuncu topun az önce içine düştüğü cebi işaret ederek.

Haklısın. Bu cevabı ona borçluydum.

"Sanırım onları şöyle özetleyebilirim: Eğer bir adamı bıçaklamam gerekirse, Delia'yı arardım. Benim için bunu yapmakta tereddüt etmezdi. Shay bunun kötü bir fikir olduğuna bizi ikna etmek ve birilerinin zarar görebileceğini hatırlatmak için elinden gelen her şeyi yapardı. Yine de bunu yaptığımızda Delia ve beni kurtaran Liv olurdu."

Cortney güldü. Ses açık alanda yankılandı ve beni doğrudan solar pleksus bölgemden vurdu. Kahretsin, çok güzel bir sestti.

"Delia grubun ateşi. Shay endişenin sesi. Liv ise ortalığı temizleyen pratik kişi."

Altı topu batırdı, sonra mavi gözlerini bana odakladı.

"Peki sen nesin?"

Evren bana cevabı vermeden önce bir an duraksadım. "Mutluluk. Onlara hayatın her zaman zor olmak zorunda olmadığını gösteren kişi. Onlara hayatın eğlenceli de olabileceğini hatırlatıyorum."

"Yani sen onların kişisel güneşi misin?"

"Oh, Tanrım hayır. Bu üstlenilemeyecek kadar büyük bir sorumluluk olur." Kıkırdadım. "Daha çok ateş böcekleri gibi. Hayat size gülümsemek için bir neden veremeyecek kadar karanlık görüldüğünde ortaya çıkan sürprizler gibi."

I Öyle sert bir nefes çektim ki neredeyse boğuluyordum. Hiçbir ifade kadını, onun gelişigüzel ifadeden daha iyi tanımlayamazdı. Onda ortamı aydınlatan bir şey vardı ve onun yanımda olması gerçekten hoşuma gidiyordu. Benim.

"Çoğu insan muhtemelen kendisine böcek denmesini istemezdi." Bir omzunu silkerek kaldırdı ve sırttı. "Ama onlar büyülü sayılır, bu yüzden için sorun yok." Bu sözlerle yanımdan geçip oturma odasına doğru yürüdü. Belki de sonunda manzaraya bakacaktı ve şu an bunun için olağanüstü bir zamandı. Geceleyin liman neredeyse gün batımı güzeldi.

Ama ben onun ifadesine takılıp kalmıştım. Büyülü, onu tanımlamak için mükemmel bir yoldu. Bir geceliğine varlığıyla beni onurlandıran kendi mutlu perim gibi.

"Yapboz mu yapıyorsun?"

Sesi beni o ana geri döndürdü ve midemi bulandırdı. Kahretsin. Bu benim gizli bir hobimdi. Bu kadını etkilemek için kesinlikle reklamını yapacağım türden bir şey değildi. Ama bu sabah maça giderkenki planımın hiçbir parçası misafir ağırlamayı içermiyordu, bu yüzden yapboz hâlâ sehpanın üzerinde duruyordu.

"Bu eski tip bir Ford motoru mu?"

Gri ölçekli motorun üç bin parçasının yarısından daha azı bir araya getirilebilmişti ama kadın tam isabet kaydetmişti. Evet, içinde kesinlikle bir sihir vardı.

Ben daha tutarlı bir yanıt veremeden - yine beceriksiz bir salak gibi görünüyordum - kutudan birkaç parça kopardı.

"Bunu kaldırmalıyım," mırıldanarak odanın diğer ucuna fırladım. İçimde büyüyen korkuyla, ilerleme aşamasındaki bulmacanın üzerinde durduğu yeşil paspasın kenarını kavradım ve şimdiye kadar tamamladıklarımı saklayabilmek için yuvarlamaya başladım.

Elini kalbimin üzerine koyup hareketimi durdurduğunda tam yuvarlanıyordum. Sıcak avucunun hissi anında dikkatimi çekti ve vücudum gerildi. Onun yakınlığının farkındalığı içimi kavurdu ve zihnim narin parmaklarını gömleğimin altından geçirdiği görüntüyle doldu. İpeksi teni göğsümde ya da sırtımda nasıl bir his uyandırır? Sikimde?

Vücudumdaki tüm kan güneye doğru akarken, aletim kotumun baskısına karşı şişti. Derin bir nefes alarak, vücudumun onu parçalama dürtüsüyle savaşmasını istedim. Elimini onunkini örtmek için kaldırdım ve tatlı hindistan cevizi kokusu beynime doldu.

"Eğlenceliler." Başını arkaya eğdi ve cevap vermemi bekledi. Yüzünde alaycı ya da yargılayıcı bir ifade yoktu. Göğüs kaslarıma dokundu ve sonra elini altımdan çekti. Sıcaklığını kaybetmesi ani ve keskin oldu. "Shay'i bulmacalara alıştırmaya çalıştım. O da fazla düşünmekte zorlanıyor." Bu kadar yakından, kehribar rengi gözlerindeki altın benekler gece gökyüzündeki ateşböcekleri gibi parlıyordu. Evet, kesinlikle ateşböcekleri. Kahretsin, bu kadın aynı anda hem büyülü, hem anlayışlı, hem sakinleştirici, hem de çekiciydi. İlk bakışta görüldüğünden çok daha anlayışlıydı.

Uzun zaman önce, düşüncelerimi kapatma konusundaki yetersizliğimi nasıl gizleyeceğimi öğrenmiştim. Kendimi bildim bileli kaygı benim yoldaşımdı ama sponsorların sevdiği Thor benzeri sporcu imajına uymuyordu.

I

Düşüncelerimi yavaşlatmak için oyunlar, bulmacalar ve insan kalabalığı kullandım. Aktivite, endişelerimin içeri sızmasını önlemeye yardımcı oluyordu. Ancak tek başıma, odaklanacak bir şey olmadan, düşüncelerim sarmal hale gelebilirdi.

Gerçekte kim olduğumun görülmesi tuhaf bir şekilde iyi hissettiriyordu ama bu konuda konuşmak istemiyordum. Gerildim, onun tasarladığından hiç şüphem olmayan yirmi soruyu kapatmaya hazırdım.

İki yapboz parçasını yerleştirdikten sonra bilardo masasına geri döndü. "Bu hala senin şansın, Bay Iskalamam." Ellerini bilardo masasının koyu renkli ahşabına vurarak kollarını iki yana açtı. "Yine de bunu nasıl yapacağınızı göremiyorum. En uzaktaki raydan atsan bile, o cepteki kesik?" Başını iki yana salladı. "Zor."

O haklıydı. Atışı yapmamın imkanı yoktu, bu yüzden bir sonraki en iyi şeyi yaptım ve onu sekiz topun üzerinde bir sidik çizgisiyle bıraktım. Yine de cesareti kırılmış gibi görünmüyordu. Hayır, masayı incelemekle vakit geçirdi, sonra beyaz ıstakaya vurarak topları uçurdu. Ve şaşırtıcı bir şekilde, siyah reçine bir *gümbürtüyle* uzak cebe düştü.

"İşte bu yüzden kimse şanstın nefret etmemeli. Bu gerçekten de imkânsız bir atıştı." Dramatik bir şekilde reverans yaptı.

İçten bir kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Sadece muhteşem değil, aynı zamanda çok da tatlıydı.

"Boston'u seviyor musun? Yoksa bir an önce New York'a dönmeyi mi umuyorsun?"

Düşüncelerimi toparlarken biramdan uzun bir yudum aldım. Kahretsin, bu sorunun cevabı karmaşık bir soruydu. Ağabeyim Jamie'nin yönetmesine yardım ettiği babamın şirket ofisi şehirdeydi. Miller Vakfı'ndan bahsetmiyorum bile. Kız kardeşim Taylor, bu çabanın başındaydı. Ailemi seviyordum ama aramıza biraz mesafe koymanın faydaları da vardı. Ailemin beklentileri her zaman yüksek olmuştu ve beyzbolu aile işine tercih etmem askere alındığım günden beri tartışılan bir konuydu. Burada ise çatışma o kadar da gözümün önünde değildi. Ancak kariyerimi her zaman oynayacağımı varsaydığım takımda bitirememek yutulması zor bir haptı. Yaşlandığım ve yerimin doldurulabilir olduğu gerçeğiyle yüzleşmek karnıma inen bir yumruk gibiydi. Özellikle de Metros bana her zaman organizasyonlarının önemli bir parçasıymışım gibi davrandığı için.

"Sezonun en şok edici takasının bir parçası olmayı sevdiğimi söyleyemem ama Boston'ın da avantajları var."

Şu anda bir tanesine bakıyordum.

Başını salladı. "Liam duyunca çok kızdı. Hayatı boyunca Metros taraftarı oldu. Babam ve ağabeyim ona bunun kabul edilebilir tek yol olduğunu öğrettiğinden beri."

Liam. Tahminimce oğlu. Biramdan bir yudum daha alarak, onun bir çocukla birlikte olduğu fikrinin tekrar zihnimde dolaşmasına izin verdim. Çocuklarla bir sorunum yoktu ama takım için düzenlenen yardım etkinlikleri dışında onlarla fazla deneyimim yoktu. Kardeşlerimin henüz çocuğu yoktu ve küçük bir avuç dışında arkadaşlarımın ve takım arkadaşlarımın çoğunun da yoktu. Garip bir şekilde, onun bir oğlu olduğu fikri beni rahatsız etmedi. Yine de onun hakkında tam olarak ne söyleyeceğimden emin değildim.

"Peki ya sen? Hayran mısın?" diye sordum. "Sadece beyzbol pantolonlu kıçının hayranıyım."

Şişe dudaklarımın ucundayken güldüm. O aklına gelen her şeyi söyleyecek kadar cesurken, ben ona söylediğim her kelime üzerinde stres yapıyordum.

"Kıçım son zamanlarda oldukça gündemde."

"Şu siyah, neredeyse transparan..." Başı öne eğikti. "Onlara ne diyeceğimi bilemiyorum. Pantolon biraz abartılı gibi."

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırarak boş şişemi barın üzerine bıraktım. "Üniformamın altına giydiğim Sideline atletik kuşağı."

Alkışladı. "Oh iyi. Artık seni ne zaman kalenin arkasında çömelmiş görsem Rolling Stone kapağını düşüneceğim." Kendini dramatik bir şekilde yelpazeledi ve birasından bir yudum daha aldı. "Eminim hayranlarının yüzde 70'i aynı şeyi düşünüyordur."

Barın arkasına dolandım ve buzdolabını açtım. "Evet." Bir bira daha aldım. "Kardeşim bunun çok komik olduğunu düşünüyor. Onu son gördüğümde bana üzerinde arı olan bir miknatis verdi. "*Kıçımı açtırtma*" yazıyor.

"Yok artık." Öyle bir güldü ki gözleri yaşlarla doldu ve elinin tersini kaldırıp bir gözünün altını sildi.

Lanet olsun. İlk defa, hikaye beni rahatsız etmedi. Hepsi onu güldürdüğü içindi.

Buzdolabımdan aptal böceği aldım ve o atışını sıraya koyup çizgili topu köşe cebine sokarken bara geri döndüm.

"İyi atıştı ama yine de ben kazandım, beşe dört." Miknatisi masanın kenarına koydum.

"Kazanmak tamamen bakış açısıyla ilgilidir." Istakasını bar taburelerinden birinin kesik kısmına yasladı.

Sessizce onu içeri aldım. Kazanmak bana her zaman çok kolay görünmüştü ama durumun gerçekten böyle olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Arı miknatısını aldı ve inceledi. "Bu bir işaret." Gülümsedi ve bilardo masasının lake kenarına geri koydu.

Omuz silktim ve başımı eğdim, beni ona bu kadar kolay açmasından rahatsız olmuştum. "Hayır, bunu kardeşimin yıllar boyunca beni taciz etmek için bulduğu bir başka yol olarak düşünüyorum."

"Hayır," diye ısrar etti sessizce, başını sallayarak. "Bu evrenin işareti." Narin parmakları bileğimi sararak biramı kaldırmamı engelledi.

Onun dokunuşuyla kolumda küçük elektrik kıvılcımları yükseldi ama boştaki eliyle biramı benden alırken tepki vermedi. Kalbim göğsümde gümbürdedi ve dudaklarını şişemin etrafına sararken kafamı çeviremedim. Bir tarafa doğru eğilerek şişeyi arkamdaki tezgâhın üzerine koydu. Bunu yaparken göğsü benimkine değdi.

Onun yakınlığı karşısında boğazımda oluşan yumruyu ve omuzlarını benimkilerle birleştirdiğinde takındığı ciddi ifadeyi yuttum.

"Bu bir arı değil." Çenesini eğdi ve beni izledi, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Dünya donuk hissettiğinde gökyüzünü aydınlatan yaratık. Sihirli. Bu bir ateşböceği."

Ayak parmaklarının üzerine kalktı ve pelüş dudaklarını benimkilere bastırdı.

Yumuşak dokunuş beni anında sarstı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. İçgüdüsel olarak, iki elimle yüzünü kavradım ve dilimi dudaklarının kenarı boyunca gezdirirken onu yerinde tuttum.

Ağzımın içine doğru iç çekti ve bana doğru açıldı. Dilinin tadı bira ve kiraz gibiydi, tatlı ve baharatlının mükemmel birleşimiydi.

Döndüm ve onu bilardo masasına doğru bastırdım, böylece ağzını yutmak için kaldıracım olacaktı, sonra bir elimi çenesinin yumuşak derisi üzerinde ve boynunun kıvrımları boyunca takip ettim. Parmak uçlarım göğüslerinin kabarıklığı boyunca dans ederken inledi. Orada durup acele etmek istemedim ama bir görevim vardı. Şimdi iki elimle mükemmel kıcını kavradım ve onu masanın ahşap kenarına yerleştirdim. Dizlerimi bükerek kendimi onun göbeğine hizaladım, böylece sikim kalçalarının tepesine doğru sallanabilecekti.

Kollarımdaki tanrıça tam da yapacağını bildiğim şeyi yaptı. Tereddüt etmeden, hemen geri itti.

Bunu istiyordum, onu istiyordum, ama bir anlık netlikle geri çekildim, alnımı onunkine dayadım, tam şeffaflığa niyetlendim.

Nefesini tutarken sert nefesi dudaklarımda yankılandı ve ben hemen geri dalmaktan başka bir şey istemedim.

"Yarın ilk iş, on günlük bir yolculuğa çıkıyorum." Tanrım, bu kadını her şeyden çok istiyordum ama nerede durduğumu bilmesi gerekiyordu. "Sezon boyunca, bir ilişki için hiç zamanım yok."

"Her gün yedi çocuğa bakıyorum ve on iki kişilik bir evi idare ediyorum." Parmaklarını topuzumdan dökülen kısa saçlarımin arasında gezdirdi. "Bu gecedен fazlası için zamanım yok, Samson."

Duymam gereken tek şey buydu.

A Ağzıma sahip olurken boğazında derin bir inilti titreşti. Ve tıpkı ilk seferinde olduğu gibi, dudakları dudaklarıma değdiği anda dünya başıma . Geriye kalan tek şey onun sıcak ağzının hissiydi. Elinin ensemdeki baskısı. Parmaklarının belimi ısırması. Bilardo masasından sarkan bacaklarımın arasındaki kalçaları. Sanki Cortney ve ben var olan tek iki ruhmuşuz gibi. Omurgamdan aşağı bir heyecan fırladı ve ardında zonklayan bir ihtiyaç bıraktı.

İçime yayılan arzu kalbimin çarpmasına ve göğüslerimin ağırlaşmasına neden oldu. Meme uçlarım karıncalandı ve *daha fazlası* için yanan bir ihtiyaçla özlem çekirdeğimin derinliklerine yerleşti.

Daha fazla eli benimde, daha fazla dudağı bedenimde. Daha fazla *Onu*.

Öpüşmeyi derinleştirerek diliyle ağzımı yağmaladı. Dudaklarının boynumda, göğüslerimde, karnımda, amımda gezindiğini hissetmek için duyduğum acı kalbimin her atışında artıyordu.

Parmaklarımı saçlarından geçirdim ve bağını çözerek omuzlarına düşmesine izin verdim. Kendimi ona sabitlemek için yumuşak telleri kavradığımda sedir kokusu beni sertçe çarptı.

Isırarak ve alay ederek, tam da umutsuzca beklediğim şekilde boğazıma doğru ilerledi. Başımı geriye attım ve gözlerimin kapanmasına izin verdim, her ağır nefes verişinde tenime değen sıcak nefesinin tadını çıkardım.

Saçlarını serbest bıraktım ve ellerimi geniş omuzlarında gezdirdim. Her yeri kas doluydu. Beni sıkıca tutan pazuları, göğüslerime baskı yapan göğüs duvarı, sıkı karın kasları, hatta kıç.

Özellikle de kıç. Ve bir geceliğine, bu şaheser adamın tadını çıkarmak tamamen bana aitti.

Kulağımın arkasındaki hassas bir noktayı ısırıp ve beni bir iniltiye zorladı. Ben.

"Bunu çıkarmam lazım." Nefes nefese boynumdaki bağı çekiştirerek tulumumu yerine oturttu. Sert bir çekişle kayışları gevşetti ve altın rengi kumaş belime kadar indi. Geri çekildi ve bakışlarını üzerimde gezdirdi. Gözleri ikiz mavi alevlerin sıcaklığıyla parlıyordu.

Eğer bir gösteri istiyorsa, ona bir tane verirdim. Geriye doğru eğildim ve avuçlarımı arkamdaki keçenin üzerine koydum. Gözbebekleri patladı ve dişlerini alt dudağına bastırdı. Ellerini iki yanında yumruk yapıp sıktı, sonra bırakıp tekrar yaptı. İncelemesi sırasında çıplak göğüslerime gösterdiği ilgi beni beklentiyle ürpertti.

"Mükemmel amına koyayım," diye mırıldanarak tekrar bacaklarımın arasına girdi. Bir kez daha parmaklarını boynumdan aşağıya, köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdi. Bu sefer göğsünün derinliklerinden bir inilti yükseldi. "Düşündüğümde daha yumuşakmışsın. Tenin ipek gibi." Başparmağının ucu göğsümün tepesinde yavaşça gezindi ve kendi isteğiyle bedenim onun dokunuşuna doğru eğildi. "Çok duyarlı." Sözleri ancak fısıltı halindeydi. Dikkati yalnızca meme ucumun sert tepesine odaklanmıştı. Parmaklarının arasına sıkıştırdı ve arzu doğrudan kalçalarımın arasına fırladı.

"Cortney, lütfen." İnledim ve kalçasına doğru sallandım.

Karanlık bir şekilde kıkırdadı, gözleri kapalıydı. "Tam olarak neye ihtiyacın olduğunu biliyorum ve bunu sana alabileceğin kadar çok vereceğim."

Bu sözlerle birlikte gözümde canlanan imgelem omurgamda bir ürperti yarattı.

Nasırlı ellerini yavaşça kaburgalarımın üzerinde ve karnımda gezdirdi. Tüylerim diken diken oldu ve içimde bir alev tutuştu, neredeyse anında bir cehenneme dönüştü. İki elini kığımın altından geçirip kavradığında ve beni kendisine doğru kaldırdığında bile gözlerini benden ayırmadı. Pantolonunun içinden siki amıma doğru bastırdı, sert ve hazırdu. Mükemmel uyum.

"Sanki ellerin kığımı tutmak için yaratılmış. Mükemmel boyuttalar." Kıkırdadım.

"Dudaklarından Tanrı'nın kulaklarına, Dylan." Cevabını vurgulamak için sıkı, parmakları bir an için yanaklarımı ısırdı, ardından tulumu düzeltip bedenimden çekip çıkardı. Hızlı bir hareketle önünde çırılçıplak kalmıştım ve giysilerim ayaklarının dibinde altın bir su birikintisine dönüşmüştü. Sonra çıplak kığım tekrar keçeğe çarptı.

"Vay anasını," diye mırıldandı, geri adım atarak. Gözleri kalçalarımın tepesine kilitlenmişti.

Kendimi cesur hissederek bacaklarımı biraz ayırdım. Bu hareket karşısında ondan kaçan inilti cesaretimi artırdı. Tekrar avuçlarımın üzerine yaslandım ve sırtımı dikleştirerek muayenesinin her yerimi yakmasına izin verdim.

"Şort ince ve her zaman aptal bir külot çizgim oluyor." Başımı eğerek bacaklarımı biraz daha açtım.

"Benimle alay etmeyi seviyorsun." Sonunda gözlerini kırıştırdı ve dikkatini amımdan uzaklaştırdı. Tek koluyla başının arkasına uzandı ve bir hamlede tişörtünü kafasının üzerinden geçirip tulumla birlikte yere bıraktı. Vay be. Belirgin bir göğsü, yırtık kolları ve karın kasları vardı.

"Dalga geçmiyordum." Gözlerim onun alev alev yanan mavi gözleriyle buluştu. "Bu bir teklifti."

"Güzel." Bana hınzırca bir gülümseme attı ve kocaman bir elini göğsüme bastırdı. "Arkana yaslan. Rahatına bak." Sırıttı. "Biraz zaman alabilir. Bu muhteşem vücudun her santimine tapacağım."

Yumuşak keçeğe yaslandım. Courtney kot pantolonunu tekmeledi. Masaya geri dönüp kalçalarımın arasında durduğunda gözlerimi ondan alamadım. Günlerce böyle yatabilir ve manzaradan bıkmayabilirdim. Küçük detaylardan bile. Kollarındaki ve göğsündeki hafif sarı saçlar ve boxer külotunun bandının altına inen V harfi. Elime aldığım

Kalın ereksiyonunu hâlâ örten kumaşın üzerindeki desene bakınca kıkırdamadan edemedim.

"Evet." Çenesini eğdi ve başını salladı. "Boksörler bu gece için planımın bu olmadığını açıkça ortaya koyuyor."

"Önemli olan Ninja Kaplumbağaların altında ne olduğudur." Lacivert pamuğun her tarafına serpiştirilmiş pizza tutan Ninja Kaplumbağalara bakıp kıkırdadım.

"Merak etme," dedi, kalın kollarıyla beni içine hapsederek. "*Bu beni* hayal kırıklığına uğratmayacak." Burnunu yanağımda, çenemde ve boynumda gezdirdi. "Cennet gibi kokuyorsun. Ve bir o kadar da iyi hissediyorsun." Derin bir nefes alarak gerildi. Sonra vücudu gevşedi ve hava ciğerlerini terk ederken biraz daha yaklaştı. "Nasıl bu kadar şanslı oldum bilmiyorum ama söz veriyorum buradan benim şu anda hissettiğim kadar mutlu ayrılacaksınız." Dudakları köprücük kemiğimin üzerinde gezindi. "Ne kadar güzel memeler. Onları tatmak için sabırsızlanıyorum."

Göğüs ucumu ağzına çekene kadar göğsümden aşağı öperken ürperdim.

"Cort." Yanıt olarak doğruldum.

Emdi ve kemirdi ve ağzının derinliklerine çektiğinde ona karşı kıvrandım. Sonra bir patlamayla beni serbest bıraktı. Daha fazlası için çaresizlik içinde neredeyse ağlayacaktım. Ama ben yalvaramadan diğer meme ucuna geçti. Ortaya çıkardığı hisler o kadar güçlüydü ki, bu şekilde . Hiç vazgeçmeden bir elini kaburgalarımın altına, kalçamın üzerine doğru kaydırды. Sonra bacaklarımı birbirinden daha da ayırdı ve sonunda, ne mutlu ki, bir parmağını kıvrımlarımda gezdirdi.

Zevkli bir nefes aldım ve ürperdim.

"Çok ıslaksın," dedi, tınısı derin ve pürüzsüzdü ve karnımdan aşağıya doğru öpücükler kondurdu. Sesinin titreşimi içimde karıncalanmalara yol açtı. "Seni tatmam gerek."

Karnımın yumuşak tenine değen nefesi göbük deliğimi geçerken karnımın sıkışmasına neden oldu. Uzun saçları kalçalarımı ve uyluklarımı gıcıkılıyor, ona en çok ihtiyaç duyduğum yerin hemen üzerinde oyalanırken beni kızdırıyordu. Dudaklarını leğen kemiğime bastırdı ve sonra karşı kalçama doğru kayarak ilerledi. Arzu damarlarımda dolaşıyor, içime akıyordu.

"İhtiyacım var-" diye , tutarlı düşünceler üretemiyordum.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle." Hareketini durdurdu, nefesi dış dudaklarımda sıcaktı ve bana işkence ediyordu. "Söyle ve senin olsun."

"Ağzın." Başımı iki yana sallayarak hırıldadım. "Dilin klitorisimi okşuyor, dudakların beni emiyor. Senin-"

Dilini bana karşı düzleştirdi ve bir inilti göğsümden çıkıp etrafımızda yankılandı.

Ona ne istediğimi söylememi emretmesine rağmen, talimata ihtiyacı yoktu. Adam dilini kullanmakta ustaydı. Hareket etmemem için beni tuttu. Tek yapabildiğim bana verdiği şeyi almaktı. Dilinin her darbesinde uç noktaya daha da yaklaşıyordum ve dilini klitorisimin üzerinde döndürüp önce bir, sonra iki parmağını içime soktuğunda ölebileceğimi düşündüm.

Ellerimi saçlarına gömdüm ve onu kendime doğru çektim. Durmasını hiç istemiyordum. Zonklama içimde o kadar derinleşmişti ki nefes nefese kalmıştım ve titriyordum. Bacaklarım titriyordu. Dili iki kez daha fiske vurdu ve ben koptum. Zevk o kadar hızlı içime işledi ki nefesim kesildi. Tüm zaman boyunca benimle kaldı, zevkin son damlasına kadar yaladı.

Muhteşem bir işkence gibi gelen bir sonsuzluktan sonra geri çekildi. Bana döndüğünde, boxer külotunu tekmeledi. *Vay* be. Aleti kalın ve gururlu bir şekilde dışarı çıkmıştı. Adamın her yeri kocaman olmuştu ve bedenim onu kalçalarımın arasında hissetmek için çaresizce nabız gibi atıyordu.

Elinde bir prezervatif ambalajı tutuyordu. Uzaklaşırken almış olmalı. Elinden kaptım ve yırtarak açtım. Uzun boylu, göğsü kabarmış ve gözleri yanarken, parmaklarımı şaftı boyunca gezdirmemi ve başparmağımı ucuna sürterek ön spermi başına yaymamı izledi.

"Siktir." Ürperdi. "Bunu tekrar yap."

İtaatkâr bir şekilde başparmağımı tekrar üzerinde gezdirdim ama dikkatimi yüzüne odakladım. Dokunuşuma verdiği tepkiyi görmek istiyordum. Gözleri yuvalarından fırladı ve dudaklarından bir inilti süzüldü, sonra kaskatı kesildi. Tek kelime etmeden prezervatifi elimden çekip aldı ve kendini kılıfına soktu.

"Senin içinde olmam gerek." Masanın üzerine tırmandı ve bir kolunu başımın yanındaki keçeğe bıraktı. Serbest eliyle kendini hizalayarak bana baktı, çenesi sıkıca kenetlenmişti.

Pazusunu kavradım ve sessiz bir yalvarışla başımı salladım. Bununla birlikte, içimde derinlere doğru itti, beni tamamen doldurdu, yardım edemedim ama bir tıslama çıkardı. Üstüme yerleşti, sonunda kendini kabzasına kadar gömdü ve ikimiz de inledik. Onun gerginliği çok iyi hissettiriyordu.

"Cortney," diye fısıldadım.

"Tanrım, aletimin etrafında bir mengene gibisin." Bacaklarımdan birini kavrayarak kalçasının üzerine kaldırdı ve kalçalarını çevirerek içime doğru salladı, sonra da derinlere pompaladı. Vahşi mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda teni terden parlıyordu. "Siktir."

"Daha sert," diye yalvardım.

İçimden çıkıp masadan atladı ve beni kucağına aldı. Bir kalp atışı içinde beni tekrar yere yatırdı, bu sefer ayakta durabilmek için masanın ucundaydı. Yerleştikten sonra, kıkımını tuttu ve kaldırdı, böylece horozunun her itişi derin ve mükemmel noktaya çarptı.

"Evet," diye bağırdım içime girerken. "İşte böyle. Durma."

"Asla. Durmak." Homurdandı. Pompalamaları daha da derinleşti, sertleşti. Kıkımını sıkıca kavradı. "Yapacağım." İt. "Yap şunu." İt. "Sonsuza kadar." İt. İçime her daldığında leğen kemiği klitorisime çarpıyor, beni daha yükseğe çıkarıyor ve vücudumun her hücresinden zevk fışkırıyordu.

"Evet." Etrafımdaki dünya dönerken inledim ve kalın sikinin etrafında sıkıca kenetlendim.

"Hadi Dylan. Boşalman gerek." Courtney bir kez daha içime girerken kalçalarını döndürdü ve bedenim patladı. "Evet." Kendi orgazmı onu parçaladığında homurdandı.

Birlikte aşağı indik, gözlerimiz kilitlenmişti ve nefes nefese kalmıştık, ta ki o üzerime yığılana kadar. Kalbi çılgınca çarpıyor ve göğsü antrenmandan yeni çıkmış gibi kabarıyordu. Boynuma çarpan havanın etkisiyle omzum ve köprücük kemiğim boyunca tüylerim diken diken oldu. Kesinlikle kemiksizdim ve parmaklarımı saçlarında gezdirirken gülümsememe engel olamıyordum.

Sonunda oturdu. Ellerini tekrar kıkımın altından geçirerek beni kollarının arasına aldı.

"Nereye gidiyoruz?"

Kıkırdadı. "Benim yatağım. Sadece bu gecemiz olabilir ama bu, bunu tekrar yapamayacağımız anlamına gelmez."

Liv: Dylan nereye gittin? Beckett Liam'ın aldığı çoraplar için çıldırıyor.

Sakinleşmesi gerekecek. Dylan, Liam gittiği için bu gece bara gideceğini söyledi.

Bir yerlere gizlice girip çıkmakta çok iyi. Yemin ederim yüzüyorsun, Dyl.

Pencereden dışarı çıkıyor. Ama barda takılsa bile telefonu yanında olmalı.

Pencere mi? Ciddi misin?

Delia: Tabii ki pencereden dışarı çıkıyor. Kız tam bir bibbidy-bobbidy-fucking-boo.

Sihirli tozun GIF'i.

Shay: Telefonu banyo tezgahının üzerinde duruyor. Liv:

Şok edici (göz devirme emoji)

Yatağına koyacağım Dylan. Lütfen eve döndüğünde bize mesaj at ki güvende olduğunu bilelim.

1:30 çok geç. Birileri iyi vakit geçiriyor olmalı.

Ben: Evdeyim, saat 3'ü geçmedi Becks'e söyle çorap işini kontrol altına aldım (göz kırpma emoji) neden hala ayaktasınız?

Yellowstone'u izledik. Hiç görmediğime inanamıyorum.

Dylan'ı da buna alıştıracağım.

Ben: muhtemelen değil

Shay: Aynı şekilde ona smoothie yedireceğim.

Ben: evet aynen öyle

"G Günaydın, Cortney. On dokuz Haziran Pazartesi günü saat beş kırk beş. Şu anda hava güneşli ve altmış dört derece. Bugün en yüksek sıcaklık..."

İrkilerek keskin bir nefes aldım ve tek gözümü açtım.

Beynim açılır açılmaz içimi çektim ve saçlarımı yüzümden fırçalayarak doğruldum. "Kapalı, Bixby," diye mırıldandım. "Perdeler açık."

Odayı ışık doldurdu; şaşırtıcı olmayan bir şekilde Dylan hiçbir yerde yoktu. Bu, iyi bir gece uykusundan dolayı ezik bile görünmeyen yastığının görüntüsünün beni hayal kırıklığına uğratmadığı anlamına gelmiyordu. Neden üzül müştüm ki? Beyzbol sezonu tüm hızıyla devam ederken, bir kadına odaklanacak vaktim yoktu.

Bazı açılardan bir rüya gibiydi. Beni ne kadar kolay güldürebiliyordu, kollarımda hissettirdikleri, daracık amına girdiğimde kulağımda yankılanan inlemeleri... Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Çarşafı tekmeledim ve şifonyerden bir çift spor şortu kaptım, sonra oturma odasına yöneldim. Bilardo ıstakaları tekrar duvara asılmış, bira şişeleri atılmış ve toplar masanın ortasına dizilmişti. Dylan'ın dün gece burada olduğuna dair tek ipucu, bitmiş 3000 parçalık yapbozun üzerindeki nottu.

*Pvssfe5 ace /vx, bv1 xo1 a5 /vx a5 a gace o/ poof
si1h pov, √haxA5 /oc ax
vx/ocgellabfe xigh1,
♥ ♣*

Muhteşemdi, komikti ve sadece bir geceyle ilgileniyordu. Tek boynuzlu at gibi bir kadın olduğu kesindi. Ama şu anda onun üzerine düşünecek vaktim yoktu. Notu aldım ve bu sabah o kadar da nefret etmediğim ateş böceği mıknatısını kullanarak buzdolabına yapıştırdım, ardından Dylan'la ilgili düşünceleri aklımdan çıkarmaya kararlı bir şekilde yolculuk için başladım.

Yine de kaderin farklı bir fikri vardı. Havaalanına gitmek üzere arabaya bindiğimde, hindistan cevizi kokusu beni sardı ve küçük ateşböceğimin güneş gözlüğü, zaten aklımdan çıkaramadığım kadının sessiz bir hatırlatıcısı olarak bardak tutucusunda duruyordu.

Dokuz gün sonra, başka bir atış için çömeldiğimde kalçalarım yanıyordu. Daha birkaç yıl öncesine kadar kas yorgunluğu olmadan çift devreli maçları bitirebilirdim ama işte buradaydım ve altı devreden sonra canım yanıyordu. Yedinci devrenin sonuydu ve Christian Damiano'nun oyunu durmuştu. Falsolu top geniş geldi ve beni geçmesini engellemek için gerinmek zorunda kaldım. İkincide bir koşucu varken, rakip takımın öne geçmesi için tek gereken buydu. Moral konuşması yapmanın zamanı gelmiş gibiydi. Damiano, müdahale etmezsem kendini yok edecek kadar asabi biriydi.

"Baaall iki."

Maskemi kaldırdım ve hakeme baktım. Beni gördüğünde başını sallayarak bana izin verdi. Ben de atıcımı sakinleştirmek için koşarak dışarı çıktım. Çenemi baş antrenörümüz Tom Wilson'a doğru eğerek bunu bildiğimi söyledim.

"Ejderha." Başımı salladım. "Çok fazla duman görüyorum ama ateş yok."

Homurdandı ve yedek kulübesine bakarken gözlerinde öfke parladı. Muhtemelen Wilson'ın yedek kulübesiyle telefonda konuşup konuşmadığını görmek içindi. Henüz konuşmuyordu ama Damiano bu vurucuyu atarsa Tom hemen telefonun başına geçerdi. Bu sezon vuruculara vurduğu için üç maçtan atıldıktan ve takım yedek kulübelerini kavga sevgisiyle temizledikten sonra tasmaı kısıydı. En son oyundan alındığında yedek kulübesine girmiş ve Wilson'a bir kask fırlatmıştı. Bu öfke nöbetleri Damiano'ya on binlerce para cezasına mal oldu. Revs'in benim takasım için teklif ettiği rakamın bir nedeni de adamlarımı sakinleştirme konusunda doğal bir yeteneğe sahip olmamdı. Sihrimi gösterme zamanı.

"Dostum." Şapkasının kenarından tuttum ve vurucuyla göz teması kurmaya çalışmak yerine bana bakmaya zorladım. Dikkatini çektiğimde eldivenimle ağzımı kapattım. "Yanks'in maçları büyük bir baskı altında geçiyor. Bunu anlıyorum. Ama bu adam..." Omzumun üzerinden, sopasını kramponuna vurup toprağı havaya savururken bize sırttan genç çocuğa baktım. "Elinde hiçbir şey yok. Hızlı bir topun zamanını tutturamıyor ve bir kaydırıcıyı havaya savuruyor."

"Evet," diye mırıldandı Damiano, ellerini pantolonuna silerken.

"Ben ciddiym, Dragon." Omzunu sıktım ve eldivenimi tekrar kaldırdım. Eğer biri beni yakından izliyorsa, sözlerimi deşifre etmelerini istemiyordum. "Bir sonraki atışta ısıyı görmek istiyorum. Üç haneli rakamlar. Havadan başka bir şey alamadığında esintiği hissetmek istiyorum."

Çenesi sıkıştı ve çenesini düşürdü.

"Hayır. Odaklanın ve hayal kırıklığınızın sahanın hızına yönlendirin. Atışın sizi kontrol etmesine izin vermeyin. Sen onu kontrol et."

Sonunda yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Ondan sonra, kaydırıcıyı atın ve vuruş onun sallanarak yere düşmesiyle sona erecektir."

Başını salladı. "Anladım, Sham."

Döndüm ve Revs'e katıldığımdan beri edindiğim lakapla yüzümü buruşturarak sahaya geri döndüm. Evet, üzerinde yoncalar olan çoraplar giyiyordum ama Sham ya da Shammy ya da daha kötüsü ShamWow olmak istemiyordum. O pozisyonda oynamasına güvenilecekleri bir adam olmak istiyordum.

Kalenin arkasına geçtim ve omuzlarımı açtım.

"Senin oğlan hep konuşuyor ama hiçbir şey yapmıyor," diye alay etti yarasadaki çaylak. "Dudaklarını sallayan göt herifin söyledikleri çok ironik." Çömeldim,

Hakemden gelen kıkırdamayı duymamış gibi .

Damiano'ya başımla onay verdiğimde, bu kez gözlerinde kararlı bir parıltıyla toparlandı. İşte bu. Bu seferki vuruştı. Topun dolgulu eldivenime çarpması tıpkı hızlı bir topun yakması gerektiği gibi yaktı, ama çaylak temas etmeye bile çalışmamıştı.

"*Strike*." Hakemin havlaması arkamda yankılandı. Basın tribünündeki spikerler şüphesiz saatte yüz milin üzerindeki atış için bağırıyorlardı. Çocuk daha yirmi sekiz yaşındaydı ve sabır ve azim konusunda öğrenmesi gereken çok şey vardı ama müthiş bir hızlı topu vardı. Takas beni sarsmış olsa da, sezonun geri kalanında ve umarım gelecek yıl onunla çalışacağım için heyecanlanmamak elde değildi.

Topu attıktan sonra tekrar çömeldim ve sağ dizim çatladı. Lanet olsun. Ama bacağıma yayılan ağrıyı görmezden geldim. Yaşlanmanın canı cehenneme. Dışlerimi sıktım ve işareti Damiano'ya gönderdim.

Bir kez daha, çok güzel vurdu. Bu dünyada kalenin hemen önüne düşen bir topun büyüğü gibisi yoktu. Top yere düşüp kasıklarımınla yakaladım ve top temas ettiğinde bir iniltiyi bastırdım. Bu lanet şey tıpkı sol bacağımdaki gibi çürüyecekti. Damiano'ya söz verdiğim gibi, büyük bir ıskalamanın sert rüzgârıyla sarsıldım.

"*Vuruş*." Hakem elini geri çekti.

Ayağa kalkmam bir saniye bile uzun sürdü. Her vuruştan sonra ayağa fırladığım günler her maç daha da uzak görünüyordu ama oyunun analitiğinden henüz oynamayı bırakamayacak kadar keyif alıyordum. Kendimi toparladıktan sonra topu omzumun üzerinden hakeme doğru fırlattım ve yedek kulübesine doğru giderken Damiano'yu yakaladım.

"ShamWow'a gerçekten *vay be* dedirttin dostum." Yaklaşırken sağ elinin parmaklarını .

Öfkeyle başımı salladım. "Sen at, Dragon. Benim tek yapabileceğim onları çağırmak." Sırtına bir tokat attım ve eşyalarımı için yedek kulübesine koştum. Bu devrede vuruş yapacaktım. Vites takma, vites çıkarma süreci oyalanacak zaman bırakmıyordu.

Üç devre, iki koşu, bir galibiyet ve muhabirlerin on yedi sorusundan sonra en iyi arkadaşlarımdan birinin kapısını çalıyordum. O günlerde maçlardan sonra nadiren dışarı çıkıyordum - yirmi beş yaşındayken bar ortamını seviyordum ama on yıl sonra, maçıktan sonra dinlenmek için ideal yolum evde bir gece geçirmektir.

Evdeki son gecemin anılarıyla birlikte içimi bir heyecan kapladı. O bilardo masasına bakıp da Dylan'ın yayıldığını görmemek mümkün değildi.

Kadın o zamandan beri aklından çıkmıyor.

"Hey, bakın. Bu ShammyWow." Marc Demoda'nın alaycılığı beni o ana geri getirdi.

"Benimle başlamayın." Damiano maçıdan sonra gazetecilere bu aptal lakabı takmıştı ve şimdi de sosyal medyada trend olmuştu.

"En azından neredeyse gülüyorsun." Bakışlarıma kıkırdadı. "Seni görmek güzel, dostum."

"Tabii ki," dedim, Marc'ın karısının evde küfretmek yasaktır kuralına dikkat ederek. Marc, Metros'a çağrıldıktan sonra yakaladığım ilk atıcılardan biriydi. O günlerde takımın atış koçuydu.

"İçeri gelin." Kapıyı daha geniş açtı ve geri çekildi. Çenemi eğerek devasa fuayeden içeri adım attım. Evi çok büyüktü, gerçi içinde koşuşturan onca çocuğu barındırmak için öyle olmalıydı. Marc'la on yıl önce tanıştığımda tam bir bekârdı. Ama şimdi? Bir aile babasının timsaline dönüşmüştü ve bunu kanıtlayacak dört çocuğu vardı. "Bugün kazanmanın yolu. Damiano'nun kendini yok edeceğinden emindim."

Başımı sessizce sallayarak yorumunu geçiştirdim. Benim de böyle düşündüğümü bilmesine gerek yoktu. "Pfft. En son ne zaman atıcılarımdan birinin kendini imha etmesine izin verdim? Yaptığım işte bunun için fazla iyiyim."

"Ve sen de alçakgönüllüsün," diye tersledi.

"Bay Miller." Marc'ın sekiz yaşındaki kızı merdivenlerden tepinerek indi.

"Mandy." Marc'ın baba sesi beni gülümsetti. Adamın rolü vardı çok iyi.

Küçük elleri kalçalarına çarptı. "Hayır, baba. Bunu bilmesi gerekiyor."

Marc içini çekti ama ben salladım. Kızının şımarıklığına alışmışım.

"N'aber Mandy?"

"Anneme senin şampuanını aldırđım. Hani şu saçlarını parlatan ve rüzgarda uçuşan." Tatlı yüzü ciddi bir kaş çatmaya dönüştü. "Ama benim saçlarım uçuşmuyor. Ya da parlamıyor."

Vay anasını. Geçen yıl üç şampuan firması için reklam filmi çekmişim. Hangisinden şikayetçi olduğunu Tanrı bilirdi.

Benim saçlarım çoğunlukla düzken, kızın sarı saçları bukleler halinde kıvrılıyordu, yani ne olursa olsun farklı sonuçlar elde edecektik. Ama bir metreyi zar zor geçen birine bunu nasıl açıklayabilirdim ki?

Kollarını kavuşturdu ve *kamburunu* çıkardı. "Gerçek sırrını bilmek istiyorum."

Normalde onun seviyesine inmek için çömelirdim. Altı santim boyumla onun iki adım önündeydim ama öğleden sonraki maçıtan sonra bacaklarım kızarmıştı ve motivasyonum yoktu. Bunun yerine onu yanıma çağırdım ve yakınına eğildim.

"Her gün kurutuyorum."

Gözleri büyüdü ve bir adım geri çekildi. "*Saç kurutma makinesiyle mi?*" Ciddiyetle başımı salladım.

"Ve bir *fırça*?" diye ciyakladı.

Tekrar başımı salladım.

Başını geriye atıp tavanı inceledikten sonra gri-mavi gözlerini tekrar bana çevirdi. "Bunu düşünmem gerekecek. Parlak saçlara değmeyebilir."

Marc arkamızdan homurdandı. "Sen ve fırçalar. Sanırsınız ki parmaklarınızı kesiyoruz."

"Şu anda bana göre değiller ve hiçbir zaman da olmayabilirler baba." Gözlerini devirdi ve döndü, sonra da büyük merdivenden yukarı doğru tepindi.

"Sekiz on altıya gidiyor." Marc iç çekti.

Kıkırdadım ve ona bir sırıtış attım. "Sen benden daha iyisin, dostum."

İlerleyen yaşlara kadar çocuk sahibi olmak gibi bir niyetim yoktu. Hala yapabiliyorken, tüm çabalarımı beyzbola odaklıyordum. Emekli olduğumda, biriyle çıkmayı daha ciddi bir şekilde düşünecektim.

Kızıl saçları, kehribar rengi gözleri ve kalpleri durduran gülümsemesiyle biriyle çıkma düşüncesi bile aklımdan çıkmıyordu. Kadın aklımdan çıkmıyordu. Son dokuz gün boyunca onu düşünerek birkaç kez mastürbasyon yapmışım.

"Haydi." Marc'ın sözleri beni o ana geri çekti. "Corey havuzun yanında."

Beni evin içinden geçirerek arka verandaya götürdü. Karanlıkta bile evin suya yakınlığı belliydi. New Jersey'nin tuzlu havası etrafımı sarmıştı ve kapıdan girer girmez, evi sahilden ayıran kum tepelerinin hemen ötesinden gelen dalgaların sesini duyabiliyordum.

Tanıdıklığın tadını çıkararak derin bir nefes aldım. Sadece bir ay olmuştu ama bunu şimdiden özlemiştim. Hâlâ sahibi olduğum ev sahilin bir blok aşağısındaydı. Oraya uğrayabilir, takılabilirdim ama ilkbahar, yaz ve sonbaharda Boston'da yaşadığım için boştu ve satılıktı. Hayır

New Jersey sahilinde bir kış geçirdim, bu yüzden burayı satma düşüncesi hala içime bir yumruk gibi inse de burayı tutmak için hiçbir nedenim yoktu.

Wintered. Lanet olsun. Bu fiilin aklıma bu kadar kolay gelmesinden irkildim. Zengin bir pislik olmamak için çok çalıştım, ama sadece kibirli aletler *kışlamak* gibi kelimeler kullanırdı.

"N'aber, Masshole? Jersey'de takılırken biraz fazla rahat görünüyorsun," diye seslendi Corey arkamdan.

Topuğumun üzerinde dönerek eski takım arkadaşımı bir kardeş kucaklaşmasıyla selamladım.

Sırtımı tokatladı ve geri çekildi. "Bu gece uçmadığına şaşırdım."

Sen ve ben, dostum. Yarın Boston'da evdeydik, bu yüzden New York'ta kalmak için bir nedenim yoktu, ancak uçağımız sabaha kadar kalkmadı. Beckett Langfield olayı olmalı.

"Artık Revs'in programındayım." Omuz silktim ve Marc'ın uzattığı birayı aldım.

"Tillerson berbat biri değil ama lanet olsun, seni özledim." Corey güldü ve Marc'ın verandadaki barının önündeki tabureye yerleşti.

Tillerson benim yerimi tam zamanlı olarak alan çaylaktı.

"Ben de size. Langfield'ın Revs için bir araya getirdiği yetenekler sizi korkutmalı."

Marc . "Güven bana, biliyorum. Beyzbol evreni gibi..."

Devam etti ama tek bir kelimeyle beynim yer değiştirdi. Son bir buçuk haftayı Dylan'la ilgili düşünceleri aklımdan uzaklaştırmak için elimden gelen her şeyi yaparak geçirmiştım. Çok kötü bir şekilde başarısız olmuşum. Böcekler, kırım, evren, Taylor Swift, şanslı çoraplarım, havuz, bulmacalar, bira, kirazlar ve hatta kuşağım - her lanet şey bana onu düşündürüyordu.

O çılgın evde ne yapıyordu? Benim onu düşündüğüm gibi o da beni düşünüyor muydu?

"Cort?" Corey seslendi, ağzı kaşlarını çatarak aşağı doğru çekilmişti.

Kendimi şimdiki zamana geri dönmeye zorlayarak alnımı ovuşturdum. "Huh?" "Başın nasıl?" Marc sordu, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Peki," diye tersledim. Anksiyetem hakkında konuşmaya hiç niyetim yoktu. Bu adamlar bilen seçkin bir azınlığın parçasıydı ama ne olursa olsun, bu benim en sevdiğim konu değildi.

İçini çekti. "Bak, durup dururken takas edilmek muhtemelen seni çılgına çevirmiş ve nedenlerini sorgulatmıştır ama dostum, yemin ederim seni takas etmek için aktif olarak uğraşmıyorduk. Revsin teklifi mi? Takas ettikleri umutlar

anladın mı?" Marc başını salladı. "Hayır diyemezdik. Bunu bir iltifat olarak kabul edin."

Takas halka açıldı, yani detaylar bir sır değildi. Dürüst olmak gerekirse, Metros'un hayır demesi aptalca olurdu. Ama yine de kimse sezon ortasında daha kötü bir takıma takas olmak istemez. Bunu onlar da biliyordu, bu yüzden şimdi bu konuya girmenin bir anlamı yoktu.

Bunun yerine, mantıklı olan tek nedene odaklandım. "Atıcı kadrosundaki genç yetenekler rakipsiz. Tecrübeli birinin bunu geliştirmesine yardımcı olmak istemeleri mantıklı. Boston'ın da avantajları var." Aklım Dylan'a gitti.

"Avantajlar mı?" Corey sırtarak sordu. "Bu terimi biliyorum. Kim o?"

Başımı sallayarak çenemi eğdim. "Kuralımı biliyorsun."

Corey'nin karşılık veren kıkırdaması gecenin sessizliğinde biraz fazla gürültülüydü. "Gazetecilerden uzak durmakla ilgili kuralım gibi mi?" Sol elini kaldırdı ve alyansını göstermek için parmaklarını oynattı. Sanki bana bir spor muhabiriyle evli olduğunu hatırlatması gerekiyormuş gibi.

"Hayır, bu..." Onu içeri aldım, sonra Marc'ı düşündüm. Her iki adam da bu fikre şiddetle karşı çıktıkları zamanlarda eşlerine aşık olmuşlardı. İkisi de muhtemelen en kötü anları olarak gördükleri zamanlarda. Ama şimdi mükemmel eşlerini buldukları için çok mutluydular.

Bir süre bunun üzerinde düşündükten sonra yön değiştirdim. "Sana uygun olduklarını nasıl anladın? Onlarla tanışır tanışmaz mı anladın?"

Marc bir kahkaha attı. "Kesinlikle hayır. Beth'le tanıştığımda bunu bilseydim, o altı ay çok daha kolay geçerdi."

Corey birasını döndürdü. "Ben de hemen anlayamadım. Ama en başından beri Taran'la aramızdaki şeyler farklıydı."

Marc başını salladı. "Evet, bunu söylemenin iyi bir yolu. Ve dostum, ilk günden beri onu görmek için aklıma gelen her bahaneyi uydurdum." Kıkırdadı ama sonra gülümsemesi düştü. "Onun farklı olduğunu biliyordum. Özel. Eğer bunu bulursan, her şeyi göze al. Kendini onun yoluna koy. Onu görmeye devam etmek için bir neden bul. Bu tür bir aşk mı? Uğruna savaşılmaya değer."

Corey birasını kaldırdı. "Bunu destekliyorum."

Benimkini havaya kaldırdım ve onlarınkine dokundurdum. Belki de haklıydılar. Belki Dylan'ı tekrar görmek iyi bir şey olabilirdi. Ama tek gecelik anlaşmada o da benim yanımdaydı. Peki bu konuda ne düşünecekti?

"A Dyl'i çözün!" Finn çığlık attı.

Uzun bir nefes vererek Adeline'in fırçasını mor boyaya batırmasına yardım ettim. "Bir saniye!" diye bağırdım ve iki yaşındaki oğluma daha yakın. "Benim için ona göz kulak ol."

"Elbette, neden yeni yürümeye başlayan bir çocuğu akrilik boyayla izlemek istemeyeyim ki?" Liam içini çekti ve kendi fırçasını yere bıraktı. "Hangi çiçeği boyuyoruz, Addie?"

"Öyle," dedi dişlek bir sırıtışla.

Yaz olduğu için yedi çocuğum da evde benimleydi. Her gün bir maceraydı.

Çabucak merdivenlerden yukarı fırladım. "'aber Finn?"

"Resim yapabileceğimi söylemiştin, değil mi?" Yanındaki pencereye yerleşmiş olan ablasına ters ters baktı.

Bu ikisi Beckett ve Liv'in odasında çalışıyorlardı. Onları ayarladığımda, burada kardeşine göz kulak olması için yerleşik sanatçıya güvenebileceğimi düşündüm. İkinci kattaki büyük açık salonun pencereleri yeni değiştirilmişti ve onları boyarsak Delia'nın kafası patlayabilirdi. Bu yüzden henüz değiştirilmemiş pencereleri boyamakla yetindik.

"Evet," diye cevap verdim yavaşça, Winnie'ye bakarak.

"dağıtıyor!" diye bağırdı dokuz yaşındaki çocuk.

"Hayır, ben değilim!" Finn ayağını yere vurarak sarı tütüsünü zıplattı.

Yerde birkaç yerde boya lekeleri vardı ama çoğu, muşamba gibi serdiğim çirkin mavi çiçekli çarşafların üzerine düşmüştü.

"Yerde değil. Pencerede. Bir orman resmi yapmamız gerekiyordu ama ağaçlarınız ağaca bile benzemiyor." Winnie Finn'in önündeki turuncu lekeleri işaret etti. "Her şeyi berbat ediyorsun."

"İkiniz de inanılmaz bir iş çıkarıyorsunuz." Yağcılık normalde işe yarardı. "Winnie, çektiğin sahne muhteşem ve Finn, o turuncu ağaçla harikalar yaratıyorsun. Bunun annemin odasını büyümlü bir ormana dönüştürmek için eğlenceli bir proje olduğunu unutmayın!"

"Buna bayılacak," diye neşelendi Finn.

Winnie bile onun heyecanına gülümsemekten kendini alamadı. En azından geri dönüp portakal ağacını biraz fazla aşığı indirene kadar.

"En azından benimki soyut olmayacak." Başını salladı ve işine geri döndü.

Finn'in ağacının tepesi artık garip bir şekilde ampul gibiydi. Oh neyse.

Onlar yerleştikten sonra merdivenlerden aşağı indim. Yarı yolda durup salona baktım ve çocuklara o odanın duvarlarını boyatmayı düşündüm. Sonbaharda sınıf olacaktı. Liam ve Kai'ye evde eğitim vermeye devam edecektim ve bu bize gün içinde özel bir çalışma alanı ve okuldan sonra ekibin geri kalanı için bir ev ödevi istasyonu sağlayacaktı. Bu haliyle iç karartıcı bir odaydı, bu yüzden daha önce çok fazla sevgiye ihtiyacı olacaktı. Zemin kontrplak olduğundan, tavan kirişleri odanın yarısında açıkta kaldığından ve alçı duvarlarda birkaç delik bulunduğundan, burası çocukların içlerindeki sanatçıların parlamasına izin vermek için harika bir alan olacaktı. Delia, Shay ve Liv her gün evde çocuklarıyla birlikte için bana güveniyorlardı ve ben de bakıcı rolümü ciddiye alıyordum. Amacım onların tüm gelişim alanlarını teşvik etmektir. Bu yüzden bir dahaki sefere yağmur nedeniyle içeride mahsur kaldığımızda, bu odayı eğlenceli hale getirecektik.

"Siz ikiniz iyi misiniz?" Merdivenlerden inmeye devam ederken Liam'a seslendim.

"Evet. Bir genç ve bebek kalıcı boya ile ne tür sorunlara yol açabilir anne?"

İğnelemeye bayıldım.

Yemek odasında Kai kilitliydi. Hokey sopasını boyamaya o kadar odaklanmıştı ki içeri baktığımı fark etmedi. Shay muhtemelen buradaki spor temasını sevmeyecekti ama maviler mekânı aydınlatacaktı. Belki bu onun biraz gevşemesini ve Kai'nin kanatlarını açmasını sağlamama yardımcı olabilirdi. Çocukların böyle güvenli bir ortamda bu fırsata sahip olmaları önemliydi.

İkizleri kontrol etmek için odama yöneldim. Sağ taraftaki pencere sekiz bölüme ayrılmıştı. Yedisi zaten minik noktalarla renklendirilmişti ve Collette en yüksek alana parlak kırmızı çiller ekleyerek üzerinde çalıştığı gökkuşağı rengini tamamlıyordu. Kız kardeşi soldaki pencere üzerinde çalışıyordu. Phoebe dört kareyi tamamlamış, üç kareyi tamamen boş bırakmıştı.

Collette son karesini bitirirken, "Pointillism'i seçtik," diye bilgi verdi.

"Özellikle Georges Seurat tekniği. Ama biz resim yerine soyut bir sahne tercih ettik." Phoebe fırçasını pencere kenarına bıraktı. "Şimdilik bitirdim."

"Bitti mi?" diye sordum. Pencerenin altından bantladığı üç bölüme hâlâ hiç dokunmamıştı.

"Evet." Başını salladı. "Burası senin odan olduğu için, pencereler evin erkek ve dişi auralarını temsil ediyor."

"Kızların her birini karakterize eden alanlar üzerinde çalışıyorum. Anneminkini bitirmek üzereyim." Collette son birkaç kırmızı noktayı ekledi. Annelerinin aurasını tam olarak yansıtıyordu. Kahretsin, fikirleri etkileyiciydi.

Geri adım attım ve Phoebe'nin penceresini tekrar inceledim. "Beckett, Kai, Liam ve Finn. Diğer üç kişi kim?"

Phoebe gözlerini devirdi ve derin bir iç çekti. "Kim olduklarını bilseydik, bölgelerini temiz bırakmak zorunda kalmazdık."

"Evet. Senin, annemin ve Shay Teyze'nin kiminle evleneceğini henüz bilmiyoruz."

İçimden çıkan ses gülmekle alay etmek arasında bir yerdeydi. Asla evlenemeyecek olmam bir yana, diğer iki tamamlanmamış alanın bir süre daha boş kalacağından oldukça emindim. Shay'in kocası üç yıl önce vefat etmişti ama o hayatına devam etmeye hazır değildi. Ve

Delia mı? Bir nefes verdim ve bu düşünceyle başımı salladım. Onu kendisine bir şans vermeye ikna edebilecek bir erkeğin var olduğunu sanmıyordum.

Kızların keyfini yerine farklı bir yol izledim.

"Bu boşlukları seçmemiz gerektiğini düşündüğünüz aura türüyle doldurmaya ne dersiniz?"

İkizler sessiz bir konuşma yapıyormuş gibi birbirlerine baktılar ve bir süre sonra Phoebe başını salladı. "İyi fikir. Sana bir mavi lazım Dylan Teyze." Bir fırça aldı.

"Annemin sarı turuncuya ihtiyacı var." Collette yardım etmek için yanına gitti. "Noktacılık. Güzel." Liam kapıda durmuş, Addie'yi önünde tutuyordu.

ondan. "Bez bağlama anne. Tag, sen osun."

Yaklaşık kokuya burnumu kıvırdım. "Birileri bu sabah çok fazla lahana smoothie içmiş." Adeline'in karnını gıdıkladım, en tatlı kıkırdamayı ortaya çıkardım, sonra onu kollarıma aldım. Liam tek kelime etmeden penceresine geri döndü. Bu bütün hafta boyunca aklıma gelen en iyi fikirdi. Herkes eğleniyordu ve mucizevi bir şekilde işinin başındaydı.

Akşam altıdan hemen sonra mutluluk balonum patladı.

"*Dy-lan*." Shay'in sesinin tonu ismimin ikinci hecesinde yükseldi ve çağrısı bir kapının çarpmasıyla noktalandı.

"Ne?" Mutfaktan seslendim. Akşam yemeğine yardım etmesi için ısrar etmeyecekti, değil mi? Fırında lazanya vardı ve nefis kokuyordu ama glüten, kırmızı et ve muhtemelen Shay'in itiraz edeceği ölümcül koruyucularla doluydu.

Shay'in çiftlikten sofraya fikrini onaylayacağını düşünerek yanında bahçeden taze bir salata yapmayı umuyordum. Ancak Punxsutawney Phil'in uzun bir kış ilan etmesi ve anne rakunumuzun bahçe sebzelerimi sevmesi arasında, çocuklar ve güneşe verdiğim selamlar bile küçük bahçemi kurtaramadı. Yine de sonuçta evren beni Junior ve dört yeni doğan bebeğine bakmak için kullanmıştı, bu yüzden üzülemezdim.

"*Hemen* dışarı gel." Çantasını tezgâhın üzerine bıraktı ve Winnie'yi işaret etti. "Bir dakika kardeşine göz kulak ol."

Dışarıda mı? Bu yemekle ilgili değil miydi?

Shay beni bileğimden kavradı ve ön kapıdan merdivenlere doğru sürükledi. "Neden penceremizde bir penis resmi var?"

Bir ne?

Bir elini havaya kaldırıp Beckett ve Liv'in penceresine doğru çılginca salladı.

Bu hareketin ardından başımı geriye attım ve Winnie ile Finn'in bugün üzerinde çalıştıkları resimleri taradım. Oh, kahretsin. Finn'in portakal ağacını gördüğümde midem bulandı. Bu açıdan bakıldığında, başyapıtının konusu hiç şüphesiz fallikti. İçimi kaplayan dehşet duygusu hızla neşeye dönüştü ve bir kahkahayı bastırmak için elimi ağzıma götürdüm.

"Aman Tanrım, Dyl. Bu hiç komik değil." Shay kendi gülümsemesiyle savaşıırken dudaklarının kenarları kalktı.

"En azından doğru pencerede." Artık kahkahalarımı engel olamıyordum. "Düzenli olarak siki kalkan tek kişi Liv."

Shay kıs kıs güldü ama sonra derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve daha ciddi bir yüz ifadesi takınmaya zorladı. "Komşular ne diyecek?"

Basamakları ve kaldırımı kaplayan sayısız tebeşir çizimini taradım ve korkulukların üzerinde asılı duran kısmi iskelete baktım. Bu noktada Bobbie bir baş, bir boyun ve omuzlardan başka bir şey değildi. İkizler Bobbie'nin montajına başladıktan sonra dikkatleri dağılmış ve aylardır onu tamamlamak için dışarı çıkmamışlardı. Ev rastgele yılbaşı süsleriyle bezenmişti ve bahçede bir sürü Nerf mermisi vardı. Oluktan bahsetmiyorum bile. Taşındığımızdan beri bir tarafı çatıdan sarkıyordu.

Shay'e döndüm ve dudaklarımı büzdüm. "Komşuların fikirlerinin önemli olduğuna ne zaman karar verdik?"

Omuz silktilti. "Dün sokağın karşısındaki garaj yoluna bir kamyonet park etmişti. İçimden bir ses insanları korkutup kaçırdığımızı söylüyor." Bir kolunu uzattı ve tekrar ikinci katı işaret etti. "Ve cama asılmış bir penisin bizi buralarda arkadaş yapmayacağı kesin."

"Penceredeki çük mü?" Delia'nın yüksek topuklu ayakkabıları betona vurarak arkadaşımızın yanına yaklaştı.

Shay yüzünü buruşturdu ve Delia'ya dönmeden önce ellerini yoga pantolonuna sildi.

Başını kaldırdığında Delia'nın çantasının kahverengi deri kayışı kolundan aşağı kaydı. "Neden pencereleri boyadık ki?" Bana doğru dönerken çantası yere düştü.

"Son müteahhidi kovduktan sonra evin enerjisinin değişmesi gerekiyordu. Çocuklarla birlikte evi , sonra da biraz mutlu titreşimler verdik." Çenemi biraz daha yukarı kaldırdım ve gülümsedim. Dick bir yana, pencereler harika görünüyordu.

"Çıkıyor mu?"

Hmm, boynundaki damarın zonklamasına neden olmayacak bir şekilde ona nasıl hayır diyebilirdim?

Ön kapı açılıp Liam dışarı çıktığında cevap vermekten kurtuldum. Kızıl saçlarını gözlerinin önünden çekerek merdivenlerden koşar adımlarla indi. Yanımda durup neye baktığımızı görmek için döndüğünde boynundaki Beats zıpladı.

"Biz neyiz-" Kıs kıs güldü ve dönerek evden uzaklaştı. "Beckett çıldıracak anne."

Karnına vurdum, çünkü neredeyse beş on yaşındaydı ve artık kafasının arkasına vurmak için fazla uzundu. "Küfür etme. İyi bir görüntü değil ve lanet kavanozu fiyatlarımızı karşılayacak bir banka hesabım yok."

Sırıttı. "Bugün en az on iki kez saçmaladın."

İçimi çektim ve omzuma vurdum. "Biliyorum ama büyüyünce benim gibi olmak istemezsin evlat."

Çilli kolunu omzuma dolayarak beni ince gövdesine doğru çekti. "Evet, seviyorum anne. Sen harikasin."

Lanet olsun. İltifatlar her zaman benden bir şey istediği anlamına gelirdi. Ona yan gözle baktım ve bekledim.

Omzumu bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Ben dışarı çıkıyorum."

"Saat neredeyse yedi olduğu ve geceleri şehirde tek başına dolaşmak tehlikeli olduğu için arkadaşlarınla mı?" Shay'in sesindeki endişe gülünçtü.

"Hayır, Bobbie'yle," diye tersledi Liam. "Baş ve omuzların dünyayı görmeye ihtiyacı olduğunu düşündüm."

Ukala.

"Kemik taşıyarak etrafta dolaşmak psikiyatrik gözetim altına alınmak için harika bir yoldur. Evimiz böyle görüldüğü için" -Delia hayaletleri ve ön verandadaki çelengi işaret etti- "ve görünüşe göre penislerle süslediğimiz için, çocuk koruma hizmetleri bizi övmeyecektir."

"Çok fazla anne var." Başını arkaya attı ve bir iç geçirdi. "Birkaç arkadaşımın çizgi roman dükkanına gidiyorum çünkü bu gece saat onda özel bir baskı çıkacak." Yeşil gözlerini bana dikti. "Gece yarısından önce evde olurum. Life 360'ı açtım, böylece beni takip edebilirsin. Sadece tuhaf çizgi roman hayranlarıyla konuşacağıma söz veriyorum, sokak köşelerindeki tuhaf uyuşturucu satıcılarıyla değil." Tek bir bakır kaşını kaldırdı. "İyi mi?"

"Güzel." Başımı sallayarak ona sıırıttım. Shay ve Delia'dan daha az endişeleniyordum. Zavallı çocuğun arada bir dışarı çıkması gerekiyordu. Özellikle de

Bu ikisinin onu boğma şekli.

Son bir kez çenesini kaldırarak döndü ve .

O daha fazla uzaklaşmadan boğazımı temizledim ve seslendim. "Ama sprey boyayı istiyorum."

Adımının ortasında dondu kaldı.

"Sol arka cep, ufaklık."

Omuzları çöktü ve kaşlarını çatarak bana döndü.

"Sanat *yasal olduğunda* harika bir şey," diye hatırlattım ona, somurtkan yüz ifadesi karşısında kıkırdamasını engelleyerek.

Gözlerini devirdi ama itiraz etmeden cebinden mavi sprey boyayı çıkardı ve bana uzattı.

"İyi eğlenceler!" Parlak bir gülümseme takınarak söyledim. Uzaklaşırken homurdandı.

Delia'nın dudakları aralandı ama o konuşmadan ben elimi kaldırdım.

"Biliyorum." Omuz silktilim. "Yetişkinlik dönemini karavanında geçirme ihtimali, dünyayı yönetme ihtimali kadar yüksek."

Başını iki yana salladı. "Buna hiç şüphe yok. Liam dünyayı yönetecek. Onunla harika bir iş çıkarıyorsun. Tüm çocuklarla birlikte. Umarım bunu biliyorsundur." Delia kolunu bana doladı ve beni sıktı.

Babamı ve ağabeyimi seviyordum ve ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olmuşlardı ama beni hiçbir zaman en yakın arkadaşlarım gibi olduğum gibi kabul etmemişlerdi. Ağabeyim her şeyi kendi istediği gibi yapmamı istiyordu. Beni her zaman kendi kalıplarına sokmaya çalışıyordu. Ama Delia, Shay ve Liv bana hiçbir zaman görüldüğümü ve sevildiğimi hissettirmediler.

"Sik şaheserini görmezden geleceğim. O pencereler zaten değiştiriliyor," diye devam etti Delia. "Dezavantajı ise Beckett'ın bu akşam kitap kulübünü bu konuda atıp tutarak mahvedecek olması."

"Ama," diye ellerimi çırpıttım, "o kitabı kim sevmez ki?" Arkadaşlarım arkamdan gelirken merdivenlerden yukarı çıktım. "Hokey oyuncusunun ayakkabısına kustuğunda gülmekten ölmek üzereydim."

"Eşyalarını dondurucuda bulduğunda gözlerimden yaşlar boşandı." Shay kıkırdadı. "Neden bu kadar çok güldüğüm hakkında hiçbir fikrim yok ama eve gelip de-"

"Liv buraya gelene ve seansımıza başlayana kadar bu konu hakkında konuşmayacağız." Delia sözümü kesti. "Ama serinin ikinci kitabını seçtiğini öğrenince bir kez daha dehşete düştüm. Neden bana söylemedin?"

"Oh, biraz yaşı, Delia. Sıra dışı okumakta sorun yok." Sırıttım. "Özellikle de şarap ve müstehcenlikle beslendiğimizde."

"Bu hafta organik şarabımı aldık mı?" Shay verandanın sahanlığına çıkarken sordu.

"Evet." Delia'nın atkuyruğu omzunun üzerinden savrulurken Shay'baktı. "Önemli olanın düşük glisemik değeri olduğunu düşündüğünü biliyorum ama bence asıl önemli olan alkol içeriği."

Kapıdan girer girmez "Anne!" ve "Teyze!" sesleri kulaklarımızı tırmaladı.

"Tag." İkisinin de omuzlarına vurdum. "Ben yemek hazırladım. Yavrulardan siz sorumlusunuz."

Tanrıya şükür bulaşıklar buradaki görev listemde yer almıyordu. Yemek karmaşasından sonra, bu çılgınlıktan kaçmak için gizlice odama inmek saf mutluluktu. Yemek bittiğinde gizlice odamdan çıktım ve yatağıma uzanıp uzun bir iç geçirdim. Üstümdeki gürültüyle birlikte, küçük vuruşları neredeyse kaçıırıyordum.

Doğrudum ve sebebini bulmak için odamı tararken gözlerimi kısıtım. On saniye sonra, tıkırtı, tıkırtı, tıkırtı tekrar başladı. Kendimi yataktan kaldırarak yeni boyanmış pencereye doğru ilerledim ve dışarı baktım.

Uzun boylu sarışın bir adam hemen dışarıdaki kaldırımın genişliğini kapladı. Gözlerim kısılmadan önce dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Onun burada ne işi vardı? Mandalı kırdım ve dışa doğru açılan bölmei ittim. Tekrar vurmak için kalktığında pencere eline çarptı.

"Siktir. Özür dilerim." Pencerenin açılması için yer açmak üzere geri çekildi. Çerçeve de perde olmadığından, Thor'a benzeyen beyzbol yıldızıyla aramda havadan başka şey yoktu.

Birlikte geçirdiğimiz gecenin üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti. Bu süre zarfında Revs'in birkaç maçını izlemiştim ve o ekranda her görüldüğünde, anında onun dairesine ve onun hissine geri dönüyordum. Onunla bir gece daha geçirmeyi düşünemeyecek kadar meşguldüm ama bu beni düşünmekten alıkoymadı. Özellikle de gece ev sessizleştikten sonra karanlıkta tek başıma uzandığımda. O anlarda, anılar beni rahatsız ediyordu.

"Samson, bunun ben olduğumu nereden bildin?"

Boğazını temizledi ve ellerini ceplerine soktu. "Pencerenizde bir rüya yakalayıcı olduğundan bahsetmişsiniz."

O lafi cidden hatırlıyor muydu? "Burada ne yapıyorsun?"

Ellerini ceplerinden çıkardı ve sanki kendini tutuyormuş gibi iki yanında sıkıttı.

Alt dudağımı kemirerek yumruklarına baktım, sonra onu tepeden tırnağa süzdüm. Onu içeri davet etmeli miydim? Normal boyda bir insan pencereden rahatlıkla tırmanabilirdi ama o ortalama bir adamın boyuna yakın bile değildi. Uzun sarı saçları omuzlarından mükemmel bir şekilde sarkıyor, sahanlıktan gelen ışıktaki parlıyordu ama beni çağıran mavi gözleriydi. Düşünmek için çok fazla zaman harcadığım zeki, dürüst gözler.

"Ben, uh..." Elindeki kâğıt torbayı kaldırıma bıraktı ve elini cebine attı. "Bunları buldum ve geri isteyeceğini düşündüm." İri elini bana doğru uzattı. Karanlıkta güneş gözlüklerimi tanımam bir anımı aldı. Şu ana kadar kayıp olduklarını fark etmemiştim bile. Gözlüğü elime aldığım anda parmaklarımız birbirine değdi ve kıvılcımlar koluma sıçradı. Kahretsin, bana verdiği çoklu orgazmdan sonra, en azından içimi sıkan özlemin bir *kısımının* geçeceğinden emindim. Genellikle, olabileceklerin beklentisi, o tek dokunuştan sonra içimden akıp giden arzusun nedeniydi. Cortney'de ise bu arzu, beni evine götürdüğü gece olduğu kadar güçlüydü. Sırf o burada olduğu için kalbim hızla çarpıyordu.

Boğazımı temizledim. "Teşekkürler." Bu şeylerden yaklaşık yirmi çiftim vardı. Her yerdeki bakkallardan, eczanelerden ve dolar mağazalarından beş dolara almıştım. Bu yüzden kayıp olduklarını fark etmemiştim. Eşyalarımın kaydını tutmak bana göre değildi, bu yüzden pahalı olanları almak için para harcamadım.

"Onlara ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Yanaklarında beliren hafif kızarıklık loş ışıktaki belli belirsizdi.

Güneş gözlüğünün hurda olduğu çok açıktı. Camları çizilmişti ve bir kolunun kaplaması kötü bir şekilde soyulmuştu. Bu bir bahaneydi. Bu düşünce kalbimin teklemesine neden oldu ve Afib'e gireceğimden endişelendim.

Betonu tekmeledi ve utangaç bir gülümsemeyle bana baktı. "Tüm bunlar kafamda çok daha az aptalca geliyordu."

Kıkırdadım. Onu bir an önce göndermeliydim. Adamın iyi kalbi ve zeki mavi gözleri çekse de, kendim için sonsuza dek sürecektir bir aşk hikâyesine inanacak biri değildim.

Yine de ağzı utangaç bir sırıtişla yukarı kalktığı anda kendimi geri adım atmaktan alıkoyamadım. "Bunun için harcadığın çaba ve utançla

En azından sizi içeri davet edebilirim."

İki metreye dört metrelik alana bakarken konsantrasyonla dudaklarını birbirine bastırdı. "Pencereden mi?"

"Evet, biraz Samson yaşa. Örümcek ağı bile yok. Sihirli saçlarınıza örümcek girmesi konusunda endişelenmenize gerek yok."

Alay etti ama pencereden sığabilmek için iki buçuk metrelik gövdesini neredeyse ikiye büktü. "Bana burayı giriş olarak kullandığını söylediğinde daha büyük olacağını düşünmüştüm."

"Benim boyumda." Omuz silktim, saçlarım bir gözümün üzerine düştü. "Burada olman iyi oldu. Evin senin sakın hüznüne ihtiyacı var. Herkes Beckett eve dönecek diye gergin." Komodinden bir toka aldım ve saçımı geriye doğru topladım. Tekrar ona döndüğümde, onu arkamda bir şeye bakarken buldum.

"Duvarınız yok mu?" Ses tonu bunu bir soru gibi gösteriyordu ama çivileri görebiliyordu, yani öyle olmadığı açıktı.

"Harika bir kitaplık oldu, değil mi?" Odamın alçıpanı eksik olan yarısını inceledim. Kahverengi tahtalara bakmaktan bıkmıştım, bu yüzden biraz canlandırdım. Her çiviye bir kitap mecazına denk gelen bir renge boyadım: Spor için mavi. Yasak için kırmızı. Kazara hamilelik için pembe. Ve böyle devam etti. Her bir renkli çivinin yanında en sevdiğim müstehcen aşk romanlarından oluşan bir gökkuşağı vardı.

"Kitaplık yapmak için bir duvarı kaldırmışsınız." Cortney başını salladı.

Bu yaratıcı bir fikirdi. Ama...

"Hayır. Delia bunu yapmama asla izin vermezdi. Tavandaki sızıntı" -bir elimi havaya kaldırarak deliği işaret ettim- "duvarlarda ve zeminde bazı su sorunlarına neden oldu, bu yüzden ilk müteahhit onları çıkardı. Ekibi koridorda alçıpan yapmaya başladı ama Delia onları kovdu. Adam aptalın tekiydi, bu yüzden onu suçlamıyorum ama bu da benim odamı hiç bitirmedikleri anlamına geliyor." Omuz silktim. "Ne tür bir yetişkin adam hayalet seslerinden korktuğu için hasta olduğunu söyler?" Bulduğumuz her müteahhit ya korkunçtu ya da yarım yamalak. "Ama en azından enerjisini temizledik." Burnumu kıvırdım. "O adam her şeyi bulandırdı."

Cortney çenesini ovuşturarak delikleri inceledi. "Küf mü var?" Kokladım. "Hiç koku almıyorum."

Bir nefes aldı ve ağzını açtı ama tekrar kapattı. Bir süre daha alanımı değerlendirdikten sonra nihayet bana döndü. "Yeni bir müteahhit mi tuttunuz?"

Ve tekrar sabahıma dönüyorum. "Pencereler bu süreci hızlandıracaktır."

Başını yana eğerek kaşlarını çattı. "Ev arkadaşların bir müteahhit tutmak zorunda kalsın diye pencereye bir penis mi çizdin?"

Şaşkınlığı çok sevimliydi. Tıpkı o gece arabasındaki beceriksizliği gibi içimi aydınlattı. "Penis bir kazaydı ve çocuklar resimle eğlendiler ama..." Dudaklarımı büzdüm. "Değiştirilmesi gereken vitray pencerelerimiz olsaydı, hem Beckett hem de Delia'nın birini işe almak için motive olacağı aklıma gelebilirdi."

Göğsünde bir kıkırdama gümbürdedi. "Sen tanıdığım en mutlu şeytani dahi gibisin."

"Lütfen." Ona el salladım. Yıllar geçtikçe, durumlardan en iyi şekilde nasıl yararlanacağımı öğrenmiştim. "Çantada ne vardı?"

Dikkati tekrar pencereye, kâğıt torbayı bıraktığı yere yöneldi. "Kahretsin. Böcekleri içeri alıyoruz."

"Eh." Omuz silktim ve dışarı çıkarken kışını izledim. "Yılanlar onları seviyor."

Sarı saçları yüzünün etrafında uçtu ve başını pencerenin çerçevesine vurdu. "Ne?" Tekrar içeri tırmanırken şakağını ovuşturdu.

"İyi misin?"

"Olabilir. Yılan yorumunu nasıl detaylandırıldığına bağlı." Kaşlarını kaldırdı.

"Sadece yer altı boşluğundalar ama böcekleri yiyorlar. Ayrıca bu yüzden farelerimiz yok." Rakunlar, yılanlar ve örümceklerle yeterince yaratığımız vardı. Bunlara bir de fareleri eklemek aşırıya kaçmak olurdu.

Pencereyi kapattı. "Burada yaşamak için özel bir insan tipi gerekiyor, ha?"

"Sadece duvarlar," dedim odayı tarayarak. Bir ev, kızgın olduğunda doğa anadan korunmak için bir sığınaktan başka neydi ki?

Mavi gözleri tekrar bana dönmeden önce başımın üzerinde gezindi. "Bu doğru, sanırım. Onlara *sahip* olduğunuzda."

Yüzümde beliren gülümseme otomatikti. "Birileri bu gece şaka yapıyor."

İçime doğru adım atarak bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdı. Sıcak eli o kadar yakınımda duruyordu ki sıcaklığını boynumda hissedebiliyordum. Onun yakınlığı tenimi karıncalandırdı ve yutkunamadım. Böyle yakın olduğunda

tüm duyularımı bastırdı. Başı biraz aşağı eğildi. Nefesi tenime degecek ve titrememe neden olacak kadar. Sanki ruhu beni içine çeken bir girdapmış gibi bedenim ona yaklaşmak için can atıyordu. Neredeyse bağlanmamakla ilgili kurallarımı unutmak ve bu adamın çekimine teslim olmak istiyordum.

Ama ev başımızın üstünde titreşti ve bir kapı çarparak ikimizin de sıçramasına neden oldu. Hızla birbirimizden ayrılmadan önce göğsüm onun kaburgalarına değdi.

"*Dylan!*" Derinden gelen ses duvarlarda yankılandı.

"Oh, güzel. Becks evde." Yüzümü buruşturdum. "Sen de gitmelisin. Ona geçen geceden tam olarak bahsetmedim ve oyuncularından biriyle takılmam konusunda ne hissedeceğini bilmiyorum."

Dikkatli olmazsam ve bunu öğrenirse, Courtney ve benim hakkımda fikirler edinebilir ve bir gecemizden daha fazlasını içeren planlar yapabiliirdi. Bu çatı altındaki herkes Beckett'ın her şeye burnunu sokmayı ne kadar sevdiğini biliyordu.

Courtney kaşlarını çattı ve iri cüsseli kollarını devasa göğsünün üzerinde kavuşturdu. "O böyle çılgık atarken seni terk edeceğimi düşünüyorsan, benim nasıl bir adam olduğum hakkında hiçbir fikrin yok demektir."

Sesindeki sahiplenme duygusu göğsümde garip bir sızıya neden oldu ama bunu görmezden gelmeye kararlı bir şekilde bir kenara ittim. İlişkimizde sahiplenici hiçbir şey yoktu. Hatta ilişki falan yoktu. Bir gecemiz olmuştu ve bitmişti. Hayatıma devam etme zamanıydı.

"Becks karıncayı bile incitmez. O tamamen tükürük ve sirke. Benim için endişelenme." Elimi taş gibi sert göğsüne bastırdım, onu pencereye doğru geri itmeye hazırdım ama ayaklarımı dikip itmeme rağmen yerinden kıpırdamadı. "Söz veriyorum. Becks'i delirtiyorum ama Liv bana zarar verirse onu öldürür ve onu kızdıramayacak kadar çok seviyor."

Gözlerini kısıtı ve en sinir bozucu, en muhteşem mermer heykel gibi olduğu yerde kaldı. Beckett yine adımı haykırdı, sonra merdivenlerde ayak sesleri duyuldu.

"Eve gitmek zorunda değilsin Samson, ama burada da kalamazsın." Sesimdeki aciliyet sonunda onu harekete geçirdi.

Kollarını iki yana açarak iç geçirdi. Sonra telefonunu çıkardı. "Bana numaranı ver. Beckett'ı hayatım boyunca tanıdım ve haklısın, sana asla zarar vermez. Ama yine de seni sonra kontrol edeceğim."

"Anlaştık." Onu dışarı çıkarma telaşıyla numaramı yazıp kendime bir mesaj gönderdim, bir yandan da Cortney'i pencereden geri ittim. "Bekle," diye seslendim, pencerenin yanında yere bıraktığı çantayı işaret ederek.

"Bu senin için." Sırtarak kalbimin sıkışmasına neden oldu ve sonra geceye karıştı.

Üç saat sonra, bir ton atıp tutma ve bolca müstehcen kitap kulübü kahkahasından sonra, nihayet Cortney'nin çantasının içine bakacak zamanım oldu. Kutuyu ve önümde tuttum. Ön yüzündeki resme bakınca midem bulandı. Bu bir bulmacaydı. Resim ateş böcekleriyle kaplı bir odun yığınıydı.

Ben: Boston'da havai fişekler yasadışı mı???

Hayır.

Evet.

Ben: Hangisi çünkü 4 Temmuz yarın.

Shay: Neden bilmek istediğin konusunda gerginim.

Liam ve Finn'i bu konuda konuşurken duydum. Evimizdeki herkes için geçerli olduğu gibi EVET, onlar ÇOK yasadışı.

Delia: Yasa, bir kişinin havai fişek bulundurması veya atması için eğitim ve izin gerektirmektedir.

Ben: Boşver Becks ve benim bir planımız var

Liv: Geniş gözlü, paniklemiş görünümlü bir köpek GIF'i

Delia: Hapisteki bir erkek ve bir kadının GIF'i

Detaylar lütfen, Dylan.

Dylan, bir saat oldu.

Ben: Becks stadyumda onları vurması için birini tutacağını söyledi merak etmeyin bugün bir hayır topu olmayacağız çünkü kimse elini kaybetmeyecek

W Bugün ne mesaj atacaktı? Onunla nasıl konuşmaya başlayacağımdan hiç emin değildim ama iki hafta sonra hala her gün ona mesaj atıyor olmam acınası bir hal başlamıştı. Ama kendimi durduramıyordum. Her cevabını dört gözle beklerdim. Hatta onlar kısa ya da endişe verici.

Boston'a havai fişek sokmak için çalıştığıma dair muğlak bir ifade üzerine biraz stres yaptım ama sonra Revs'ten beni rahatlatan bir e-posta aldım. Takımın aileleri için bir davetiyeydi. Meğer biz Teksas'ta oynarken stadyumda bir havai fişek gösterisi düzenliyorlarmış. Başka bir gün, soyut bir resimle çevrili duvardaki bir deliğin fotoğrafını gönderdi. Mesajda sınıflarını boyamaktan bahsediliyordu. Birkaç gün önce, gelen görüntü birkaç garip ip içeriyordu ve rakun bubi tuzakları hakkında bir mesaj eşlik ediyordu.

Çilekleri korumak. Herhangi bir günde ne yapacağını tahmin etmenin bir yolu yoktu ve şaşırtıcı bir şekilde, beklentiyi ve bilinmeyi seviyordum.

Ben: En son izlediğin film neydi?

Tekrar buluşmak istediğime dair ipuçları veriyordum ama Dylan şu ana kadar yemi yutmamıştı. Cevap olarak hiçbir baloncuk belirmedi ve eğer geçmişteki alışkanlıkları devam ederse, en azından birkaç saat cevap vermeyecekti. Başka bir şeye odaklanmazsam ıldıracağım kadar uzun bir süre.

Telefonum çaldı ve kalbim anında yanıt alma ihtimaliyle yerinden fırladı. Lanet organım, gerçek göndericiyi gördüğümde karnıma düştü.

Baba: Clint sana bazı yarış görüntüleri göndermek istiyor. Olası yeni bir sürücü için fikrini almak isteriz.

Hiçbir katkım olmadı. Görüntüleri kaç kez izlediğimin bir önemi yoktu, babam ve kayınbiraderimin gördüklerini ben göremiyordum. Babam ne kadar isterse istesin, araba yarışlarının iç yüzü beni ilgilendirmiyordu. Yarış takımlarında yer almamı ne kadar isterse istesin. Beyzbol oynayamayacak kadar büyüdüğümde ne yapacağıma dair bir planım yoktu ama bu plan yarışmayı içermiyordu.

Başarısızlık korkusu beynimde büyük bir stres yaratıyordu. Oyunu kalenin arkasından kontrol etmeyi içermeyen hiçbir doğal yeteneğim yoktu. Ya da varsa bile henüz keşfetmemiştim. Hayatımı sadece oyuna odaklanarak geçirmiştim ama iki ya da üç yıl içinde bir değişiklik yapmam gerekecekti.

Ben: Gönder, maçtan sonra izlerim.

Telefonumu dolabıma bıraktım ve kalktım. "Hey, Shammy."

Bu lanet lakap karşısında dişlerimi sıktım. "Ne istiyorsun, Emerson?"

"Ping-pong mu?" Üçüncü kaleci yüzünde her zamanki gülümsemesiyle sordu. Hepsi benim her zaman bir oyun için hazır olduğumu ve henüz kaybetmediğimi biliyordu.

"Cezalandırılmayı gerçekten çok seviyorsun."

Omuz silkti ve ayaklarının üzerinde biraz zıpladı. "Hiçbir şey yapmadan oturmak tüylerimi diken diken ediyor ve kartlardan nefret ediyorum."

Yirmi altı yaşındaki Emerson Knight takımdaki en genç oyuncuydu. O ve Damiano bu sezon üç A takımından çağrılmışlardı ve ikisi birbirinden daha farklı olamazdı. Damiano şu anda oturmuş telefonuna bakıyordu. Sabah antrenmanından sonra kendini oraya bırakmıştı ve sahaya çıkana kadar bir daha kıpırdamayacaktı. Emerson ise ilgi çekmek için kuyruğunu sallayarak duvarlarda zıplayan bir köpek yavrusu gibiydi.

Çoğu erkek oturmuş bir şeyler okuyor, gevezelik ediyor ya da kâğıt oynuyor, oyun başlayana kadar geçecek üç saat boyunca vakit öldürüyordu. Hareketsiz oturmak beni de sıkıyor ya da strese sokuyordu. Oyun planını biliyordum; hangi atışları yapacağıma odaklanarak ve diğer takımın güçlü ve zayıf yönlerini inceleyerek saatlerimi harcamıştım. Ama kendimi meşgul edecek bir şey yapmazsam, sonunda "ya olursa "lara takılıp kalıyordum. Dikkat dağıtmak benim dostumdu.

"İki oyun," diye kabul ettim.

Üzerime atladı ve uzun kollarını gövdemden etrafına sararak beni kucakladı. Boyum birkaç santim daha uzundu, ama beni şok etti, bu yüzden onu engelleyecek zamanım olmadı. "Dostum, kişisel alan." Onu fırçaladım.

"Hadi ama dostum. Bize biraz sevgi göster." Güldü.

Masa tenisi masasının oyun için kurulduğu odaya doğru koşarken enerjisine başımı salladım. Kollarımı silkeleyip birkaç temiz nefes aldıktan sonra topu filenin üzerinden geçirdim. Ama top uçup giderken o hiçbir şeye vurmadı. Bu adam havadan gelen bir topu bile yakalayabilirdi. El-göz koordinasyonunun çok iyi olduğu düşünülebilirdi ama masa tenisinin ona göre olmadığı açıktı.

"Lanet olsun." Emerson kendi kendine güldü. "Daha iyi olacağımı düşünüp duruyorum ama olmuyor."

Tekrar servis attım ve uzun bir kolunu dışarı attı ama ıskaladı. Bu sefer top sekti ve yüzüne çarptı. Geriye çekildi ve bir kalçasıyla masaya sertçe vurdu.

"İyi misin?" Kıkırdamamı tutarak sordum.

"Dragon ve ben dairemize bir pinpon masası kurduk." Emerson ve Damiano şehirde aynı evi paylaşıyorlardı. Onların dairesinde duvarda uçan bir sinek olmak harika bir şey olurdu. Neredeyse Dopey ve Grumpy'nin bir peri masalından fırlayıp Boston'da yüksek bir binaya taşınması gibi. "Çok fazla çalışıyoruz."

"Bu senin antrenmanın mı?" Tekrar servis attım ve bu sefer ıskaladığında top duvardan sekip masanın altına yuvarlandı. Sırttı.

"Evet, daha önce ne kadar kötü olduğumu hayal edebiliyor musun?" Koyu renk saçları masanın altında kayboldu ve bir *gümbürtünün* ardından, hâlâ gülümseyerek tekrar ortaya çıktı.

"Bambi." Genç üçüncü kaleciye başımı salladım. "Eğer etrafta dolanırken yaralanırsan, Wilson senin derini yüzer."

Masanın yüzeyinden bakarak topu bana doğru fırlattı. "Merak etme, pinpon oynarken kendimi sakatlamayacağım." Sonra ayağa kalktı ve omuz silkti. "En azından muhtemelen sakatlamayacağım."

Öfkeyle başımı salladım. Profesyonel sporcu olması bir yana, adam yürüyen bir felaketti. Filenin üzerinden bir servis daha gönderdim. Bu kez hafif bir el kullanmanın gerçekten voleybol oynamasına izin vereceğini umarak ona yumuşak davrandım.

"Çok sessizsin. Son birkaç haftadır bizimle pek dışarı çıkmadın." Omuz silkti. "İyi misin?"

Beyzbol takımları dedikodu merkezleriydi ve ben yeni adam olduğum için hepsi benim işime karışıyordu. Lanet olsun. Eğer yeterince görünmediğimden endişeleniyorlarsa, muhtemelen kendimi onlarla birlikte sürüklemem gerekecekti. Başka bir takasa hazır değildim, bu yüzden iyi davranmak zorundaydım.

Topa vurup yanından uçururken omuz silktim. Gerçekten berbattı. "Yeni takımlarla oynamak saatlerce film izlemek demek. Ayak uydurmak için çalışmam gereken çok şey var."

Ulusal Lig'den Amerikan Ligi'ne geçmek, sadece rakip takımların çoğunu değil, aynı zamanda pek çok oyuncuyu da tanımadığım anlamına geliyordu. Ama başarısızlık ve ben el ele gidemezdik. Tıpkı Ulusal Lig'e sahip olduğum gibi AL'ye de sahip olacaktım. Hızlı bir şekilde oyuncuların isim listesi kafamdan geçti. Ulusal Lig'de herkes elimdeydi. Her ne kadar kendime bunu tekrar yapabileceğimi söyleyip dursam da, içimi kemiren bir şüphe aklımı kurcalıyordu. Ya yapamazsam? İşim biterdi ve beyzbol olmadan hiçbir şeyim olmazdı.

"Yani telefonunda seni gülümseten kişiyle bir ilgisi yok mu?" diye sordu. Yirmi altı yaşındaki oyuncu sırttı ve servis atarak topu bana doğru gönderdi.

Kaçırdım. Iskaladım amına koyayım. Top yanımdan uçup gitti ve yavaşça yere vurdu. Dylan'ın mesajlarını o kadar belli etmiş miydim?

"Bu kesinlikle bir şey," diye şarkı söyleyerek benimle alay etti.

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Çömelerek beyaz küreyi yerden aldım ve ona doğru geri gönderdim.

"Tabii ki bilmiyorsun." Top yanından uçup giderken sıırttı. "Ama bunun hakkında konuşmak zorunda değiliz. Onun yerine benim hakkımda konuşmaya ne dersin? Wilson kaleyi doldurmayı bırakmamı istiyor." Dudakları neredeyse somurtacakmış gibi aşağı doğru döndü.

Güldüm. "Normalde buna katılırdım. Ama bugün değil. Bugün çok kalabalık olmalısın."

Çocuk hareketsiz durdu ve bir açıklama bekliyormuş gibi beni değerlendirdi.

"Glendale içeriye atmayı seviyor. Eğer kaleyi kalabalıklaştırırsanız, bu onun oyununu bozacaktır."

Sağ elini kullanan oyuncunun falsolu bir topu vardı ama vurucu çok yakındayken doğru vuruşu yapamadı.

Emerson gülümsedi. "Biliyor musun, burada olmana sevindim." Servisim yine onun yanından geçti. "Ping-pong'da kaybetmesen bile."

Bununla birlikte ciddileştik. Elinden geleni yaptı ama takım odasına dönmeden önce iki oyunu da ben kazandım.

Emerson birkaç arkadaşıyla sohbet etmek için ayrıldığında, dolabıma yöneldim ve telefonumu aldım.

Ateşböceği: Filmlerde iyi değilim

Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürdü ama bir hafta önce bile bu kadar uzun sürmezdi. Dylan'la konuşmaya başlamıştım.

Ben: O kadar uzun süre hareketsiz oturmak çok mu zor?

Ateşböceği: ha ha evet ve sessiz olduğum için söyleyecek çok şeyim var

Ben: Sadece mesajlaşmaya gelince değil

Lanet olsun. Yüzümü buruşturdum ve Gönder düğmesine bastığım anda midem bulandı. Geri alamadım çünkü *teslim* edildi durumu görüntülediği anda yerini *okundu* kelimesine bıraktı.

Ateşböceği: Telefonumu iyi takip edemiyorum.

Tek gecelik bir ilişki için Apple Watch almayı teklif etmek çok mu fazlaydı? Çoğu kadın herhangi bir hediyeden çekinmezdi ama Dylan daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyordu.

"Sorun ne, Shammy?" Bosco sordu.

Kyle Bosco sağ saha oyuncumuzdu ve benim dışımda sahadaki en yaşlı adamdı. O da bir süredir buralardaydı. Belki de en kötüsü o olmazdı.

tavsiye alabileceğim bir kişi. Ama ben daha soru sormadan Beckett Langfield takım odasına girdi ve yanıma oturdu.

Odadaki tüm gözler üzerimize çevrildi. "En son takas edildiğimde ofise çağırılmıştım. Soyunma odası ziyareti beklemiyordum." Ses tonum çok ukalaydı ama kalbim sıkıştı çünkü yaptığım şaka evime çok yakın olabilirdi.

"Boston nasıl?" diye mırıldandı.

Sandalyemde arkama yaslandım ve bileklerimi çaprazlayarak bacaklarımı . "Çok nemli."

Sert gözleri ve gergin çenesiyle beni inceledi. "Yerleşmenin iyi olup olmadığını soruyordum."

Yanımda, Bosco'nun kaşları saç çizgisindeydi. Evet, dostum, ben de aynı şeyi düşünüyordum. Ne oluyor lan?

"Benim için mi endişeleniyorsun Langfield?"

Gözlerini devirdi. "Post- game'de bizi pek övdüğünüz söylenemez."

Kendimi sandalyemde dikleştirdim, omurgam dikleşti. "Ben öyle değilim. Bana her sorulduğunda, takımın ne kadar harika olduğundan bahsediyorum. Atıcılardan övgüyle bahsederim ve vurucuları överim."

Kariyerimin ilk günlerinden beri tam anlamıyla bir takım adamıydım. Hiçbir takım arkadaşım hakkında olumsuz bir söz söylemedim.

"Hayır." Beckett başını salladı. "Şehir, ön büro, yönetim. Telsiz sessizliğiniz var. Ve bazı halkla ilişkiler endişeleri var."

Oh. Kıkırdadım ve biraz rahatladım. "Yani karın sana bok mu atıyor?"

Gözleri yarıklara dönüşürken yüzündeki gergin ifade neredeyse ölümcül bir hal aldı. "Karımla eğilme."

İki elimi de havaya kaldırarak bir kakhaha attım. Artık onun evinde küfür etmenin cezasını bildiğime göre, Beckett'ın *ördek* kelimesini sevmesi daha anlamlı geliyordu. "Liv harika biri. Bunu herkes bilir. Ve Boston'da her şey yolunda. Maçtan sonra ön büroyu öveceğim. Sorun değil. Bunun bir sorun olduğunu fark etmemiştim."

Telefonum kucağımda titredi ve tereddüt etmeden aldım.

İşte bu. Ateşböceğimden gelen başka bir mesajdı.

"Pekala, akşam yemeği ya da başka bir şey yemek isterseniz..."

Dikkatim tekrar ona yöneldi ve gülümsedim. "Senin evinde mi?" Hay sikeyim.

Dylan'ı tekrar görme şansı kalbimi küt küt attırdı.

Beckett önerim karşısında kaşlarını çatı. "Defol git. Evimle alay etme. Kibar olmaya çalışıyordum. Burada sorunun ben değil, sen olduğunu söylediğimde Liv'in neden bana inanmadığını bilmiyorum." Yanlış yorumunu düzeltmememe fırsat vermeden ayağa fırladı ve tepinerek odadan çıktı.

Bosco benden Beckett'a baktı ve tekrar geri döndü. "Oh," dedi. "Kardeşinle Langfield'in arkadaş olduklarını unutmuşum."

Tıpkı babalarımız gibi onlar da öyleydi. Ailemin dünyası küçük bir dünyaydı. Ben onun bir parçası değildim.

Omuz silkerek Beckett'la aramızdaki meseleyi küçümsedim. "Pek sayılmaz. Sadece onu övmemi istiyor. Metros'tayken Philip'i öve öve bitiremezdim. Görünüşe göre burada da benden bunu bekliyor."

"Evet, çünkü o bir rüya sahibi." Bosco başını salladı.

"Bunu söylediğimi kimseye söyleme," diyerek yaklaştım, "ama ön ofisin yaptığı takaslara bakılırsa, bu takım çok yakında herkesin oynamak isteyeceği bir takım olacak."

"Tabii ki öyle." Yumruk tokuşturarak dolabına geri döndü.

Sonunda bir kez daha yalnız kalınca telefonumun kilidini açtım ve Dylan'ın mesajını okudum.

Ateşböceği: Oyunda iyi şanslar, favori görüşüm için izliyor olacağım

Gülümsememe engel olamadım ve kimin fark ettiği de umurumda değildi.

I zinciri tuttum, böylece gül kuvars beyaz plastik çubuğun hemen üzerinde sallanıyordu. Bekledim ama yine dar bir daire çizerek döndü.

Üçüncü sefer , değil mi? Bu doğrudu.

Eğildim ve evin yapılacaklar listesine baktım. Lanet olsun, çok uzundu. Ve evrenin benim için yeni bir planı olduğuna göre, bu işe koyulmamız her zamankinden daha önemli görünüyordu.

Cortney son iki haftadır bana sürekli mesaj atıyordu. Elimden geldiğince ipuçlarını savuştursam da beni tekrar görmek istediği açıktı. Yine de şimdi, fikrini çabucak değiştirme ihtimali yüksekti.

"Dylan, iyi misin?" Liv mutfak tezgâhında yanıma yaklaşarak sordu.

"Evet." Omuz silktim. "Sadece hamileyim."

"Sen *nesin*?" Sesi on oktav yükseldi ve tezgâhtaki hamilelik testini kaptı. Sonra Delia geldi. "Neden bağıırıyoruz?" "Dylan hamile."

Delia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Başımı salladım ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Önümüzde bu kadar açık bir şekilde ifade edilen şeyi inkâr etmenin bir faydası yoktu.

"Bekle." Liv beyaz çubuğu tezgâhın üzerine çarptı. "Bu testi sen yapmadın."

"Evet, yaptım."

" oluyor?" Shay sordu.

"Sanırım Dylan hamile," diye açıkladı Delia, sesi o kadar kısıktı ki zar zor duyuluyordu.

Başımı salladım.

"Bunu bilmiyoruz," diye tersledi Liv.

"Evet, biliyoruz." İçimi çektim.

Delia kalçasını tezgâha dayadı ve yeşil formikayı tokatladı. "Kim lan bu herif?"

"Hey, sessiz ol. Kai'yi daha yeni uyuttum." Shay başını salladı.

"Çocuklarımız arasında en iyi uyuyan o. Ona bir şey olmaz," diye homurdandı Delia. "Ve tekrar ediyorum, bu herif de kim?"

Saat daha ondu ve çocuklardan en az birkaçının uyuyor numarası yapma ihtimali yüksekti. Liam bu gece kesinlikle uyumamıştı. İdeal olarak, biraz sessiz olurlarsa memnun olurum. Bunu ona söyleyen ben olmak isterdim.

Muhtemelen bana yıllar içinde mükemmelleştirdiği *hayal kırıklığına uğradım* bakışını atardı. Tuhaf bir ebeveynlik ve ebeveynlik ilişkimiz vardı. Dinamiği anlaması için birkaç kez benimle Gilmore Girls'ü izlemesini sağlamaya çalışmışım ama onun da benim kadar televizyona tahammülü yoktu.

"Hamile misin?" Shay saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

Sanki milyonuncu kez başımı salladım.

"Doktora gittin mi? Vitamin almaya başladın mı?" Tezgâha vurarak doğrudan stres moduna geçti. "Smoothie'lere geri dönmeliyiz..."

Bu düşünce karşısında burnumu kıvırdım ve öğürmekle savaştım. Öyle bir şey . Hamileydim, birdenbire tadı olan şeylere karşı bağışıklık kazanmamıştım.

Kötü.

"Dylan." Liv gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

Elimi Liv'in kismuk yeşili tezgahının üzerine koydum. "Bunu beklemediğimizi biliyorum ama belli ki evrenin bir planı var."

"Benim de planlarım var." Delia elimi Liv'in elinden çekip sıktı. "Benim planım da bu pisliğin çürüyen, kurtlanmış cesedini arabamın bagajında saklamak ve ben de onun cesedini aramaya yardım etmek."

"O çirkin minivan çöp o zaman. O kokuyu asla çıkaramayacaksın." Delia'nın dramatizmini elimin tersiyle ittim. "O kötü bir adam değil, bu yüzden onu öldürmemelisin. Bu çok kötü bir karma olur."

"Dylan, babası *kim*?" Shay sordu. "Biriyle çıktığını bile bilmiyordum."

"Değilim ama sorun değil. Onunla konuşacağım." Shay'in endişelenmesine gerek yoktu ama Cortney'i nasıl tepki vereceğini bilecek kadar iyi tanımiyordum. Liam'ın babasının çocuğuyla ilgilenmemesine sinirlenmişti ama durum onun üzerine yıkılınca farklı hissedebilirdi.

"Hayır." Liv tezgâhtaki hamilelik testini aldı. "Hayır. Bu çubuğa gerçekten işeyene kadar bunu yapmayacağız." Bana doğru itti.

Shay boğazını temizledi ve elini kaldırdı. "Bekle. Sınava girmedin mi?"

"Sordum. Gül kuvarsıma sordum ve o da doğruladı. Üç kez."

Shay, "Ben ilaç testlerinden bahsettiğimizi sanıyordum," diye açıkladı.

Delia gözlerini bana dikti ve çenesini indirdi. "Siktiğimin çubuğuna işe."

İç çekerek akran baskısına boyun eğdim. "Peki."

Herkes evrenin onlara benim gibi cevaplar vereceğine güvenmiyordu, bu yüzden tuvalete atladım ve istediklerini yaptım - sonucu değiştireceğinden değil. İşimi bitirdikten sonra testi kapattım ve ellerimi yıkadım. Ben içeri girip beyaz çubuğu Liv'in önüne bıraktığımda kızların hepsi yemek odasındaki katlanır masaların etrafında oturuyordu. Görünüşe göre Mart ayında bir bebeğim olacaktı. On beş yıl boyunca Liam'ın benim çocuğum olacağını düşünmüştüm ama önümüzdeki bahar geldiğinde

İki çocuk annesi.

İç çekerek Shay'in yanındaki koltuğa oturdum.

"Aman Tanrım, bu pozitif." Liv başını ellerinin arasına aldı.

"Olumlu olan ne?" Beckett elinde bir birayla yemek odasına doğru yürüdü. Liv'in arkasında durdu ve başının üstüne bir öpücük bıraktı. Hamilelik testini görünce donup kaldı. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Geriye çekildi ve elindeki bira şişesini düşürerek havaya bir köpük volkanı fırlattı.

Shay ayağa fırladı ve bir havlu bulmak umuduyla mutfığa doğru koşmaya başladı. Neyse ki yemek odasının zemini henüz yeniden yapılmamıştı. Ya da tavanların. Birkaç pencerenin değiştirilmesi, sevgiyle Trippy adını verdiğimiz kırık basamağımızın onarılması ve çatıdaki sızıntının durdurulması dışında evin ihtiyacı olan büyük onarımların hiçbirisi tamamlanmamıştı.

Lanet olsun. Belki de eve bir bebek getirmek için o kadar da ideal bir yer değildi.

Evrenin gerçekten bir adım atması ve bize bir müteahhit teslim etmesi gerekiyordu.

"Söylediğimizi sanıyordum..." Beckett sertçe yutkundu ve derin bir nefes aldı. Sonra karısına odaklandı ve gözleri yumuşadı. "Merak etme Livy. Biz hallederiz."

"Hayır." Koltuğunda o kadar hızlı döndü ki neredeyse yere düşüyordu.

"*Hayır.*" "Hayır mı?" diye sordu.

"O senin değil." Başını iki yana salladı.

"Ne?" Beckett'ın ağzı açık kaldı ve gözleri kocaman oldu. "Hayır. *benim* mi?" Hırladı. "Bu da ne demek oluyor?"

Liv içini çekti. "Bu Joe Arden olayının tekrarı." Kıkırdadı. "Rahatla bebeğim. Senin değil çünkü bu benim sınavım değil."

Delia'ya bir bakış attı. "Ördek, Medusa. Lütfen bana daha fazla çocuk için kliniğe geri dönsöyle."

Delia'nın bakışları, yerden aldığı yarısı boş birayı uzatırken uğursuz bir hal aldı. "Bunu sana dökmek zorunda bırakma beni, pislik."

İki elini de uzattı. "Tamam, adil. Senin bedenini, senin seçimin."

"Aptalın tekisin ama yine de senden nefret edemiyorum." Delia başını salladı. "Bu benim sınavım değil."

Shay elinde iki havluyla geri geldi ve Beckett ona saldırdı. Tabii ki benim olduğunu düşünmez.

"Babası kim?" diye sordu.

"Bu harika bir soru." Shay çömelerek yerdeki birayı silip süpürdü.

Beckett ancak odadaki hava olarak açıklanabilecek bir şeyle boğuldu. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Shay başını geriye eğdi ve ona baktı. "Hiçbir fikrim yok."

Gözleri büyüdü ve sert bir nefes aldı. "*Planlarım* vardı." Shay ayağa kalktı ve kollarını kavuşturdu.

Liv ayağa fırladı. "Bebeğim."

Beckett gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Tekrar vermeden önce birkaç saniye tuttu. "Hayır, haklısın." Başını iki yana sallayarak gözlerini açtı ve tekrar Shay'e dikti. "Bana bir liste ver. Bunu çözeceğiz."

"Neyin listesi?" diye sordu.

"Muhtemel babalar. Kaç tane olursa olsun, bir yolunu bulacağız," diye güvence verdi Beckett.

"İşte bu yüzden aptaldan nefret edemeyiz." Delia kollarını kavuşturdu. "Bu Shay'in sınavı da değil, seni aptal."

"Ben mi?" diye alay etti Shay. "Hamile değilim. Seks bile yapmıyorum. Orgazmlarımın hepsi kendi kendime oluyor."

Beckett yüzünü buruşturdu ve bir adım geri

çekildi. "Benimki de," diye açıkladı Delia.

Ürperdi. Şimdi sadece onunla dalga geçiyorlardı.

"Kocama işkence etmeyi bırakıp onu bu acıdan kurtarabilir miyiz lütfen?" Liv bana sordu.

İçimi çektim ve omuzlarımı geri çektim. "Bu benim testim. Orgazmlarımın hepsi kendi kendime olmuyor."

Beckett ofladı ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Evden bile çıkmıyorsun. Denedim-"

"Ben gidiyorum. Sadece geceleri yapıyorum." Sandalyeme geri yaslanıp nefesimi verdim. Kahretsin, yeniden ergen olmak gibiydi. Beckett'ın otoriter ebeveyn havası çok iyiydi.

"Kiminle gizlice dışarı çıkıyordun?" diye sordu. "Kahretsin, bu planımın bir parçası değildi." Kollarını kavuşturdu ve bana ters ters baktı.

"Ne planı?" Shay sordu.

Beckett konuya girmeden önce ona el salladım.

Beckett her zaman ihtiyacımız olduğunu bilmediğimiz bir konuda birimize yardım etmek için yarım yamalak bir plan üzerinde çalışırdı. Ve onu sevmemize rağmen, yardımını gerçekten istemediğimizi hiç umursamıyor gibi görünüyordu.

"Bazen evrenin kendi planı vardır. Bizim işimiz onu kucaklamaktır." Kendim de dahil olmak üzere herkesi buna sahip olduğum konusunda rahatlatmak umuduyla, rahat bir gülümseme takındım.

"Bana doğum kontrolü kullanmadığını mı söylüyorsun? *Bunu evrene mi bırakıyorsun?*" Beckett'ın sesi çatallaştı.

"Becks." Başımı salladım ve bana doğru fırlattığı bakışları görmezden geldim. "Evrenin planları var. Onları kontrol edemeyiz. Tek yapabileceğimiz onları kucaklamak. Evren beni başka bir çocukla kutsuyor ve bu hediyeyle memnuniyetle karşılamalıyız."

"Babası ?" Beckett sordu.

Hmm. Kediye çantadan çıkarmaya hazır mıydım? Olabilirdi de. Sonsuza kadar saklayamazdım. "Yakalayıcın."

Yeşil gözleri büyüdü ve ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı.

"Merak etmeyin. Ben hallederim."

Kesinlikle. yüzden neden kimsenin ikna olmadığını anlamadım.

Ateşböceği: Bu gece gelebilir miyim?

İki buçuk hafta boyunca sadece benim başlattığım mesajlaşmalardan sonra
A Dylan ilk kez *bana* mesaj attı. Ve bu rastgele bir *merhaba* bile değildi.
Hayır,
buluşmak istedi.

"Bu kadar erken ılık çalmanın sebebi ne?" Bugünkü öğleden sonraki maç için onu ısıtmak üzere yedek kulübesine girdiğimde Damiano sordu.

Kahretsin, sesimi alçaltmam gerekiyordu. Aksi takdirde, saat birde sahaya çıktığımızda, tüm takım *dün gece seviştin, değil mi?* şeyini yapıyor olacaktı.

"Özel bir şey yok." Omuz silktim. "Hayat güzel işte." Otururken çantamdan bacak korumalarımı çıkardım. Sağdaki en üstteydi, ama onu ittim ve önce onu takabilmek için soldakini aldım.

Damiano topu havaya fırlattı, beni izliyordu. "Sol yerine sağ gard ile başlarsan ne olur?"

Gözlerinin içine baktım. "Dünya kendi ekseninden kayar. Bu da iklim değişikliğine yol açacak ve kutuplardaki buzullar eriyecek. Okyanustaki su miktarı o kadar yükselecek ki, dünyadaki kıyı bölgelerinin çoğunu sular altında bırakacak. Her yerdeki hayvanlar ve insanlar suda ölecek ve çürüyecek, bu da hastalıkların dünyayı kasıp kavurmasına neden olacaktı. Ekinler sıcaktan kuruyacak, yiyecek kıtlığı yaşanacak ve nüfusun sel ve hastalıklardan ölmeyen kısmı açlıktan ölecekti."

Damiano bana bakarken top çimlere çarptı ve yuvarlanarak uzaklaştı.

Sol bacağıma döndüm ve her seferinde yaptığım gibi korumayı aşağıdan yukarıya doğru kestim.

"Abi, kaybedeceğimizi söyleyeceğini sanmıştım."

Kıkırdadım. "Bundan daha fazla yaratıcılığa ihtiyacın var, dostum." Sonra içimi çektim. Normalde sorunlarımı ekibimden saklamazdım. Sağ korumayı taktıktan sonra ayağa kalktım. "Cidden mi? Eğer sağı soldan önce taksaydım, yanlış taktığım için strese girerdim. Bu endişe oyuna odaklanmamı zorlaştırırdı. Yapmam gereken şeye odaklanabilmek için onları çıkarır ve yeniden başladım."

"Bu-"

"Biraz saplantılı."

"Stresli düşünüyordum."

Başımı salladım ve göğüs korumamı tuttum. "Bazı takıntılı eğilimlerim ve anksiyetem var. İkisini de idare ediyorum. Bu beni biraz tuhaf yapabilir." Omuz silktilim ve gözlerinin içine baktım. "Ama aynı zamanda yaptığım işte iyi olmamı sağlıyor. Vurucuların ortalamalarına ve geçmişlerine odaklanıyorum. İçlerini ve dışlarını öğrenene kadar bunların üzerinde duruyorum ve bu da atışları tahmin oyunu olmaktan çıkarıyor. Benim kararlarım istatistiklere dayanıyor, önsezilere değil."

Tek tepkisi çenesini kaldırmak oldu.

"Ve bu seni harika yapacak, çünkü sana öğreteceğim." Çenemi kilitledim, tepkisini bekliyordum.

"Saygı, dostum." Damiano yumruğunu kaldırdı.

Yüzümü maskeyle kapattıktan sonra kumdan aşağı inerek tabağın yanına çömeldim. "Bugün yanıyor musun, yoksa sinirler seni yiyor mu?"

Güldü. "Her zaman gerginim, dostum. Milli marş sırasında geçirmeyeceğim günü bekliyorum."

Atışı havayı yardı ve eldivenime çarparak beni yanığı kabul etmeye zorladı.

"Oyunun asla eskimesini istemezsin, Dragon." Topu geri attım.

"Gerçek."

Dar etekli genç bir esmer ortaya çıktığında omzunu gevşetmeyi henüz bitirmiştik. Damiano nefesinin altında ısıklık çaldı.

"Bay Miller, Bay Langfield sizi almam için beni gönderdi," diye seslendi.

"Langfield şanslı bir adam." Damiano başını salladı.

"Öyle," diye kabul ettim, "ama bahse o kadını görmüyor bile."

Beckett'in bugünlerde gözü sadece karısındaydı. Eşyalarımı çıkardım ve çantama geri attım, nefeslerimi sakın tutmaya odaklandım, çünkü neden caddenin karşısındaki patronun ofisine çağrıldığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kadını tünelden Langfield Corp ofisine giden yan girişe kadar takip ederken, "Adınızı duyamadım," dedim.

"Hannah." Sözleri kesik kesikti ve *ilgilenmediğini* haykırıyordu. Bu iyiydi. Ben de ilgilenmiyordum.

"Beckett ne istediğini söyledi mi?" Bossman'ın beni ofisine çağırma nedeni şu anda tek odak noktamdı.

"*Bay Langfield.*" Kaşlarını çattı ve bana adamın bu senaryoda kardeşimin arkadaşı değil, patronum olduğunu hatırlattı.

Özür dilemek için bir nedenim yoktu, bu yüzden çenemi kapalı tuttum ve daha fazlasını söylemesini beklerken ön kapıyı onun için açık tuttum.

"Ağzı sıkıdır."

Terli avuçlarımı ısınma giysilerime sildim. *Lanet olsun, dostum. Ofise çağrılmak bir şey ifade etmek zorunda değil.* Takas edileceğime dair herhangi bir söylenti yoktu ve takıma iyi uyum sağlamıştım. Sanki hep Revs için oynamış gibiydim. Atış rotasyonunun çok iyi olduğundan bahsetmiyorum bile. Ama Metros'ta bunların hiçbir önemi yoktu. Ya beni takas etseydi? Yeniden başlamak zorunda kalırdım. Akli başında hangi takım 35 yaşında bir yakalayıcıyı isterdi ki?

Beni Dylan'dan uzaklaştırabileceğinden bahsetmiyorum bile. Dylan.

Ya bu beyzbolla ilgili değilse? Belki de onu rahatsız ettiğimi düşündü. Ama sonunda birlikte takılmayı teklif etmişti, yani ilgisini yanlış okumamıştım, değil mi? Ya beni görmek istediye

onu yalnız bırakmamı istediğini yüzüme karşı söyleyebilir miydi? Mesajlarındaki ipuçlarını gözden kaçırmıyordum, değil mi? Beckett'ı bu işe bulaştırır mıydı? Olasılıklar kalbimi daha çok çarptırıyordu. Çok fazla olasılık vardı.

Ayaklarım merdivenlerin yarısında durdu ve o kadar büyük bir yumruyu yuttum ki etrafında zorlukla nefes alabildim.

"Bay Miller?" Hannah birkaç adım öteden seslendi.

Gülümsemeye zorlayarak, yolun geri kalanında onu takip etmek için kendimi zorladım ve sonra uzun bir koridordan geçip bir kemerden geçtim. Liv'in ofisine vardığımızda terden sıırsıklam olmuşum ve kalbim göğüs kafesimden fırlamak üzereydi. Geçerken onu aradım ama oda boştu. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordum.

Hannah önümde durdu ve koridorun sonundaki başka bir kapıya vurup iterek açtı. "Bay Miller sizi arıyor."

Beckett başını kaldırdığında arkamdaki kapının tıkırtısı tek ses oldu. Ayağa kalktı. Ve öfkeyle baktı. "Senin neyin var böyle?"

"Pek çok şey var ama sana hangi konuyu açıklayacağımı daraltabilmem için bir bağlama ihtiyacım var." Sırıttım. Ukalalık benim zırhımdı ve onu iyi giyerdim.

"Otur, Man Bun." Bir sandalyeyi işaret etti.

Diğerine oturdum, sırf oturabildiğim için, kaygımı hâlâ gizliyordum.

"Sana güvenebileceğimi sanmıştım."

Ters ters baktı. Bana güvenmek mi?

"Ne oluyor Beckett? Son üç gündür seni övüp duruyorum. Sadece seni değil, üst yönetimi de. Kliplerin hiçbirini görmedin mi? Her kelime takımın beyzbolun geleceği olduğu hakkında. Boston'a kendimi pazarlamaktan başka bir şey yapmadım. Bana bir ver." Ellerimi havaya kaldırdım. "Kamera karşısında kışını öpmemi ister misin?"

"Bir daha asla kimseyi öpmeyeceksin," diye tersledi. "Sorumluluk sahibi olmanın ne demek olduğunu anlamıyor musun?"

Gözlerimi kırptım ve sandalyeye geri oturdum. Bu yeni şeydi. Hayatımda hiç sorumsuz olmakla suçlanmamıştım. Her zaman neşelenmesi söylenen kişi ben olmuşum. Ve bunun takımla ne ilgisi olduğunu biliyorsam ne olayım. Her antrenmana, her maça, her toplantıya zamanında geldim. Hiç

tek bir tanesini bile kaçırmadım. Analitik ve film için fazladan mesai harcıyordum.

"Daha önce hiç prezervatif kullandın mı?" Yumruğuyla masaya vurdu.

Ne oluyor lan? Ne diyeceğimi bilemez halde elimi çenemde gezdirdim. Bu adam beni resmen kaybetmişti. Prezervatiflerin takımla ne alakası vardı?

Kendimi biraz daha dikleştirdim ve boğazımı temizledim. "Medyaya güvenli seks hakkında konuşmanın bana düşeceğini sanmıyorum."

"Hayır, ama pratik ." Beckett bana yine Langfield bakışıyla vurdu.

Ona katılmamak mümkün değil. Herkes katılmalı. Ama yine de atıp tutmasının amacını bulmaya çalışıyordum. Çünkü ben "bebeğim, prezervatife ihtiyacımız yok" diyen erkeklerden değildim. Onları kullandım. Nokta. Her seferinde.

Beckett her geçen saniye daha da sinirleniyordu ama belki de bir adım geri atmamız gerekiyordu. Bu adam benim patronumdu ve Dylan için de önemli biriydi. Tam olarak ne olduğunu bilmiyordum. Kolay bir etiket yoktu ama o konuda da onun boktan listesinde olmak istemeyeceğim kadar bir bağ vardı.

"Baştan başlayalım. Kayboldum. Buraya gelirken çok gergindim, beni takas ettiğini ya da Dylan'a mesaj atarak haddimi aştığımı söyleyeceğin için stresliydim." Ellerimi kaldırdım ve omuz silktim. "Ve iki tarafın da küsmesini istemiyorum."

Gözleri kısıldı. "Dylan hamile ve bebeği doğuracak."

Sözcükler odanın içinde öylesine yankılanıyordu ki, ağır çekimde her yüzeyden sektiklerini görebildiğime yemin edebilirdim. Ama bir anlam ifade etmiyorlardı. Beynim birkaç saniye boyunca anlamlarını hesaplayamadı, ama sonunda anladığında, şok beni bir elektrik akımı gibi vurdu.

Bildiğim kadarıyla Beckett'ın yattığımızı bilmesini bile istemiyordu. Yine de bu haberle benim yerime ona mı gitti? Bu fikir karşısında ellerim yumruk oldu.

"Sana söyledi-"

"Bilerek değil," diye geri adım attı. "Liv'le konuşurken testi gördüm ve senin olduğunu itiraf etti..."

Devam etti, ama kız bunu onayladıysa, başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Göğsüme çarpan milyonlarca endişeyi durduramıyordum. Tüm endişeler, tüm stres, hayatımın değişeceği tüm yollar.

Beckett'in dudakları kıpırdıyordu ama lanet olsun, kan kulaklarımda o kadar gürültülü akıyordu ki tek bir kelime bile seçemiyordum.

Baba olacaktım. Bunu nasıl yapacaktım? Programıma göre, evde geçirdiğimden daha fazla zamanı dışarıda geçiriyordum. Boston'dayken bile, dairem hiçbir şekilde çocuk dostu sayılamazdı. Tanrı aşkına, kırk kat yukarıda bir balkonum vardı. Parmaklıklar bir çocuğun geçebileceği kadar geniş miydi? Bu riski ortadan kaldıracak bir mekanizma var mıydı? *Çocuk korumasını* duymuştum ama bu konuda hiç araştırma yapmamıştım çünkü yıllarca çocuk sahibi olmayı planlamamıştım. Dylan'ın hamileliği söz konusu olduğunda nelerden endişe etmeliydim? *İçki ya da uyuşturucu kullanmamanın* ötesinde neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Kediler ve peynirle ilgili bir şey yok muydu? Yok be. Google'da aramam gerekecek. Her şeyi Google'da aramam gerekecekti çünkü şu anda *ne* hakkında endişelenmem gerektiğini bile bilmiyordum ve bu beni her şeyden çok korkutuyordu.

Bir bebeğim olacaktı. Bu nasıl olacaktı? Çünkü ben de dahil olacaktım. Çocuğumun hayatında *aktif olarak yer* almayacağım bir dünya yoktu. Buna hazır olsam da olmasam da, Dylan'dan bir çocuğum olacaktı.

Adı beynime kazınır kazınmaz, kaslarımı sıkıca saran gerilim serbest kaldı. Bu, beni büyüleyen bir kadınla kalıcı bir bağlantı anlamına geliyordu. Zeki, seksi bir kadına tonlarca saygı duyuyordum.

Belki Dylan hakkında her şeyi bilmiyordum ama onun kadar çok şey öğrenmek istediğim bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştım.

Zamanlama ideal miydi? Tabii ki hayır. Kariyerim ben farkına varmadan bitmiş olacaktı. Beyzboldan sonraki hayatımda ne yapacağımı bilemiyordum ve mükemmel bir dünyada çocuk düşünmeden önce her şeyi çözmüş olurdum. Ama son zamanlarda ne zaman geleceği düşünsem tek gördüğüm kızıl saçlar ve kehribar gözler oluyordu. Zamanlama yanlış olsa bile kadının haklı olması mümkün müydü?

Aynen öyle.

Derin bir nefes aldım ve tekrar verdim. Gerisini çözebilirdim.

Şu anda önemli olan Dylan'dı.

"Demek taşınyorsun."

Beckett'in son dördü hariç tüm sözlerini kaçırmıştım. Ama hayır. O ev tam bir felaketti. Bir bebek için güvenli olmasının imkânı yoktu. Lanet olsun. Bebeğimi taşıyan kadın için de güvenli bir yer değildi.

"Hayır."

Beckett ters ters baktı ama konuşmadı, sanki bana ters ters bakmanın beni itaat etmeye zorlayacağını düşünüyordu.

Alay ettim. "O evin kınanması gerekiyor."

"Aslında şehir buranın yaşanabilir olduğunu söylüyor." Beckett sandalyesinde geriye yaslandı. "Bir CO'ları var. Asbest ve küf yok."

Şaka mı yapıyordu? "Beckett, bazı odaların *duvarları* yok." Elini salladı. "Bebegi bunlardan uzak tutacağız."

"Bir tanesi *Dylan'ın*."

"Yapılacaklar listesinin en üst sırasına yükselecek."

"Evde kuduz hayvanlar var." Ve artık sadece bir tane de değildi. Görünüşe göre Junior yakın zamanda dört bebek dünyaya getirmişti.

Bir parmağını kaldırdı. "Bu geçici bir durum. Bebekler yeterince büyür büyümeyen onları evden çıkaracağız."

"Ne zaman?" Ben sordum.

Yüzünü buruşturdu ama cevap vermedi.

Bu aptallık karşısında başımı salladım. Evimin çocuk korumasına ihtiyacı olabilirdi ama bu bir hafta sürerdi, yıllar değil. "Evimde hem Dylan hem de Liam için yeterince yer var."

Liam'dan bahsedilince kaşlarını kaldırdı.

"Evet Beckett, oğlunun adını biliyorum." Gerçi konu ona geldiğinde bilgi dağarcığım bu kadardı. Genç, kızıl saçlı. Ve sonra hiçbir şey. Kesinlikle onun hakkında daha fazla soru sormam gerekiyordu. Ve onunla resmen tanışmalıydım. Kahretsin, bir ergenle nasıl bağ kuracaktım?

Dudaklarını bükerek dirseklerini masasına dayadı ve daha da yaklaştı. "Dylan diğer anneleri bırakmıyor."

Arkadaşları hakkındaki yorumlarının bunu ima ettiğini sanıyordum. Ama bu beklenmedik bir şekilde hamile kalmadan önceydi. Durumu değişmişti.

"Bir anlaşmaları var. Birlikte yaşamak ve çocuklarını bir aile birimi olarak yetiştirmek için." Bu Dylan'ın o gece evimde söyledikleriyle örtüşüyordu. Ve yine düşüncelerim sarmal oldu. Ya çocuğumuz konusunda yardımımı istemiyorsa? Ya iyi bir baba olamayacağımı düşündüyse? Ya bu bebek benim kaygılarımı ve aşırı düşünme eğilimimi miras aldıysa? Ya çocuğum Benim yaptığım gibi mi?

Derin bir nefes alarak, dönüp duran düşüncelerimi dizginledim. Eğer bunlardan herhangi biri doğruysa, dünya üzerinde bu sorunlarla nasıl başa çıkacağını öğrenmesine yardımcı olmak için benden daha donanımlı kimse yoktu.

"Doğru olabilir. Sanırım göreceğiz." Omuz silktim ve sııttım. Ama onunla yapmak istediğim konuşmayı şimdiden formüle ediyordum. Her şeyden çok, hamileliği sırasında ona yardım etmek ve destek olmak için yanında olmak istiyordum. Onun ve bebeğin iyi olduğunu bilmem gerekiyordu. Çünkü pek çok şey ters gidebilirdi.

Olabilecekleri düşündükçe avuçlarım terliyor ve göğsüm sıkışıyor. Yine derin bir nefes alarak serseri düşüncelerimin dönüp durmasını engelledim.

Bir yolunu bulabiliriz. Dairemde dört yatak odası vardı. Oldukça düzenli ve güvenliydi, geniş bir alanı vardı. Onun odasında duvar bile yoktu. Ama orada kalmaya kararlıysa, odasını .

Beckett'in gözleri kısıldı. "Eğer bizimle birlikte o salak eve taşınmazsan" - odayı taradı ve dikkati arkamdaki bir şeye takılınca dondu kaldı- "o zaman seni Dodgers'a takas ederim."

Midem bulandı. "Los Angeles mı?"

Gülümsedi. "Aynı ilçenin iki ayrı yakasında yaşıyorsanız bir çocuk yetiştirmeyi deneyin."

"Beckett, yapamazsın-"

Adam kontrolcüydü ama normalde kindar bir hıyar değildi. Yine de şu anda onu arkasındaki tarlaya bakan devasa pencerelerden aşağı atmak istiyordum.

"Ördek yapamam." Arkasına yaslandı, altındaki deri minder gıcırdadı. "Yılın dokuz ayı üç bin mil uzakta olacaksın. Bahar antrenmanlarını bile batıda yapıyorlar. Yani Mart'ta Arizona'da olacaksın. Muhtemelen bebeğin doğumunu kaçıracaksın."

Hayır, yapmazdım. Çocuğumun hayatına dahil olma şansımı elimden almıyordu. Her önemli anda yanında olacaktım. Şu andan itibaren. Eğer çocuğum ve annesi felaket evde yaşayacaklarsa, ben de orada olacak ve evi olabildiğince güvenli hale getirecektim. Artık benim işim buydu. Onları korumak.

Geleceğimi Beckett'in ellerine bırakma fikri beni birden dehşete düşürdü. Beyzbol kariyerimi nerede bitireceğimi kontrol etmem gerekiyordu. Kariyerim artık tek odak noktam değildi. Emekli olmadan önce bir, belki iki yılım daha vardı, sonra da ailemle birlikte bir ömür geçirecektim.

Sandalyemde arkama yaslanırken boğazımı temizledim ve *umurumda değil* havasına *büründüm*. "Bir şartla taşınırım."

Kaşlarını çattı ve parmaklarını önünde birleştirdi.

"Takımla olan sözleşmemin yeniden yazılmasını istiyorum." Bileğimi dizimin üzerinde çaprazladım. "İki yıl garanti para. Beni takas etseniz bile ödeyeceksiniz."

Kabul etmeye hazırmış gibi çenesini kaldırdı, ama ben daha konunun özüne gelmemiştim.

"*Ve* eğer takas edilirse, *Revs tarafından* iki yıl boyunca ödenecek elli milyon dolarlık bir bonus alacağım."

"Bu benim maaş sınıırımı aşar." Beckett kaşlarını çattı.

"O yüzden beni takas etme." Omuz silktim, içim çalkalanırken bile en iyi soğukkanlı tavrımı takınmaya devam ettim. Boston'da olma ihtiyacım en az hava alma ihtiyacım kadar önemliydi. Burada Dylan'la birlikte olursam, onun iyi olduğundan emin olabilirdim.

Beckett dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve bir elini masasına vurdu. Sonunda iç çekti. Bu ses omuzlarımin anında gevşemesine neden oldu.

Başını salladı. "Bunu hazırlayacağım. Evimizde altı hafta kalırsan imzalarız."

Elini sıkarak için elimi uzattığımda kalp atışlarım yavaşladı.

Bunu da hallettikten sonra Dylan'la konuşma vakti gelmişti. Çünkü baba olacaktım.

Vay anasını.

"Y Sırf bana göz kulak olmak için işten eve gelemezsin. Sıkıntıdan ölürsün."

Liv ve ben, o ve Delia işe gitmeden önce Shay ile sabah esneme hareketlerini yeni bitirmiştik. Adeline yanımda tebeşirle basamağı maviye boyarken Finn ve Kai eve fazla yaklaşanlara bubi tuzağı olarak işe yarayacağından emin oldukları bir ip hazırlıyorlardı.

En iyi arkadaşım merdivenlerden bana gülümsedi. "Her gün değil. Sadece bugün." Liv topuzundan düşen bir tutam siyah saç kulağının arkasına sıkıştırdı. "Hannah zaten Beckett'la birlikte orada. Baş ne kadar belaya girebilir ki?"

"Adım Becks," diye kıkırdarak ona hatırlattım.

Bana doğru eğilerek ön kolumu sıktı. "Biliyorum ama bugün bana ihtiyacın var."

Hayır, ben . Stresli olan oydu. Ben sadece onu yatıştırıyordum. "Ben iyiyim. Bu sabah Cortney'e mesaj attım ve ona söylemek konusunda endişelenmiyorum. Tepkisi ne olursa olsun, bununla başa çıkabilirim. Bebekle ilgili hiçbir şey yapmak istemediğine karar verirse, bunu tek başıma yapabilirim."

Kolumdaki tutuşu sıkılaştı. "Tek başına değilsin. Hepimiz varız."

Bu yorum kalbimi biraz daha hafifletti. "Haklısın. En iyi destek sistemine sahibim. Ben iyiyim. Söz veriyorum."

"Sadece Brett'in hislerini geri getirmesini istemedim."

Ürperdim. "Artık yirmi yaşında değilim. Beklenmedik bir hamilelik saçlarımı kahverengiye boyatmama, senatör gibi giyinmeme ve sosyeteye takdim edilen bir kız gibi davranmama neden olmayacak. Güven bana. Ayrıca Cortney öyle biri değil."

Omuz silkti ve mavi kep yaka gömleğinin yakası bir omzundan kaydı. "Aslında Cortney'i takımda yeni olduğu için kadar iyi tanımıyorum," dedi gömleğini tekrar yerine çekerek, "ama Miller ailesini herkes tanır."

Başımı eğdim ve onu dikkatle inceledim, güneş gözlüklerim hareketle burnumdan aşağı kaydı. "Miller ailesi mi?"

"Evet. Miller Vakfı, Miller Emlak, MD Travma Merkezi ve Miller Racing gibi mi?" İsimleri parmaklarıyla işaretledi.

Bunların hepsini duymuştum. "Bunun Cortney ile ne ilgisi var?" Liv öne doğru eğildi ve kollarını kalçalarına dayadı. "Cortney Miller."

Bu bilgiyi işlerken ona herhangi bir tepki vermek istemediğim için omuz silktim. Ama içimde, vücudumdaki her sinir ucu alarma geçti. Liv haklıydı; Miller ailesini herkes tanıyordu. New York'un yarısı onların. Adları şehrin her yerindeki binaların üzerinde yazılıydı. Net servetleri muhtemelen Brett'in ailesinin on katıydı ve paraları çok daha eskiydi.

Aradaki bağlantıyı kuramamıştım. Cortney ayakları yere basan birine benziyordu. Profesyonel bir beyzbol takımında oynuyordu ama takımın sahibi değildi. Bir şoförü yoktu, sadece garip mor bir arabası vardı. Saçları omuzlarına dökülüyordu, sanki yıllardır kestirmeye zahmet etmemiş gibiydi. *Teenage Mutant Ninja Turtle* boxer külot giyiyordu. Bira içer ve şakalaşırdı. Gördüğüm kadarıyla, üniversitede çıktığım puшта hiç benzemiyordu.

"Dylan." Liv elini dizime koydu.

Bu dokunuş karşısında irkilmemek için kendimi zor tuttum. Bu bir rahatlamaydı ama sadece benimle aynı şeyi düşündüğü içindi. Bir kez daha çocuğumun büyükanne ve büyükbabası için yeterince iyi olamayacağımı.

"Dylan Teyze." Collette ön kapıyı açtı ve dışarı baktı. "Yardıma ihtiyacımız var."

Çocuk tarafından kurtarıldı.

Kapı daha geniş açıldı ve Phoebe görüldü. "Eller çok sert."

Mesele de buydu zaten. Eğer şaşırmalarını istemeseydim, o zaman onlara kemikten bir bulmaca vermezdim. Ama ben çocukken babamın yaptığı gibi, onları eğlendirmek için bir meydan okuma vermiştim.

"Bize yardım edebilir misiniz? Birçoğu birbirine benziyor." Collette kaşlarını çattı. Herhangi biri ya da herhangi bir şey tarafından alt edilmekten hoşlanmazdı ama bu uzun sürmeyecekti. Onlara sırları gösterdiğimde, her kemikteki küçük farklılıkları keşfetmelerine yardımcı olduğumda, çabucak anlayacaklardı.

"Elbette." Zıpladım ve içeri girdim. İnsan vücudu sadece iki yüz altı parçadan oluşuyordu ama bunların birbirine uyma şekli özel bir anlayış gerektiriyordu.

Phoebe yemek odasında kurduğumuz iki katlanır masadan birine otururken, "Google'ı kullanabilseydik işimiz daha kolay olurdu," diye yakındı. Sol el ondaydı, karşısındaki katlanır sandalyeye oturan Collette ise sağ elini kullanıyordu.

"Eğer bunu yapsaydın, ne öğrenecektin?" Güneş gözlüklerimi masanın üzerine bıraktım ve Phoebe'nin kemik tepsisini kendime doğru çektim.

"Yapay zekanın gelecek olduğunu ve hepimizin onu kucaklamamız gerektiğini mi?"

"Neden robotlara güç veriyorsun?" Kaşlarımı kaldırdım, bunun onları yakalayacağını biliyordum.

İkizler uzun bir süre birbirlerine baktıktan sonra aynı anda bana döndüler.

"Hmm," dedi Phoebe, gözleri geniş ve huşu doluydu. Zafer.

İkisi de eğildi.

"Tamam. Öğret bize. Güce ihtiyacımız var."

Gülümseyerek onlara kemiklerdeki farklılıkları ve birbirlerine nasıl uyduklarını göstermeye başladım. Öğle yemeği arası verdik, ama onun dışında dikkatlerini vermişlerdi ve sıkı çalışıyorlardı. Saat üçte elleri ve kolları bitirmişlerdi.

"Şu halinize bakın kızlar. Geleceğin doktorları mı?" Delia içeri girerken sordu. yeni işiyle birlikte, cumartesi bile

birkaç saat içinde.

"Ben doktor olmak istemiyorum." Collette başını sallarken saç örgüleri omuzlarına düştü. "Ama robotların sahibi biz olacağız."

"Evet, çünkü güç bizde." Phoebe iskelet kolunu aldı ve Bobbie'ye asmak üzere ön tarafa yöneldi, ikizi de hemen peşindeydi.

"Robotlara sahip olmaları ve güç sahibi olmaları konusunda endişelenmeli miyim?" Delia sordu.

Kıkırdadım. "Öyle misin?"

Bir an dudaklarını büzdü, sonra başını salladı. "Hayır. Daha çok gurur duyuyorum."

Ayağa kalktım ve omzuna hızlıca bir şaplak attım. "Aynen öyle. Liam'ı dışarı çıkarıyorum. Shay eve gelene kadar Kai'yle sen ilgilenirsin." Çocukları yolcu ettikten sonra hızlı bir duş almak için banyoya yöneldim.

Henüz kimseye bahsetmemiş olsam da, sonbahar için bir plan üzerinde çalışıyordum. Ama şimdi işler değişmişti. Her şey umduğum gibi yoluna girebilir miydi?

"Sadece bir cadde ve iki blok, değil mi?" Liam saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak sordu. Saçlarını kestirmesi gerekiyordu ama bir süre önce izin vermek istediğini söylemişti. Fikrini değiştirirse bana söylerdi, o yüzden bunu belirtmeye zahmet etmedim.

Bu da onun günün yarısını saçlarını gözlerinden savurarak geçiren klişe bir ergen olmasını izlemek zorunda kaldığım anlamına geliyordu.

En azından bugün boynunda kulaklıkları yoktu. Evdeyken sürekli aksesuardı. Ama çocuk beni, konuşmalarımıza kulak vermesini beklediğimi bilecek kadar iyi tanıyordu. O ve ben nadiren böyle baş başa vakit geçirirdik.

"Evet, kışın bile yürünebilecek kadar yakın."

"Bu da bir artı," dedi, kaldırımında sıra sıra dizilmiş kahverengi taşların önünde önüme geçerek.

"Dostum, yavaşla." Oğlumun yeni uzayan bacaklarına ayak uydurabilmek için neredeyse koşmam gerekiyordu. İç geçirdi ama neyse ki Converse giymiş ayaklarını Adeline'in tombul bacaklarının bile yetişebileceği bir hıza yavaşlattı. "Heyecanlı görünüyorsun."

Omuz silkti. "Ezikçe olduğunu biliyorum ama anaokulunda çalışmayı özlüyorum." "değil. Manzara değişikliği. Evde eğitimin bir yönü artık alamıyorum."

Bana yan gözle baktı ve başını eğerek saçlarını tekrar geriye attı. "Anne, evimiz her gün anaokuluna dönüyor."

Oğlumun drama yeteneğini nereden aldığını kim bilebilirdi ki?

Ben değilim. "Sence umduğun gibi Eylül'de olur mu?" diye sordu.

Elim kendi isteğiyle beyaz sundress elbisemin üzerinden karnıma doğru gitti. Bu hamilelik, Eylül ayında Boston'da bir grup anaokulundan ilkinin açma yolumuzda bir tümsek olma potansiyeline sahipti. "Göreceğiz bakalım."

Yirmi dakika sonra, buranın o yer *olmadığı* açıktı.

"Dışarıda hiç alan yok." Little Fingers'daki ortağım Zoey, görüntülü arama yoluyla bağlandı, böylece o da siteyi keşfedebildi. "Ve odalar çok küçük."

"Aynen öyle," dedi Liam yanımda.

"Özür dilerim." Başımı emlakçıya doğru salladım. "Zamanınızı boşa harcadığımız için üzgünüm."

"Ziyan olmaz. Aramaya devam edeceğiz," diyerek bizi ön kapıdan çıkarırken bana güvence verdi.

"Bu işi sonbahara kadar bitirebilir miyiz bilmiyorum Zoey."

Liam dört yaşındayken o ve ben Little Fingers'ı tek bir anaokulu olarak başlattık. Artık Kuzey Jersey'de her biri bekleme listesinde olan birden fazla uydumuz vardı. Little Fingers'tan elde ettiğim gelir sayesinde arkadaşlarımla çocuklarıyla evde kalabiliyordum.

"Doğru yer olmadan tarihin bir önemi yok." Zoey omuz silkti. "Onu bulduğumuzda öğreneceğiz. Buradaki okullar iyi yağlanmış makineler gibi çalışıyor. Biz iyiyiz. Genişleyebildiğimiz zaman harika olacak ama bunu zorlayamayız. Evren ne zaman olmasını isterse o zaman olur."

"Bu doğru. Başka seçenekler bulursak size haber veririm."

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra temsilcimize el salladım, ardından binaya yaslanmış ve telefonuna eğilmiş olan Liam'a döndüm. "Bu kadar ilgi çekici olan ne?"

Liam başını kaldırdı ve omuz silkti. "Bir şey yok."

"Hmm. İşte dudak çantası," diye takıldım. "Tekrar denemek ister misin?"

"Yalan söylerken dudaklarımı büzmem." Duvarı itti ve uzun boyuyla ayağa kalktı. "Akşam yemeği yiyecek miyiz? Shay Teyze mercimekli makarnayla organik tofu ve hindi köftesi yapıyor ve ikimiz de bunu yemek istemeyeceğiz." Oğlum dikkat dağıtma tekniklerini en iyilerden öğrenmişti.

"Bar hemen şurada." Çenemi O'Hannigan'a doğru eğdim. "Hamburger ister misin?"

"Ya da iki." Liam gülümseyerek caddenin karşısındaki bara yöneldi.

Ona ayak uydurarak tekrar denedim. "Kaşlarını çatmana neden olan telefonunda neye baktığını bana söylemek ister misin?"

Gözleriyle birlikte tüm kafası da yuvarlandı. Hiç havalı değildim. "Bu bir şey değil. Miller az önce maçı kazandıran bir sayı yaptı."

"Ondan hoşlandığını sanıyordum." Kapıyı tuttum ve önce Liam'ın girmesine izin verdim. "Önceden," diye homurdandı. "Metro olduğu zaman."

"Ya artık bir Rev olduğu için hoşlanıyorsam?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Açıkçası ona karşı hislerimden emin değildim ama birkaç hafta önce birlikte takıldığım Cortney kesinlikle hoşlanabileceğim biriydi. Ama Miller ailesi? Bu fikir gözümü korkutmuştu. Liv beni bilgilendirdiğinden beri sonuçlarını analiz edecek zamanım olmamıştı.

Liam ev sahibi standına giden yolun yarısında durdu ve dönüp bana baktı.

"Onun gibi

Nasıl?" sordu, kızıl saçlarını alışkanlıktan geriye savurarak.

Omuz silkmem kaşlarını çatmasına neden oldu. Ama sonra hostes imdadıma yetişti ve bizi bir masaya yönlendirdi. Neyse ki oturduktan ve hamburgerlerimizi sipariş ettikten sonra sohbet arabalar ve çizgi romanlar gibi daha hafif konulara kaydı. Oğlum hiçbir şeyin üzerinde uzun uzun durmadı ve ona Cortney ve yeni kardeşinden eninde sonunda bahsetmek zorunda kalacak olsam da, önce işlerin ne durumda olduğunu bilmem gerekiyordu. Bu yüzden adamın kendisiyle konuşana kadar haberleri kendime saklayacaktım.

Uyarı. Beckett eve erken geldi ve garip davranıyor. Sanırım bir şeylerin peşinde.

Delia: Kocan her zaman bir şeylerin peşinde, ama bir daha evimde bir şeyler kırmaya başlarsa, onu yer altındaki yılanlarla takılmaya zorlayacağım.

Hayır, bence Dylan ve Cortney hakkında.

Beckett: En azından benim dahil olmadığım bir mesaj başlığında benim hakkımda konuşabilirdiniz.

Liv: Oops. Ha ha. Öyle demek istedim.

Ben: oh hayır seni sohbetlerimizin dışında bırakmak istemeyiz
Becks

Evet. Bunun neresi eğlenceli? Bu şekilde, her zaman yanılan biri var.

Beckett: Göz devirme GIF'i

Hiç komik değil.

Beckett: Cortney ne zaman geliyor? Gördün mü?

Araya girmeye çalıştığını biliyordum.

Ben: Cortneys'e gidiyorum, Becks beni sevimli bir vampir yarasa gibi takip etmezse yapamaz

Ne?

Vampir yarasa mı?

Ben: Evet, Becks'in beni küçük sevimli bir yarasa gibi takip ettiğini hayal ediyorum.

Yarasalar sevimli değildir.

Delia: Sanırım siyahlar içinde ve kanatları yerine ağzını çırpıyor demek istiyorsun.

Ben: Sevimli bir bebek yarasanın GIF'i

Benzerliği görüyor musun? Çok sevimli, kardeş olabilirler.

Ben göremiyorum.

Ben: siyah saçlar ve büyük gözler

Beckett: Eğilen bir yarasaya benzemiyorum.

"W Burada ne yapıyorsun?" Oğlumun sesi antreden mutfğa doğru yankılandı.

Boğuk bir cevap geldi ama sandaletlerimin kontrplak zemine vuruşundan sesi çıkaramadım. Ses göğsümün biraz gerilmesine neden oldu. Bu evde bebekler için güvenli olan tek bir oda bile yoktu. Genelde endişelenen biri değildim ama ister anaokulunda ister evde olsun, bakımım altındaki çocukların güvenliği her zaman en büyük endişem olmuştu. Adeline'in şansına neredeyse üç yaşındaydı. Aksi takdirde burası onun için de tehlikeli bir bölge olurdu.

"Onun planları var, bu yüzden şansın yok."

Fuayeye ulaşmadan, Liam'ın kapıyı çarpmak için kullandığı güçle ev titreşti. Arkasından yaklaştığımda saçlarını geriye attı ve bana ters ters baktı.

"Ne oluyor be?" diye sordum.

"Dışarı çıkacağını söylemiştin, yanılıyor muyum?" diye sordu ama kapıyı tekrar açmama engel olmadı.

Kime karşı bu kadar sümüklü davranıyordu? Kendi beleşçi babası bile oğlumdan bu tür bir tavır görmemişti.

Masif meşe kapıyı açarak sahanlığı taradım ve Liam'a döndüm, hâlâ bir cevap bekliyordum ama sonra beynim verandada kimin durduğunu fark etti ve tekrar dönüp Cortney Miller'la yüz yüze geldim.

"Uh." Duraksadım, çatık kaşlı oğlumdan Cortney'e ve tekrar geri baktım. Bu gece Cortney'nin evine gidiyordum. Planımız buydu. Peki o neden buradaydı? Bu konuşmayı ön verandada yapmak istemediğim için ona el salladım. "Sana uğrayacağımı sanıyordum-"

"Bunun bir şey olduğunu biliyordum." Oğlum boynundaki Beats kulaklıkları çekiştirdi. "Geçen ay soyunma odasında sana aptal aptal bakıyordu. Herkes onu gördü."

Cortney cevap vermek için ağzını açtı ama ben elimi koluna koydum. "Liam, dur." Sonuçta konuşmayı nerede yaptığımızın bir önemi yoktu, sadece konuşmamız yeterliydi. Tercihen özel olarak. Ama ben daha fazlasını söyleyemeden Beckett içeri girdi.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kaşlarını çattı. "Man Bun."

"Patron." Cortney kaşlarını kaldırdı.

"Becks, git." İçimi çektim.

Dün gece, bir sürü atıp tuttuktan sonra, bu işi bana bırakacağına söz vermişti, bu yüzden ortalıkta görünmemesi gerekiyordu.

"Bebeğim, bırak onları," diye seslendi mutfaktan Liv'e benzeyen tiz bir ses.

Beckett başını o yöne çevirdi, sonra da tepinerek uzaklaştı.

Rahatlayarak yere yığıldım. Bu salak kendi karısının sesini bundan daha iyi biliyor olmalıydı. Neredeyse yirmi yıldır vantrilokluk yapıyordum ve kendi sesimi çıkarmakta iyiydim ama Liv'inkini taklit etmek gerçekten zordu. Ne olursa olsun, o gittiğine göre bu rahatlamayı kabul edebilirdim.

"Onun Liv Teyze olmadığını ne zaman anlayacak?" Liam başını salladı.

Cortney ona içten bir gülümseme fırlattı. "Onun Olivia olmadığını bilemezdim."

"O zaman sen bir moronsun." Liam huffed.

Cortney, hakkını teslim etmek gerekirse, yüzünü nötr tuttu ve sadece hafif bir iç çekişe izin verdi.

"Neden sesimi kopyalıyorsun?" Liv merdivenlerden inerek sordu.

Kahretsin. Planım odayı boşaltmaktı, bu konuşma için daha büyük bir izleyici kitlesi yaratmak değil.

Liv kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve Cortney'ye baktı. "Hayır, bu hiç iyi değil."

"Eski moda bir eve hoş geldin gibisi yoktur." Cortney başını sallayarak saçlarının omuzlarında dans etmesini sağladı.

Burada yaşıyor olsaydı, bu sessiz bir karşılama olurdu, ama dürüst olmak gerekirse, misafirlerimize böyle davranmamız muhtemelen daha kötüydü. Böyle zamanlarda komşuların bizi neden bu kadar ihtiyatla izledikleri belliydi.

"Hayır." Başını iki yana salladı, bir eliyle ölümüne tutuyordu. "*Beckett*."

"Bu lanet evde ne işin var senin?" Beckett tepinerek antreye geri döndü.

"Bana ona söylemediğini söyle," diye talep etti. "Ne hakkında?" Liam sordu.

Beckett cevap olarak sadece yüzünü buruşturdu.

Liv merdivenlerden koşarak indi ve kocasının koluna vurdu. "Bebek haberini vermesine izin vereceğine söz vermiştin."

"*Bebeğim*?" Oğlum saçlarını geriye atıp benden Cortney'e bakarken gözleri yarıklara kadar kısılmıştı.

İfadesi karşısında kalbim sıkıştı. Lanet olsun. Çenesi kilitlenmişti ve yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Annem ve Beckett'ın bebeği mi olacak?" Winnie mutfağın köşesinden baktı, böylece sadece başı görünüyordu.

"*Hayır*." Liv bir an için kızına döndü, sonra bakışlarını şimdi kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatmış bir halde Cortney'ye bakan kocasına çevirdi.

Winnie köşeden döndü ve ayağını yere vurdu. "O zaman kimin bebeği olacak?"

"Ne oluyor be? Çocuklara henüz söylemediğimizi sanıyordum," dedi Shay, alt kattan gelerek.

"Buna inanamıyorum." Liam başını öne eğdi.

"Ne yaptığına bak!" Liv, şimdi ayaklarına odaklanmış olan kocasına ters ters baktı.

Cortney'nin dikkati bir kişiden diğesine sıçırıyordu ve gözleri her geçen saniye daha da büyüyordu. Hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Muhtemelen ona bebekten bahsetme konusunda daha fazla endişelenmeliydim, çünkü *nasil giderse gitsin* dediğimde, ailemin bir konuşmayı bu kadar kolay bir şekilde çöplük yangınına dönüştürebileceğini hesaba katmamıştım.

Kargaşayı görmezden gelerek bana kaşlarını çatan oğluma döndüm. "Sonra konuşabilir miyiz?" Ağzımı açtım.

Bana asık suratlı bir bakış attı, sonra da merdivenlerden inerek gözden kayboldu.

"Samson," diye fısıldadım.

Cortney sessizce beni inceledi, omuzları hafifçe gevşedi.

"Çatı katında bir terasımız var. Hadi oraya çıkalım."

Cevap gülümsemesi yumuşaktı. Sadece bizim ailemizin yaratabileceği türden bir kaosun içinden geçip hala bu kadar soğukkanlı görünmek için oldukça iyi bir insan olmak gerekirdi. Tekrar onun huzurundayken, onu neden sevdiğimi hatırlamak çok kolaydı.

Birlikte, çılgınlığı arkamızda bırakarak üç kat merdiveni çıktık. Çatı katındaki alan, evi bebek korumasına alma fikrini daha az ürkütücü hale getirdi. Bu alan neredeyse mükemmel durumdaydı. Yaz boyunca tadını çıkarmak istediğimiz için çatı katı çoktan yeniden yapılmıştı ve korkulukların hepsi değiştirilmişti. Eğer zeminle aramızdaki dört kat olmasaydı, burası en güvenli yer olurdu. Ama daha çok, arkadaşlarımla ortak bir hedefimiz olduğunda, bir şeyler yapabildiğimizi gösterdi.

Küçük çocuğumuzun gelmesine aylar kala, bu evi şekillendirmek için zamanımız vardı.

"Şunu açmamı ister misin?" Cortney küçük kanepenin önündeki masanın ortasına yerleştirilmiş gazlı şömineyi işaret etti.

"Elbette."

Buranın manzarası, özellikle geceleri, burayı evin en sevdiğim bölümü haline getirdi. Hayden Park yaz aylarında muhteşemdi. Parkın ışıkları, çiçek açmış pembe ve mor bahçelerin üzerinde bir parıltı yaratırdı. Parlak şehir yıldızları neredeyse yok ediyordu ama ufuk çizgisi kendine has bir güzelliğe sahipti. Mekânın enerjisi de sıcacık bir battaniye ya da her zaman giydiğim kazağım gibi sakindi.

Cortney yanımdaki mindere gömüldü ve kolonyasının baharatlı kokusu etrafımıza yayıldı. Kolunu kanepenin arkasına, omzumun hemen arkasına dayayana kadar döndü. Bir parçam sadece bir dakikalığına ona yaslanabilmeyi diledi. Ama o ve benim böyle bir ilişkimiz yoktu.

Sırtımı yaslayabileceğim üç inanılmaz arkadaşım vardı. Erkekler bana hiç böyle bir destek olmamıştı.

"Bu şimdiye kadarki gülümsemeleriniz arasında en sevdiğim olabilir."

"Hmm?" Ateş önümüzde titriyordu. Mavi, turunculara dönüşerek alevlerin etrafındaki cam boncuklara yansdı.

"Gülümsemelerinizin çoğu yüksek enerji ve heyecan içeriyor." Saçımı geriye doğru iterken başparmağıyla şakağıma dokundu. Sonra elini mindere bıraktı. O kadar yakındı ki sıcaklığını hissedebildiğime yemin edebilirim ama bacağıma tam olarak dokunmuyordu. "Beni yanlış anlama. Her biri muhteşem. Ama şu ? Tamamen huzur vericiydi. Sanki uzun zamandır tuttuğun nefesi sonunda gibi."

Yüzümü inceledi. Mavi gözleri bir an için dudaklarıma kayd, sonra tekrar yukarı kalktı. Daha önce hiç kimse beni onun izlediği gibi izlememişti. Bu kadar dikkatle. Odağı çok keskindi. Nefesim kesildi.

"Bu sabah bana mesaj attığında bulutların üzerindeydim."

Dudaklarımı bükerek kaşlarımı kaldırdım. "Sonra Beckett sana nedenini söyledi ve artık o kadar da harika değildi."

Başını iki yana salladı, kaşları çatıldı. "Bu ifadeyi nitelendirmiyordum Dylan. Sebep ne olursa olsun, bana ilk mesaj atacağın günü bekliyordum."

Sesinin derin baritonu içimde yankılandı ve beni ısıttı. Bakışlarını yeniden, bu kez karnıma indirdi. Haftalarca belli etmeyecektim ama elim otomatik olarak karnımın alt kısmına doğru hareket etti.

Boğazını temizledi ve dikkatini tekrar yüzüme verdi. "Ne zaman öğrendin?"

"Dün." Diğer elimle gül kuvarsı zinciri boyunca kaydurdım ve bu hareketi kendimi merkezlemek için kullandım. Bütün gün bu konuşmanın beni strese sokmasına izin vermemiş olmama rağmen, şimdi onun ne düşündüğünü merak ederek gergindim. "Muhtemelen daha önce fark etmeliydim. Ben sadece-"

"Dylan." İri elini kalçama koydu ve bacağımdan yukarı doğru bir titreşim gönderdi. Elinin güçlü ve sıcak ağırlığını üzerimde hissetmek cennet gibiydi. Kolyemi bırakıp yutkundum ve onun bronz parmaklarının solgun tenimle oluşturduğu kontrasta baktım.

"Yargılamıyorum ya da suçlamıyorum."

Derin bir nefes alarak kendimi onun gözleriyle buluşmaya zorladım. Ateş dans ediyor, mavi irislerinde yansyordu. "Sorgulamıyor musun? Sen ünlü bir

atlet."

Brett'in tepkisi, hemen *benim değil*, zihnimde ve kalbimde ağır bir yük oluşturdu. Liam'a hamile kaldığımda neredeyse sekiz aydır sadece onunla çıkıyorduk. Yine de Liam'ın kendi oğlu olduğunu kanıtlamamı istemişti. Cortney'i tanıdığım kadarıyla Brett'e hiç benzemiyordu ama şimdi bu düşünceyi ortaya attığım için içimi bir korku kapladı.

Elini bacağımdan çekti. Sıcaklığını kaybetmesi neredeyse acı vericiydi. Kalbim sıkışmıştı. Ama düşündüğüm gibi geri çekilmek yerine, aynı elini enseme doladı ve başparmağını yanağımda gezdirdi.

"Dylan." Adım bir fısıltı gibiydi. "Benim olmama ihtimali bana söyleyeceğine inanıyorum."

Gözleri yakıyordu. Aramızdaki bağ hiç azalmamıştı. Bir ay sonra değil; beklenmedik, stresli haberlerden sonra değil.

Yutkundum ve dudaklarımı yaladım, odağımlı onun yüzüne sabitlediğimden emin oldum. "Yok."

Ağızı tam olarak gülümsemeden kalktı, sonra eğildi ve sıcak dudaklarını alnıma bastırdı. Burnundan uzun bir nefes çekti ve beni kendine yakın tuttu. Bir an için korunduğumu, önemsendiğimi hissettim. Gerçi bunları arzuladığımı asla söyleyemezdin. Ama şimdi bu duyguya, bu ana tutunmak istiyordum.

Çok geçmeden beni bıraktı. Ve onun dokunuşunun kaybı göğsümde bir sızı bıraktı.

Arkasına yaslandığında sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Parmaklarım saçlarını karıştırmak için kaşınıyordu. Vücudumun onunla fiziksel bir bağ kurmak için can atması çok garipti.

"Sizin ve benim programımın elverdiği ölçüde dahil olmak istiyorum."

Tek bir cümleyle, bu adamla aramdaki çok kalıcı fiziksel bağa geri döndüm. Bu yüzden buradaydık.

"Eğer gelmek istersen doktor randevularını beyzbol programına göre ayarlamak için elimden geleni yapacağım."

Kaşlarını çattı. "Kastettiğim bu değildi." İşaret parmağının ucuyla kırmızı buklelerimden birini daire içine aldı. "Yarın öğlen beş günlük bir seyahat için yola çıkıyorum. Döndükten sonraki iki gün boyunca bütün gün stadyumda olacağım. Ondan sonra All-Star tatili için sakın bir haftam var, sonra hemen işe koyulacağım." Çenesi şimdi gergindi ve biraz daha eğilmişti. "Şu andan Ekim'e kadar olan zamanımın yüzde yetmiş

beyzbol tarafından. Diğer on beş saati de uykuya ayıracağım. Geri kalan zamanı seninle ve bebeğimizle geçirmek istiyorum."

Başımı eğdim ve istemeden de olsa hâlâ parmağına doladığı bukleyi çekiştirdim.

Saçımı bıraktı ve çenesini eğdi. "Özür dilerim."

Başımı salladım. "Sorun değil."

"Gerçekten dahil olmam için bana bir şans verin. Seninle sadece doktorda buluşmak için değil. Lütfen, Dylan."

"Şehrin öbür ucunda yaşıyorsun," dedim sessizce, arkasındaki mindere odaklanarak. "Ve ben gitmiyorum-"

"Senden hareket etmeni istemiyorum."

Kendimi göz teması kurmaya zorlayarak, "Ne diyorsun?" diye sordum. Benden sadece zaman zaman takılmamı istemiyordu. Ama ne istiyordu?

"İzin ver taşınayım."

Kalbim göğsümde tekledi ve kanepeye doğru geriledim. Üniversiteden beri ilişkilerden kaçınmışım. Başa çıkılması zor biri olduğum bir sır değildi. Her ne kadar arkadaşlarım beni sevip desteklese de, babam ve ağabeyim beni kollarını açarak karşılamış olsa da, Cortney'nin varlıklı ailesi benim gibi birini yanına alırsa muhtemelen söyleyecek bazı şeyleri olurdu. Ben o dünyaya uymuyordum ve en son denediğimde yeterli olmadığımı hemen anladım.

"Evlenin demiyorum, kalıcı bir bağlılık da istemiyorum. Ama birbirimizi tanımalıyız." Kelimeleri aceleyle söyledi. "Senden sadece burada olmama izin vermeni istiyorum."

Neden *bu* eve taşınmak istesin ki? Buraya üç kez gelmişti ve her gelişinde tam bir kaos yaşanmıştı. Bu bizim normalimizdi. Ayrıca, ev etrafımızda yıkılıyordu. Beckett buna zar zor katlanıyordu ve Liv'i *seviyordu*.

O adamı hatırlayınca farkına vardım. Sonra birden gerçekler daha da netleşti. Bunun her yerinde Beckett yazıyordu. "Beckett ortaya çıktı diye-"

Cortney bir parmağını dudaklarıma bastırdı. "Beckett oynadığım takımın sahibi ve aile dostumuz ama beni kontrol etmiyor. Kendi kararlarımı kendim veririm. Her zaman da öyle oldu. O yüzden lütfen burada olmama izin verir misin? Hayır dersen, bunu kabul ederim. Ama çocuğum ve *annesiyile* bağ kurmak için bir şans istiyorum." Boğazındaki duyguyu temizledi. "Eve gelmek istiyorum ve

Yatmadan önce seni görmek istiyorum. Sabah kalkıp içeri girmeden önce seni görmek istiyorum. Çocuğumuzun büyümesini izlemek. Tekmelerini hisset. Cehennem"-bir kolunu havaya kaldırdı

-"Dondurmaya ihtiyacın olduğu için gecenin ikisinde dışarı çıkmak istiyorum." Parmaklarını benimkilere doladı ve gerçek bir şefkatle beni inceledi. "Bunun bir parçası olmak istiyorum. Ama sonuçta bu senin kararın."

Belki de ona inanmamalıydım ama o anda inandım.

S küçük elini benimkinden çekmedi. Bu iyiye işaretti. Ama gözlerinde tereddüt vardı. Mantıklı geliyordu. Bu büyük bir . Ama bağı hissetmedi mi?

Ona her dokunduğumda kıvılcımlar koluma sıçırıyordu. Bu benim normalim değildi.

O farklıydı. *Bu* farklıydı. Bunu görmesini istedim.

Ama belki de bu biraz zamanını alacaktı. Babamın en sevdiği mantra kafamın içinde yankılandı. *Söyleme, kanıtla.* Belki de Dylan'ın ihtiyacı olan şey buydu. Bu gece buraya gelmek düşüncesizce olabilirdi ama maçtan sonra daireme girdiğimde, onu görme ihtiyacım görmezden gelinemeyecek kadar fazlaydı.

İçini çekti. "Bu taşınma önerisinin Beckett'la bir ilgisi olmadığına yemin eder misin?"

Sakin ol. "Seninle ilgili." Gerçek kendiliğinden ortaya çıktı ama bundan daha fazlası vardı. "Ve gelecekteki çocuğumuz." Her ne kadar o çocuk beynimde hâlâ soyut bir fikir olsa da. Gerçeğin kafamda oturması için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Gözlerindeki her bir altın zerresi ateş ışığında parlıyordu.

Be

n. "Ailen ne diyecek?"

Soru beni şaşırttı. Nedeninden emin değildim. Bir Miller olarak Neredeyse her durumda aile adını göz önünde bulundurun. Ama bu sefer? Ailemden hiçbiri bu konuda plan yapmamı beklemezdi.

Ortağım. Ailem. O benimdi.

Boğazımı temizledim ve ona biraz dürüstlük gösterdim. "Annem bir torun sahibi olduğu için çok mutlu olacak. Muhtemelen aşırı derecede."

Elini benimkinden çekti ve yüzünde gezdirdi. "Keşke ailen hakkında bir şeyler hatırlayabilseydim."

Huh. Ben görmedim. İsimden etkilenmemesini sevdim. Miller ismi, markası ve parası onun için önemli değildi. Bu genelde kadınlar için geçerli değildir.

"Bir erkek ve bir kız kardeşim var. İkisi de benden büyük."

Son birkaç dakikadır bana sırtını dönmemişti ama bakışlarında ondan daha önce hiç görmediğim ve anlamadığım bir utangaçlık vardı. Onunla ilk konuştuğum andan itibaren Dylan kendinden emin olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Ancak şimdi, konu ailemden açıldığında neredeyse çekingen davranıyordu.

"Kardeşim evli ama çocuk yapmamaya karar verdiler." Başımı salladım. Jamie ve Clint bu kararı yıllar önce vermişlerdi. Ebeveynlik onlara göre değildi. Çocukları ne kadar severlerse sevsinler. Yıllar boyunca *bizi amca yapan* pek çok şaka duymuştum. İkisi de bir yeğenleri olmasından şikâyetçi değildi. "Kız kardeşim işiyle evli. Bunun değişip değişmeyeceğinden emin değilim. Ama anneleri bilirsiniz. Hepsi torun ister."

Dylan'ın ince omzu düşmeden önce kalktı. "Babam Liam'ın yanında olmasını seviyor, böylece birlikte arabaları tamir edebiliyorlar."

"Liam arabaları sever mi?" Bu ihtimal karşısında heyecanımı bastırmaya çalıştım ama bir garajı seviyordum. Araba yapmayı, sorunları çözmeyi. İngiliz anahtarı çevirerek büyümüştüm ve bu her zaman ilgimi çekmişti.

Başını eğerek bakışlarını kaçırdı. "Babam tamirci. Kendi garajı var, o yüzden orada takılıyorlar."

Mükemmel. Bu benim giriş yolumdu. Liam şimdi benden nefret ediyordu ama ortak bir ilgi alanımız vardı ve bunu onunla bağlantı kurmama yardımcı olması için kullanacaktım. Bizi şehir merkezindeki garajımda, Charger'ımın kaputunun altında görebiliyordum. Ya da belki birlikte üzerinde çalışacak bir şeyler bulabilirdik. Bir yıl içinde araba kullanmaya başlayacaktı. Çocuğun bir arabaya ihtiyacı olacak. Bu haddimi aşmak olabilirdi ama Liam'ı tanıma fikri gerçekten hoşuma gitmişti. Onunla bağ kurmak.

"Kardeşim hiçbir zaman arabalara ilgi duymadı, bu yüzden babam Liam'ın etrafta olup ellerini kirletmesini seviyor."

Sesi beni konuşmaya geri döndürdü. "Peki ya annen?" "O öldü.

Ben üç yaşındayken bir kaza sonucu."

"Özür dilerim."

"Onu hatırlamıyorum. Sadece babamın anlattığı hikâyeleri." Dışleri alt dudağında endişelenirken turuncu alevlere geri döndü. "Yani ailen... heyecanlanacaklar mı?"

Muhtemelen bu konuda söyleyecek çok şeyleri olacaktı, özellikle de ikisinin de söyleyecek sözü olmadığından. Dylan'la tanışmak için sabırsızlanacaklardı ama torunlarına bayılacaklarından hiç şüphem yoktu.

"Evet."

Biraz geriye kaydı ve yüzünü gece gökyüzüne doğru eğdi. Bir an için yanağındaki pürüzsüz tene baktım, dokunmak, ona dokunmak istiyordum. Alevler ay ışığında onu parlatıyordu. Tek kelimeyle muhteşemdi. Dikkatini neyin çektiğini görmek için yukarı baktım. Açık bir geceydi ama her zamanki gibi yıldızlar şehirden görünmüyordu. Ne aradığını bilmiyordum ama omuzları aniden gerildi. Onun hakkında hâlâ öğrenmem gereken çok şey vardı. Çözmem gereken çok şey.

"Tamam, Samson." Yüzünü bana çevirdi. "İçeri gir."

Sesinde bir meydan okuma vardı. Ve dürüst olmak gerekirse? Hoşuma gitmişti. Bu ikimiz için de bir meydan okuma olacaktı. Yakın gelecek pek çok belirsizlikle doluydu. Kontrol edemediğim pek çok şey. Ve Dylan en büyük değişken olacaktı.

Kapı çarpıp açıldığında ve Liam dışarı çıktığında sıçradık. Neredeyse hiç değişmeyen çatık kaşları Dylan'la akraba olduklarına inanmayı zorlaştırıyordu. Gözlerinin soğuk yeşili bile annesinin sıcak altın rengi irisleriyle tam bir tezat oluşturuyordu.

"Liam?" Oğluyla yüzleşmek için döndü, omzu arkasındaki koltukta duran elime değdi.

Liam, Dylan'ın teninin koluma değdiği yere odaklandı ve kaşlarım çatıldı. Kıpırdayabilirdim ama kıpırdarsam böyle masum bir dokunuşun yanlış olduğunu göstermiş olacaktım. Onun için böyle bir emsal oluşturmak istemiyordum. Eğer istediğim gibi olsaydı, Liam sonunda aynı dokunuşları annesine verdiğim destek olarak görecekti.

"İyi misin?" Kızıl saçlarının dalgalanmasına neden olan garip bir kasılmayla boynunu oynattı.

Dylan başını öne eğdi. "Neden olmayayım ki?"

İnce kollarını siyah tişörtünün üzerinde kavuşturarak bana kaşlarını çattı ve çenesini yukarı kaldırdı. "Çünkü burada onunla birliktesin."

Zıpladı ve kollarını ona doladı. İlk başta geri çekildi, direndi ama Dylan vazgeçmedi. Onun kucaklamasına teslim olması sadece birkaç kalp atışı sürdü. Başını yukarı kaldırdı ve ona yumuşak bir gülümseme verdi, sonra anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.

"Onu aile birliğimizin bir parçası olarak istemiyorum." Kalbim sıkıştı. Harika. Bu harikaydı.

Dylan bir adım geri atarak karnına bir yumruk indirdi. Ona karşılık veren yarım gülümsemesi dişlerime çarptı. Yüzünde beliren o an için onun oğlu olduğu o kadar açıktı ki.

"Eskiden bir erkek ya da kız kardeş için yalvarırdınız. Evren sonunda zamanının geldiğini ilan etti, bu yüzden gemiye binin ve bizi destekleyin."

"Anne, ne olursa olsun senin arkanda olduğumu biliyorsun." Bana bir bakış daha fırlattı, gözleri bir kez daha sertleşti ve onu duyabileceğimden emin olmak için sesini yükseltti. "Anneme ve kardeşime her zaman göz kulak olacağım, bu yüzden bunu bir uyarı olarak kabul et: Onlardan birine zarar verirken peşine düşerim."

"Liam, yetişkinlere bu şekilde hitap edemezsin," diye tısladı Dylan.

Belki bazıları onun uyarısını kaba bulabilirdi ama ben bulmadım. O anda çocuğa karşı derin bir saygı duydum. Ailesini koruyordu. Benimle bir sorunu olabilirdi ama bunun ötesinde Dylan'ın iyi bir adam olma yolunda ilerleyen bir çocuk yetiştirdiği anlaşılıyordu. İçimi bir kesinlik dalgası kapladı. Çocuğumun daha iyi bir annesi olamazdı ve bu çocuğun sadakati onlara da uzanacaktı.

Göz temasını kesmeden küçük kanepeyi ittim ve elimi uzattım. "Annene ya da çocuğumuza asla bilerek zarar vermem."

Elimi hemen tutmadı ama ben de geri çekmedim. Sonunda elimi sıkana kadar dikkatimi ona sabitledim.

"Ne dediğimi unutmayın Bay *Miller*." Soyadımın ağzından dökölme şekli ailemi tanıdığını ve onlardan hoşlanmadığını açıkça ortaya koyuyordu. Yine de neden hem o hem de Dylan onlar hakkında bu kadar endişeliydi?

"N o, bugün değil, Becks." Gözlerimi devirdim. "Yarın yola çıkıyorsun. O döndükten sonra gelir."

"Hepimizin bunu kabullenmesi mi gerekiyor?" Delia'nın şarabı, kadehini çirkin yeşil tezgahın üzerine çarparken bardağının kenarından taşıtı.

Bu ekip toplantısı sadece yetişkinler içindi. Cortney birkaç dakika önce ayrılmıştı ve alt katta olan Liam dışındaki çocukların hepsi yataklarındaydı.

"Liv'le evlendiği için Beckett'ın burada yaşamasına izin vermekten başka seçeneğimiz yoktu. Başka bir adamın taşınmasını istemiyorum."

"Rica ediyordu, talep etmiyordu. Sakin ol, Delia." Shay içini çekti.

"Hamileliğime dahil olmak istiyor. Buna nasıl hayır diyebilirim?" Her ne kadar bu konuda çok kararsız olsam da doğruydı. Birlikte yaşamak, istediğimden emin olmadığım bir yakınlık yaratacaktı. Özellikle de

Burada yaşamakla ilgili Cortney'le konuşmadığımız küçük bir ayrıntı vardı. Ev tıka basa doluydu, yani ailem onun taşınmasını kabul ederse, ki edeceklerdi, benim odama taşınacaktı.

"En azından Brett gibi zengin bir pezevenk değil." Delia istavroz çıkardı. "Huzur içinde yatsın." Ya alışkanlık ya da Delia korkusu denebilecek bir şey Beckett'ın da istavroz çıkarmasına neden olmuştu.

Dramatik tavırları karşısında gözlerimi devirdim.

"Brett yaşıyor." "Merak etme, planlarım var." Delia sırttı.

"Kimseyi öldürmek için değil." Liv derin bir nefes aldı. "Kızdığımız zaman insanları öldürmeyiz, unuttun mu Del?"

"Aynen öyle." Delia gülümsedi ve şarap kadehini kaldırdı. "Bunu bizim için yapan arkadaşlarımız var."

Beckett birasını yudumlarken Shay de kahkahalar atarak şarabı tezgahın üzerine püskürttü.

"Cortney'nin Perşembe günü taşınması konusunda anlaştık mı?" Ben sordum.

Ben daha kesin cevaplar alamadan Shay, "Çocuklara ne diyeceğiz?" diye sordu.

"Eminim şuradaki geveze Cathy çoktan herkese söylemiştir." Delia bardağını Beckett'a doğru eğdi.

"Dinle Medusa, bu konuda bir konuşma yaptım."

"Peki bu konuşma neleri içeriyordu?" Liv'in keskin sesi havayı yararak geçti.

"Sana söyledim Livy. Bu fikre alışmasına yardımcı olmak istedim."

Liv kocasına gözlerini devirdi. "Salak herif," diye mırıldandı. "Senden daha iyisini beklerdim."

"Sanırım çocuklara da Beckett için söylediğimiz şeyi söylüyoruz. Cortney'nin grubumuzun bir parçası olması gerekiyor çünkü onun bize, bizim de ona ihtiyacımız var. Tüm bu aile çemberi fikri." Biz ne kadar karmaşık hale getirsek o kadar karmaşıktı. Bence ne kadar az karmaşık olursa o kadar iyi. Çünkü yaşam koşulları belirlendikten sonra Liam ve benim bir konuşma yapmamız gerekiyordu.

"Aynen öyle, Dippy Do. Kumbaya'dan evrene ve tüm o ördeklere," diye onayladı Beckett.

Saçmalığı karşısında sırtıtmamak için kendimi zor tutarak başımı salladım. Cortney'ye benden izinsiz haber verdiği için üzülmeliydim ama Liv'in bakışlarına bakılırsa, o delirmişti, bu yüzden . Sonunda her şey yoluna girmişti. Muhtemelen olması gerektiği gibi.

"Cortney'le olan tüm ilişkilerim onun harika bir adam olduğunu gösteriyor." Liv kocasına yan gözle baktı.

Beckett gözlerini kırıştırarak ona baktı, yüzü bomboştu. "Ne?"

"Cortney harika bir adam, değil mi?" Sözcükler sıkılmış dişlerin arasından geldi. "Ah, evet." Beckett birasından bir yudum aldı.

Ayrıntı vermeyince Liv ona dirsek attı.

"Peki, tamam. Tamam. Onu tüm hayatı boyunca tanıdım. Elbette, serserinin teki ve baş belası olabilir. Ama dürüst olmak gerekirse, eğer bir kız kardeşim olsaydı-"

"Senin bir kız kardeşin var." Delia ofladı pufladı.

"Kapa çeneni, Medusa. Demek istediğim, kız kardeşimle çıkmasını sorun etmem. Bence buraya taşınmalı."

Shay omuzlarını düşürdü ve derin bir nefes aldı. "Eğer geri kalanınız da eminseniz, ben de aynı fikirdeyim."

Delia sırayla her birimize kaşlarını çatı. "Bir erkeğin taşınmasına son kez izin veriyoruz."

"Anlaştık." Liv başını salladı.

"Elbette," diye onayladı Shay.

Beckett'in yanıtı sessiz bir sırıtiş oldu.

Onu tanıyorsam, bu planı mahvetmek için elinden geleni yapardı. Ama bu benim sorunum değildi, o yüzden sadece gülümsedim. Beckett'in gündeminden daha önemli işlerim vardı.

Günün en büyük sorunu çözüldüğüne göre, ben Liam'ı ararken onları tartışmaları için yalnız bırakacaktım. Cortney'i tehdit ettikten sonra hışımla uzaklaşmıştı ama onu nerede bulabileceğime dair oldukça iyi bir fikrim vardı.

Shay'in fizik tedavi odasına kimsenin girmesine izin verilmiyordu. Bazı müşterileri için ev ziyaretleri yapıyordu, ancak henüz bir ofis alanı bulamadığı için benim odamın karşısındaki odayı ofisi olarak kullanıyordu. Oğlum huzur istediğinde, onun fizik tedavi masasının altına saklanırdı.

"Kurallarımız var, dostum." Kapıyı arkamdan tıklatarak .

"Benden daha çok kırdığına eminim." Telefonundan başını kaldırıp bakmadı bile.

"On dakikalık bir süre istiyorum." Küçüklüğünden beri işleri bu şekilde hallederdik. Önemli bir şey olduğunda, ikimizden biri on dakikayı arayabilir ve sorgusuz sualsiz her şeyi bırakıp elimizdeki sorunu çözebilirdik.

İçini çekti ama telefonunu bıraktı ve boynundaki Beats'i çıkardı. "Zaten konuştuğumuzu sanıyordum."

"Bu konuda kızgın olmamanızı takdir ediyorum." Kaşlarını çatı ama sessiz kaldı.

"Küçük bir kız kardeşin olacağı için hiç mi heyecanlanmıyorsun?" Tekrar denedim ve onun yanında yere çöktüm.

Başını yana eğdi, gözlerinin üzerinden sarkan dağınık saçlarının arkasından beni inceledi. "Şimdiden biliyor musun?"

Omuz silktim. "İçimde bir his var. Çok kızsı hisler. Senin gibi değil."

"Elbette, küçük bir kız kardeş harika olur." Başını iki yana salladı. "Ama testleri falan yapana kadar bir şey alma, tamam mı?"

Çok pratik oğlumla alay ettim. "Peki." Başımı salladım. "Ama senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Liam ne kadar zor biri olsa da, aramızda her zaman açık ve güvene dayalı bir ilişki vardı. Bu yıl arkadaşlarımı ve onların çocuklarını da eklediğimizde aile birimimiz katlanarak genişlemiş olsa da Liam ve ben hâlâ bir çifttik. Ama yakında küçük çekirdeğimize bir yenisi daha eklenecekti. Sadece bir kardeş değil, Cortney de.

"Ne iyiliği?"

"Cortney'e bir şans ver. Eskiden ondan hoşlanırdın."

Başını iki yana salladı. "Anne, onu tuttuğum takımın tutucusu olarak sevdim. Gerçek hayatta mı? Bir insanın ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla şöhrete ve paraya sahip bir beyzbol oyuncusu. Saçlarını rüzgârda savurmak için milyonlar alıyor." Aptalca bir sırtıma takınarak saçlarını omuzlarından ayırıyormuş gibi yaptı.

"Hayal kırıklığına uğradım." Kendimi yerden kaldırdım, kollarımı kavuşturdum ve ona doğru yükseldim. Artık benden çok daha uzun boyluydu, bu yüzden yapabileceğim tek şey buydu. Ona kendisi olması için çok fazla alan bırakmışım. Kendi yolunu çizmesi için ona güvenmişim. Ama izin vermediğim bir şey vardı. "Sana her zaman bir insanı tanıyana kadar yargılamamanı öğretmedim mi? Yine de Cortney'e bir şans bile vermeden onu kutuya koyuyorsun."

"Anne."

"Bana annelik yapma." Ona en iyi *sen bundan daha iyisin* kaşlarımı çattım. "O iyi bir insan ama bunu öğrenemeyeceksin çünkü onu mesleğine göre yargıladın ve ondan hoşlanmayacağına karar verdin."

"Bu doğru değil."

"değil mi?" Liam'ın insanlara neden yavaş ısındığını anlıyordum. Ben de sık sık tereddüt ederdim. Ama onun kendini tamamen kapattığını düşünmekten nefret ediyordum.

Nefes nefese kaldı. "Sadece ona güvenmiyorum."

"Ya da herhangi biri?" Ben önerdim.

"Sana güveniyorum." Başını arkaya yatırmıştı ve bana öyle bakıyordu ki, eskiden olduğu küçük çocuğa çok benziyordu.

"Güzel. Cortney'e bir şans vermen gerektiğini söylediğimde bana güven."

"Olayları çarpıtma."

Kaşlarımı kaldırdım ve bekledim.

"Peki." Gözlerini kıstı ve çenesi titredi. "Ama..." "Ama ne?"

"Dikkatli olacağına söz *verirsen* ona bir şans veririm."

"Anlaştık." Bu kolaydı. Buna çoktan karar vermiştim. Cortney'den hoşlanıyor olabilirdim ama bu kez iki farklı dünyadan gelmemizin bir önemi olmayacağına inanacak kadar saf değildim.

"A Herkes gergin olurdu," dedim taşınacağım evin dış cephesini her yönüyle incelerken. Birkaç gün önce, Dylan'ı yanına taşınmama izin vermesi için ikna ettiğimde, kendimden emindim.

onu. Ancak, aradan geçen beş uzun gün boyunca her ayrıntı için endişelendim. Ev bir ölüm tuzağıydı. Çatı hattı boyunca uzanan oluk zar zor duruyordu. İskelet ise artık sadece bir kafadan ibaret değildi. Beckett ile bu kadar yakın bir yerde nasıl geçineceğimden emin değildim. Buna bir de arkadaşları ve onların çok sayıdaki çocuklarıyla uğraşmak eklenince iş daha da zorlaşabilirdi. Peki Dylan ve ben ne durumdaydık? Ortak ebeveynler olacaktık elbette, ama daha fazlası olabilir miydik? O daha fazlasıyla ilgilenir miydi? *Buna* cevap bile veremiyordum.

Düşüncelerimin kontrolden çıkmasını engellemek için sadece beyzbola odaklanmaya çalıştım ve maçlar sırasında kendimi kontrol ettim. Ama her gece,

Yalnız kaldığımda stres ve ya olursa duygusu beni çok etkiliyordu. Ona düzenli olarak mesaj attım ve o da büyük keşfimizden önce olduğundan daha sık yanıt verdi. Özellikle de ona bir Apple Watch almayı teklif ettikten sonra.

Uçak öğleden sonra yere inene kadar kendimi sarmaldan uzak tutmayı başarmıştım. Uçaktan indiğim anda Dylan'a hemen ulaşmam gerektiğini biliyordum. Gerçekle yüzleşmek, sonsuz olasılıkların kafamda uçuşmasına izin vermekten çok daha kolaydı. Son birkaç gündür bebekle ilgili hiçbir şeyi Google'da aratmamaya çalışsam da hamilelik, doğum kusurları, bebek güvenliği, ev, Dylan ve Liam'ın benden ne kadar nefret ettiği hakkında stres yapıyordum.

Listem uzayıp gitti.

Rüzgâr esiyor ve üzerimdeki kara bulutlar güneş ışığının çoğunu engelliyordu. Bir an sonra uzaklarda gök gürledi. Her an yağmur yağabilirdi.

Spor çantamı düzelttim ve merdivenlerden yukarı çıktım. Ön kapı aralıktı ama antrede kimse yok gibiydi.

"Alo?" Kapı aralığından seslendim. Yanıt alamayınca kapıyı ittim ve Dylan'ın hayaletlerle ilgili yorumlarını hatırlayarak tereddütle içeri adım attım. Üstümden gelen bir tıkırtı beni sıçrattı. Sonra tavandan gökkuşağı renklerinde tüyler uçuştı ve ardından plastik bir kova başımın tepesine çarptı.

Yüzümü buruşturarak kafatasımı ovuşturdum.

"Ugh, mahvettin." Buraya ilk geldiğimde beni Nerf mermisiyle vuran çocuk merdivenlerin yarısında durmuş bana kaşlarını çatarak bakıyordu. Saçları o günden biraz daha uzundu ama üzerinde aynı tütü vardı.

"Evet. Uh...üzgünüm." Uzun boylu, siyah saçlı çocuk iki tarafa da baktı ve o kadar kalın bir şekilde yutkundu ki, yutkunma sesini buradan duyabildim. "Bossman'a ulaşmaya çalışıyorduk. Her an burada olabilir."

Oh, bir şaka. Ve daha da iyisi? Beckett içindi. Burada yapılacak en doğru şey muhtemelen onlara bu numarayı unutmalarını ve ortalığı temizlemelerini söylemek olurdu ama ben asla bir şakayı es geçen biri olmadım. Ve sinirlerimi yatıştırmak için dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

"Gerçekten neye ihtiyacın var biliyor musun?" Çantamı odanın diğer ucuna fırlattım ve kovayı yerden kaptım. Kovayı yanlamasına duvara dayadım.

ve boştaki elimle tüyleri içine doldurdum. "İki kova."

"Ben de öyle dedim." Liam yakınlardaki bir kapıya yaslandı. Kollarını kavuşturmuş, siyah kapüşonlu bir tişört, kargo şortu giymiş ve kaşlarını çatmış bir halde her zamanki gibi misafirperverdi. "Sana söylediğim gibi Finn, su olmadan yapışmazlar." "Aynen öyle." Liam'a gülümsedim ama o karşılık vermedi. "Finn," diye seslendim. Son kez tanışma şerefine nail olduğum çocuk. "Ve..." Diğer çocuğa kaşlarımı kaldırdım.

"Kai," dedi o kadar sessizce ki adını zar zor duyabildim.

"Harika. Ben Cortney. Birinizin ikinci bir kova getirmesini, diğerinizin de bu tüyleri toplamama yardım etmesini istiyorum." Her şeye yapışmışlardı ve çabucak toplamak zordu, ama Finn yarısı su dolu parlak yeşil plastik bir kovayla yeniden ortaya çıktığında Kai ve ben onları kovaya geri koyduk.

Ayağa kalktım ve kapıyı ve üzerindeki boşluğu inceledim.

"Bir tabureye ihtiyacın var mı?" Kai başını geriye eğerek bana baktı. Finn'den çok daha iri değildi ama daha net konuşuyor ve daha olgun davranıyordu. Muhtemelen Finn'den daha yaşlı olmasına rağmen aynı özgüvene sahip değildi.

"Man Bun bir dev. Uzanabilir." Bu bir iltifat değildi ama Liam'ın sesi her zamankinden daha az küçümseme içeriyordu.

Mavi kapıyı araladım ve nihayet başlayan yağmurun sesi boşluğu doldurdu. Gökkuşağı tüylerinden oluşan kova menteşeye yaklaştı. Suyu kapının açılan tarafına daha yakın tuttum, böylece önce o düşecekti. Her ikisi de kapının üstündeki alçı duvara biraz yaslanarak iki inç genişliğindeki ahşap üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede duruyordu. Kapı açıldığında ikisinin de düşmesi gerekiyordu.

"Çabuk, saklanın! Yukarı çekiyor!" Finn, Kai'nin peşinden pencereden merdivenlere doğru koşarken bağırdı.

Liam'la birlikte aile odasına girdim.

"Beckett çok kızacak." Başını iki yana salladı. "Genelde onu yakalayamazlar."

"Senden daha genç olduğumdan beri Beckett'ı delirtiyorum. Bu tür şeylere nasıl tepki verdiğini çok iyi biliyorum."

Gözleri sertleşmeden ve o çok aşına olduğum kaşlarını tekrar çatmadan önce dudaklarının bir parça yukarı yemin edebilirim. Sanki

Benimle ilgili her şeyden nefret ettiğini hatırladım. Görünüşe göre bu genci kazanmak biraz uğraş gerektirecekti.

"Kapı neden açık duruyor? Bugünlerde Dippy Do bir çocuğunu kaybedecek." Kapı gıcırdayarak açıldı, sonra bir sıçrama oldu. "Du -" Thunk. "Dylan."

İrkildim. Onu suçlayacağını hiç düşünmemiştim. Liam bana el salladı. "O burada değil."

"Ne?" Fısıldadım.

"Seni yakaladık!" Finn ve Kai hep bir ağızdan tezahürat yaptılar.

"Sen yaptın." Beckett'ın dişlerini sıkığı sesinden belliydi. Yüz ifadesini hayal etmek için onu görmeme gerek yoktu. "Dylan Teyze nerede?"

Liam duvarı itti ve fuayeye yöneldi. "Kızları NASA uydu kampından alacak. Man Bun sorumlu."

Midem düğümlendi ve kalbim boğazımda düğümlendi. Lanet olsun. Tam da bunun içine girmiştim.

Omuzlarımı silkeleyerek, ona sahip çıkmaya karar verdim ve aile odasından çıktım. "Evine hoş geldin, Patron."

Beckett'ın saçları sıırıslılandı ve alına yapışan kısmından su akıyordu. Tüyler çoğunlukla başına ve omuzlarına yapışmış, birkaç tanesi de ceketinin önünden aşağıya sarkmıştı. Sırf hıyarlık olsun diye birkaç tanesini çektişirdim.

Bana ters ters bakarak elime vurdu. "Temizle şunu," diye homurdandı. Sonra tepinerek merdivenleri çıktı. Yolun yarısında durdu ve elini Finn'in tıraşlı saçlarına sürdü. "İyi şakaydı. Bir dahaki sefere Man Bun yapmana yardım edeceğim."

"Evet!" Finn güldü ve Beckett'ın peşinden koştu. "Çok iyi bir fikrim var. Bir keresinde bu parıltı vardı..."

Aman Tanrım.

"Kirby oynamak ister misin?" Liam Kai'ye sordu.

Yarım saniye sonra, alanın ortasında tek başıma duruyordum.

Görünüşe göre temizlikten ben sorumluydum. Nereye gittiğimi bilmeden evin arka tarafına doğru ilerledim ve kendimi mutfakta buldum. Bir dakikalığına durdum ve her şeyi içime çektim, çünkü vay canına, bu bir şeydi. Koyu ahşap, zeytin yeşili tezgahlar, eksik dolap yüzleri. Zeminin yarısı sarı fayansla kaplıydı, diğer yarısı ise kontrplaktı. Başımı salladım ve tezgâhtaki kâğıt havlu rulosunu aldım, sonra da çöp torbası bulmak için lavabonun altına göz attım.

Ayağa kalktığımda kara tahtadaki yapılacaklar listesi dikkatimi çekti. Renklerle kodlanmış bir çizelgeydi ve her madde bir ev onarımıydı. Kırmızı ile listelenmiş görevler acil olarak listelenmişti. Neyse ki kızımın odası bu kategoriye dahildi. Çok işimiz olacaktı ama belki de önümüzdeki dokuz ay içinde bu evi güvenli hale getirebilirdik. Ya da sekiz. Sadece yedi miydi? Dylan sekiz haftalık olmak üzereydi. Başımı salladım ve fuayeye geri dönerek avizenin olması gereken yerde asılı duran kabloları inceledim.

Beckett merdivenlerden indiğinde ıslak tüylerin sonuncusunu yeni toplamıştım ve hâlâ antrede diz çöküyordum. Üstünü değiştirmişti ve saçları çoğunlukla kuruydu ama arkasına birkaç tüy yapışmıştı.

"Eşyalarımı nereye koyayım?" Başımı daha önce attığım çantaya doğru eğdim.

Beckett kollarını siyah tişörtünün üzerinde kavuşturdu. Bu rahat görünüm beni şaşırtıyordu. Ara sıra Jamie'yle takılıyordu, hatta birlikte hokey bile oynamışlardı, bu yüzden takım elbiseyle *yaşamadığını* anlamıştım, ama adamın bu giyinik haline alışmam biraz zaman alacaktı.

"Dylan'ın odasında olacaksın. Onu hamile bıraktığına göre, yatağının nerede olduğunu biliyorsundur diye düşünüyorum."

Omuzlarım gerildi ve ellerim yumruk oldu ama dilimin ucuna gelen sert cevaba karşı savaştım. Bunun yerine burnumdan derin bir nefes çektim ve sahip olduğum tüm soğukkanlılığı toplayarak yavaşça dışarı verdim. Tam boyuma ulaştığımda, oynadığım takımın sahibi olan adama bir adım daha yaklaştım.

Yakınlaştığımda, bana bakabilmek için başını eğmekten başka çaresi yoktu. Dudakları sımsıkı kıstı ve burun delikleri açıldı. Benden neredeyse on santim uzun olmam onu yakıyordu.

"Bana bok atabilirsin. İstedğin kadar saçma sapan konuş, bana zor anlar yaşat. Hepsini yutacağım." Çenemi sıktım ve burnumdan bir nefes daha aldım.

"Ama Dylan sınırların dışında. Anlaşıldı mı?"

Kaşlarını kaldırdı ve dudaklarının bir köşesi yukarı doğru çekildi.

Arkamızdaki kapı hızla açıldı. "Herkes şemsiyelerini indirsin."

Küçük bacakların takip ettiği plastik şemsiyeler odaya doluştu. Yavruları kuru tutan plastik gökkuşağı her seferinde bir renk çökerken damlacıklar her yüzeye sıçradı. Sonunda Dylan kapıyı arkasından iterek kapattı.

"Selam." Bana attığı gülümseme anında moralimi düzeltti. "Altı demiştik sanıyordum. Geç mi kaldım?"

Ona doğru yürüdüm ve şemsiyeyi elinden aldım. Kapattıktan sonra, etrafımızda milyonlarca küçük beden hareket ederken sarı plastiği diğerleriyle birlikte karton kutuya attım.

"Erkenciydim." Nemli buklelerini gözlerinden uzaklaştırdım ve sadece varlığının bile beni nasıl rahatlattığını içime çektim. "Nasıl hissediyorsun?"

"Güzel." Gülümseyerek omuz silkti. Kadın her zaman iyiydi.

Günde birkaç kez kontrol etmek için mesaj atıyordum ama yorgun, huysuz ya da hasta olduğu için mızızlanmıyordu. Hiçbir belirti göstermemesi beni strese sokmaya başlamıştı. Bu bir şeylerin ters gittiğinin işareti olabilir miydi?

Bir boğaz temizlendi ve etrafıma bakmak için belinden eğildi.

"Becks, bir kuşla kavga mı ettin?" Zıplayarak yanına gitti ve saçından zümrüt bir tüy çekti.

"Erkek arkadaşına ya da bebek babana ya da ona ne demek istiyorsan ona sor." Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Hey, ufaklık," dedi, sesi hiç duymadığım kadar yumuşaktı, Dylan'la birlikte içeri giren bebeği kucağına alırken.

Dylan burnunu kıvırdı. "Bebğim babacığım."

Bu terim bizim durumumuz için doğru olsa da ben de sevmedim.

Kızlardan biri "Bebek babası ne demek?" diye sordu.

Etrafımızda dolaşan yaklaşık aynı yaşlarda üç kız vardı. Hiçbirinin adını bilmiyordum. Kai'den daha iri ve Finn'den çok daha büyüklardı. Kızlardan ikisi atkuyruğu örgüleriyle aynı şekilde giyinmişti ve yanılmıyorsam Dylan'la konuşan koyu renk saçlı olan Liv'e aitti.

Beckett yüzünü buruşturdu.

"Anneme sor." Dylan Beckett'a sırtıttı.

Evet. Siyah saçlı kız Liv'in olmalıydı ve Liv'in kızına bu terimin anlamını öğretmesinden hoşlanacağını sanmıyordum.

"Akşam yemeği mi?" Beckett sordu.

"Göğüs eti . Patates salatası buzdolabında. Herkes bu akşam altı buçuk gibi evde olur. Herkese bir noktada yemek yedirmeyi planlıyorum." Dylan onun omzunu sıvazladı. "Tag, anneler eve gelene kadar sen varsın." Sonra o altın gözlerini bana çevirdi. "Çantayı al." Koridordan aşağıya, alt kata inen merdivenlere doğru süzüldü ve gözden kayboldu.

"Sen de mi çocuk görevi alıyorsun?" Beckett'a sordum.

Başını sallayarak kıkırdadı. "Ah, Man Bun, öğrenmen gereken çok şey var." Kızlara döndü. "Hadi, siz bana uzay kampı hakkında her şeyi anlatırken biz de marketleri kontrol edelim."

İkizlerden biri yemek odasına doğru ilerlerken, "Burası uydu kampı, uzay kampı değil, Patron," diye düzeltti.

"Bana aradaki farkı öğretmen gerekecek, Phoebe."

Beckett'in bu yönü hâlâ tuhafıma gidiyordu, çantamı yerden aldım ve merdivenlerden aşağı indim.

Ayaklarım sahanlığa değer değmez, "Buradayım," diye seslendi.

Sesini takip ettim ve birkaç hafta önce olduğu gibi bugün de tamamlanmamış olan yatak odasına girdim. Koridora alçıpan döşenmişti ama onun tarafındaki duvarda sadece çiviler vardı.

Odası yapılacaklar listesinde acil olarak işaretlenmişti. Bunu düşününce içimi bir rahatlama dalgası kapladı. Halledilecekti. Burada onunla birlikte olmak, durumu kontrol edebilmemi ve süreci hızlandırmamı sağlayacaktı.

"Çok kalabalığız, bu yüzden fazladan yerimiz yok." Omuz silkti ve yatağa uzandı, bacaklarını altına katladı ve tayt ve dar bir tişört içinde çok sevimli görünüyordu. "Oda arkadaşı olmak zorundayız."

İznim olmadan gözlerim pembe tişört ve siyah tayt arasındaki yarım santimlik tene kaydı. Kremsi porselen beni çağırıyordu. Ellerimin kaburgalarından yukarı kaydığı ve mükemmel göğüslerini avuçladığım anılar-

"Samson?" Başını eğdiğinde bukleleri zıpladı.

Gözlerimi kırıştıtarak kendimi şimdiki zamana geri dönmeye zorladım.

"*Birlikte* olmadığımızı biliyorum," ellerini ileri geri salladı, "ama ikimiz de yetişkiniz. Aynı yatakta uyumayı başarabiliriz." Boynuna taktığı kolyeyi kavradı ve zincirinde ileri geri kaydırıldı. "Değil mi?"

Şaka mı yapıyordu? Bana ondan daha çekici gelen bir kadınla hiç tanışmamıştım. Lanet olsun, sikim kot pantolonumdan dışarı çıkmaya çalışıyordu ve tek yaptığım onun yatak odasına üç adım atmaktı. Ve o her gece birlikte "sadece uyuyabileceğimizi" mi düşünüyordu?

"Bu iyi mi?" Dişlerini alt dudağına bastırılmış bir halde Ben.

Boğazımı temizledim ve mor çiçekli beyaz yorgana baktım. küçük yatağı kaplıyordu. Evde, California King'im vardı.

Daha küçüktü, bacaklarım sarkıyordu ama bu yatağın kraliçe sayılabileceğinden bile emin değildim.

Hemen cevap vermediğimde gözlerinin arasında küçük bir kırıışıklık oluştu. Ve saçma bir şekilde, sadece onun mutlu olmasını istedim.

"Tabii, bu harika."

Kocaman bir gülümsemeyle karşılaştığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Çok fena sıçmıştım.

Tonunki olmasını istediğimden daha garipti. Odaya sakın, duygusal açıdan dengeli bir enerji vermek için komodinin üzerine fazladan selestit ve gül kuvarısı koydum, ama bunlarla bile gerilim yoğunluu. Belki de bu tütü .

Tütülemek için doğru tütü kombinasyonuna sahip olmalıyım. gariplik. Bu günlerce odada kalmasını istemedim.

"Dolapta senin için yer açtım ve şifonyerin en üstteki iki çekmecesini boşalttım."

Dudakları gergin bir çizgiye dönüştü. "Fazla eşyam yok. Bana bir şey olmaz."

Yatağın uzak tarafına doğru kayarak odanın köşesini işaret ettim. "Ve bunu senin için hazırladım."

Nihayet yüzünde bir gülümseme belirdi ve çantasını bırakıp köşeye çömeldi. Bugün sarı saçları topuz yapılmıştı ve çenesinin sert hatlarını vurguluyordu. Lanet olsun. Ne zamandan beri

boğazlar seksi mi? Dikkati benim hediyeme sabitlenmişken yutkundu ve adem elmasının sallanış şekli içimdeki ateşi körükledi.

"Bana yapboz minderi mi aldın?" diye sordu, omzunun üzerinden bana bakmak için boynunu bükerek.

Başımı salladım. "Ve senin için bulmacaları mahvetmemek için elimden geleni yapacağım."

"Ne?" Kıkırdadı ve başını salladı.

İç çekerek gül kuvarsımı zinciri boyunca sürükledim ve enerjisinin bir kısmını çaldım. "Yapbozları bekletme konusunda tuhafım. Onları bitirmek için çılgınca bir ihtiyacım var. Arkadaşlarım onları ne kadar hızlı bitirebileceğimi görmek için oyun oynamaya bayılırlar."

Sessizce beni inceledi, sarı kaşlarını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi.

Elimi salladım. "Ama dürtülerimi kontrol edeceğim ve o odun yığını senin için bırakacağım."

Ayağa kalktı ve yanıma oturdu. Yatak onun ağırlığıyla çöktü. "Bir şeyler hakkında takıntılı olmayı anlıyorum. Güven bana. Eğer bazılarını bitirmek istersen, benim için sorun değil. Seni bulmaca çözerken izleme fikri?" Bana dilimi yutmuşum gibi hissettiren bir sırıtış attı. "Oldukça sevimli."

Omzumu onun omzuna yasladım. Benden çok daha büyüktü. Ona bakmak zorundaydım. "Yani bu senin için gerçekten sorun değil mi?"

Sıcak avucunu kolumda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Ateşböceği." Gülümsedi. "Kulağa ne kadar çılgınca gelse de burada olmaktan mutluyum."

Başımı sallayarak yataktan kalktım. "Tamam. Yerleşmene izin vereceğim. İstedğin kadar gözetleyebilirsin ama uyarayım." Komodinin yüzeyine dokundum. "Delia ve Shay mükemmel vibratörü bulma görevindeler, bu yüzden bir çekmece dolusu vibratörüm var."

Gözleri irileşti ve bir kahkaha attı. "Beni diken üstünde tutacaksın, değil mi?"

Omuz silktim ve kapıya yöneldim. "Muhtemelen. Akşam yemeğini hazırlamayı bitireceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Nerede bu adam?" Delia çantasını tezgâhın üzerine bıraktı ve bir daire çizerek mutfağı aramaya başladı.

Büyük, eski beyaz ocağın başında akşam yemeğini bitiriyordum. Benim gecem olmamasına rağmen yemek yapmaya gönüllü olmuştum çünkü

Cortney'nin bizimle ilk yemeği Shay'in sağlıklı bulduğu şeylerin dışında bir şey olacaktı.

"Cortney eşyalarını kaldırıyor." Adanın üzerine koyduğum çatal bıçak yığınınına işaret ettim. "Git masayı hazırla."

"Hayır. Önce bu adamı seninle eğilmemesi için uyarmalıyım." Delia kaşlarını çattı. "Tehdit edebileceğiniz türden bir adam değil." Liv omuz silkti.

adadaki taburesinde.

"Neden olmasın?" Delia sordu. "Bunu ben de merak ediyorum."

Derinden gelen ses beni ocaktan çevirdi ve gülümsememi engelledi. "Vay canına, yakından kocaman görünüyorsun." Delia başını geriye doğru eğip hemen saçındaki adamı inceleyin.

Cortney'nin yanında durmak bir deneyimdi.

Kıkırdadı. "Bunu çok duyuyorum."

"Boyun ne kadar?" Delia onun göğsünü inceledi ve başının tepesindeki topuza kadar ilerledi, ilerledi, ilerledi.

"Altı-altı, iki kırk," diye cevap verdi Liv ve bütün gözler ona çevrildi. "Ne?" Omuz silkti. "Takım istatistiklerinin çoğunu biliyorum."

Cortney kıkırdadı ve yanıma doğru yürüdü. "Bunların masaya gitmesi gerekiyor mu?" Çenesini çatal bıçak takımına ve peçetelere doğru eğdi.

"zorunda değilsin-"

Bana el salladı ve yığını kaptı.

"Masayı hazırlayan bir Roma tanrısı." Delia döndü ve Cortney'i her bir tabak takımını düzeltirken süzdü. "Lanet olsun."

"Kızlar," diye inledi Shay mutfağın kapısından. Ayaklarını sürüyerek içeri girdi ve kollarını iki yana açıp yanağını yeşil formikaya bastırarak vücudunun üst kısmını adanın üzerine bıraktı. "Bugün inanılmaz derecede uzundu."

"Dövmelere bayıldım."

Shay, Cortney'nin sesiyle irkildi ve elini yanına indirmeden önce bir an için yıldızları örterek boynunu tokatladı. "Bugün mü taşındınız?" Cortney tekrar odaya girdiğinde gözleri irileşti. "Üzgünüm, bu şimdiye kadarki en kötü karşılamaydı."

Cortney avuçlarını yanımdaki tezgâha dayadı. Bir an için onun yanına doğru eğilme isteği duydum, ama bunu hemen geri ittim.

"şimdiye kadar yaşadığım en kötü karşılama değildi." Liv güldü ve Delia gözlerini devirdi.

Collette ortaya çıktı, yeni gelene bakarken düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Merhaba. Ben Collette." Cortney'nin önünde durdu ve başını eğerek ona baktı. "Alnıma C yazmayacağım, o yüzden benden bunu istemeyin."

Ona gülümsedi. "Ben Cortney'im ve ben de bunu yapmak istemiyorum, bu yüzden seni suçlamıyorum."

"Dev sayılmak için ne kadar uzun olmak gerekir?" diye sordu.

Cortney omuz silkti. "Google'da araştırabiliriz."

"Hayır." Collette ellerini kalçalarına vurdu ve tıpkı annesinin her zaman yaptığı gibi başını sağa doğru eğdi. "Robotlara güç veremeyiz." Bir ön kolunu adaya indirdi ve onun hizasına doğru eğildi.

"Haklısın. Eğer izin verirsek robotlar kontrolü ele geçirecek."

Collette'in gözleri parladı ve gülümsemesi genişledi. "Aynen öyle. Bugün kablosuz teknoloji hakkında çok şey öğrendim. Robotlara sahip olduğumuzdan kesinlikle emin olmalıyız."

"Uydu kampı mı?" Cortney sordu.

"Göründüğün kadar aptal olmamana bayılıyorum." Collette Cortney'nin elini tuttu. "Sana evi gezdireyim. Evin bütün iyi yerlerini bilirim."

"Yolu göster, Amy Hood."

"O kim?"

Collette'i odadan çıkarken takip Cortney'nin cevabını anlayamadım.

"Ördek." Delia onun geri haline ters ters baktı ama sonra gözleri bana kaydı. "Amy Hood'un kim olduğunu biliyor."

"Bilmiyorum." Omuz silktim.

"Burada bir hayran kulübü kuracak," diye tahmin etti

Shay. Liam mutfak kapısından homurdandı.

Gözlerimi oğluma diktim ve işaret ettim. "Verdiğin sözünü unutma."

İki elini de havaya kaldırdı. "Biliyorum. Ondan nefret etmeme izin vermeden önce etrafta kalmaya zahmet edeceğini kanıtlaması için ona bir şans veriyorum."

Onun bu tavrı kalbimin sıkışmasına neden oldu. Liv birden ortaya çıkıp yanımda durdu ve kolumu ovuşturdu. Endişemi anlıyordu çünkü Liam istediği zaman tam bir kaos yaratıyordu. Ve kurmaya çalıştığımız aile birliğini engellemesini istemiyordum.

"Annenin hayatını zorlaştırma Liam. Cortney'ye bir şans verirsen, söz veriyorum ondan hoşlanacaksın." Liv ona uyarıcı bir bakış attı. Bir tanesi

Yaşam düzenimizin en iyi yanı, çocuklar söz konusu olduğunda birbirimize verdiğimiz destektir.

"Yemeğe yardım etmeme ne dersin?"

Oda ölüm sessizliğine büründü ve hepimiz ona döndük, ağızlar gevşek ve gözler genişti.

Delia başını eğdi ve ellerini kalçalarına dayadı. "Kimsin sen ve Liam'a ne yaptın?"

Kelimeleri ağzımdan aldı.

Oğlum oflayıp pufladı ve saçlarını gözlerinin önünden savurdu. "Onun hayatını kolaylaştırmam gerektiğini sanıyordum."

Ama yorumun ardından gelen sırtıma beni tedirgin etti.

T Burada bir sürü çılgın insan vardı. Yemek salonunun girişinde durdum ve Dylan'ın arkadaşlarıyla çocuklarının bir araya getirilmiş iki katlanır masanın etrafına yerleşmelerini izledim. Delia masalardan birinin başındaydı, diğer kadınlar da onun etrafındaydı. İkizler ve diğer çocuklar karşı koltuklara oturdular. Beckett sandalyeyi çekti

Ortaya yakın.

Yanımda bir gırtlak sesi duyuldu ve aşağıya baktığımda Liv'in kızı Winnie bana bakıyor, pembe ve mavi bir şeyle oynarken ayaklarını bir o yana bir bu yana kaydırıyordu.

"Ah, özür dilerim." Geçebilmesi için kapının kenarına geri çekildim.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Bunu sana hoş geldin demek için yaptım. evimiz..." İnce boncuklu bileziği bana doğru itti.

Man Bun kelimeleri siyah harflerle yazılmıştı ve etrafı lacivert ve pembe boncuklarla çevriliydi. Onun üzerinde yükselmek için çömelerek gülümsedim. "Vay canına, bunu sen mi yaptın?"

Omuz silkti. "Revs mavi renkte, belki sen de mavi istersin diye düşündüm, pembe de benim favorim ama saçma olduğunu düşünüyorsan..." Sözleri kesilirken ayaklarını inceledi.

"Bayıldım," dedim bileğime takarken.

Çenesini yukarı kaldırdı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Takacak mısın?"

"Tabii ki."

Bizi izleyen Beckett'a baktı. Ona gülümsedi, sonra dikkatini bana çevirdi. İfadesini okumak imkânsızdı. Ağzı düz bir çizgi halindeydi ve bana doğru hançer fırlatmasa da gözlerinde en ufak bir sıcaklık belirtisi de yoktu. Beni değerlendirmeye devam ederken dirseğini masaya bıraktı. O sırada daha önce fark etmediğim pembe ve yeşil boncuklar dikkatimi çekti. Dikkatimi tekrar yüzüne yönelttim ve o da bana hızlıca başını salladı.

Başka bir şey söylemeden Winnie masaya doğru zıpladı. Ama oturduğunda bana gülümsedi. Görünüşe göre evde Dylan dışında en azından bir müttefikim vardı. Bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum.

"Sen benim yanımdasın, *Man Bun*." Liam arkamdan geldi ve ben daha tam doğrulamadan barbekü ve patates salatasıyla dolu bir tabağı önüme itti.

Aç olmadığımdan mı yoksa yemek yiyemeyecek kadar gergin olduğumdan mı emin değildim. Çünkü her ne kadar herkesi tanımak için elimden geleni yapsam da, bu beklediğimden daha büyük bir kaostu. On iki kişiyle birlikte bir eve taşınmak teoride pratikten daha kolaydı.

Liam, Beckett'ın karşısında oturuyordu, sanki ikisi kadınlarla çocuklar arasında bir duvar gibiydiler.

Bunun neyle ilgili olduğundan emin değildim ama şu anda endişelenmem gereken daha önemli şeyler vardı; herkesin ismini takip etmek ve Phoebe'nin örgülerinde kırmızı bağlar olan ikiz olduğu ve Collette'in siyah bağları olduğu gibi şeyleri hatırlamak gibi. Collette alnına *C* harfi koymamakla ilgili bir yorum yapmıştı ama ikizler beni gezdirirken onlarla otuz dakika geçirdikten sonra bunu neden söylediğini anladım. Neredeyse birbirlerinin aynısıydılar.

"Man Bun'ın yanına oturmak istiyorum." Ben Dylan ve Liam'ın arasındaki koltuğa otururken tütülü küçük adam Beckett'ın yanında somurttu.

Beckett kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Her zaman , Huck."

Huck mı? Şimdiye kadar çocuğun adının Finn olduğundan emindim. Kahretsin, ikinci bir ikiz seti var mıydı? Ve eğer varsa, diğerini kaybetmiş miydik? Masayı tekrar taradım ama her koltuk doluydu ve tütü giyen ikinci bir çocuk yoktu.

"Ama çok güzel saçları var. Dokunmak istiyorum. Sence yumuşak mıdır?"

"Saçlarında yapışkan parmaklar istemeyebilir, Finn," dedi Dylan.

Demek Finn'di. Beckett muhtemelen benimle dalga geçiyordu.

"Saçını okşayabilir miyim?" Finn sordu.

Odadaki bütün gözler bana çevrilmişti. Buna ne demem gerekiyordu? *Evet, yapışkan parmaklarını saçıma mı sok?* Yoksa *Hayır, bunu istemiyorum mu?* Çocuğun gözleri çok parlaktı ve gülümsemesi çok büyüktü. Kahretsin, çok umutlu görünüyordu. Ama aynı zamanda sol elini barbekü sosuyla kaplı bir parça göğüs etini çatalına itmek için kullanmıştı ve parmaklarında hâlâ kahverengimsi lekeler vardı. Boğazımda oluşan yumruyu yutkunarak geçiştirdim. Yemekten sonra saçımı yıkayabilirdim. Bu kadar kolaydı, değil mi? Ve küçük adamı üzmem istemedim.

"Hadi gidelim, Man Bun, çocuk saçlarını okşasın." Beckett bana kaşlarını çattı. Anlaşılan üvey oğlunun saçlarını okşamasına izin verecek kadar hızlı karar verememiştim.

Be

n. Masanın etrafında dolaştım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

"bile hâlâ çok uzunsun." Finn yukarı tırmandı

sandalyesinin üzerinde durdu ve biraz yalpaladı. Onu sabitlemek için uzandım ama kız kardeşinin yükseltici koltuğuna çarptı ve bardağı sallanmaya başladı.

Beckett yıldırım hızıyla bardağı ve yükseltici koltuğu, ikisi de devrilmeden önce kaptı. Vay anasını, adam hızlı hareket ediyor. Kaos yüzünden dikkatim o kadar dağılmıştı ki Finn'in saçımdaki kravatı çıkardığını fark etmemiştim.

"Bu saç istiyorum," diye açıkladı, saçlarımı omuzlarımdan etrafında kabartarak. Sonra üvey babasına döndü. "Patron, bana onun saçını alabilir misin?"

Geri çekildim. "Ne?" Beckett

omuz silkti. "Göreceğiz

bakalım."

Tabii ki hayır. Kimse saçımı satın almıyordu. Biraz geri çekildim, kaçmaya hazırdım.

Finn ayağını sandalyenin koltuğuna vurdu ve Beckett bu kez onu sabitledi. "Saçımı kestir ve herkesi üzün, bu yüzden bana yenilerini almalısın."

Kafam tamamen karışmış bir halde Finn'e ve onun kısa kesilmiş saçlarına, Dylan'a ve sonra da Liv'e baktım.

Liv şakaklarını ovuşturdu. "O gece hakkında konuşmayalım."

Dylan güldü. "Evet, Liv hâlâ travma geçiriyor." Patates salatasından bir ısırık aldı ve saçımın satışıyla ilgili bir tartışma yokmuş gibi yemeye devam etti.

Shay'in nazik gözleri benimkilerle buluştu. "Beckett, ona işkence etme. Saçını satması için onu tehdit etmeye çalışmayacağını söyle."

Beckett omzunun üzerinden bana baktı. Sırıttı, buna nasıl inandığımdan hoşlandığı belliydi. "Göreceğiz dedim."

Saçımı kesmiyordum. Buradaki anlatıyı kontrol etmeye başlamanın zamanı gelmişti. "Finn, dostum." Tekrar yaklaştım. "Senin için bir şişe mor şampuan alacağım. Saçlarının benimki gibi uzun ve parlak olmasına yardımcı olur."

Finn'in gözleri büyüdü ve yüzünü bir sırıtış kapladı.

"Ve benimki gibi sıkıcı saman rengi saçların olmadığı için," dedim, "seninki çok daha iyi olacak."

"Evet." Yumruğunu sıktı. "Bunu istiyorum."

"Güzel. Saçını benimkinden daha iyi yapmak için birlikte çalışacağız."

Yumruğumu uzattım ve küçük adam parmak eklemlerime kendi yumruklarıyla vurdu. Omuzlarımı gevşeterek bir nefes aldım ama bana doğru hamle yapınca tekrar gerildim.

Onu yakaladığımda Finn, "Neredeyse Bossman kadar iyisin," diye fısıldadı. Kollarıma atladığı kadar hızlı bir şekilde geri çekildi.

İpucunu alarak onu tekrar yere bıraktım ve bir gülümsemeyi ısırdım. Çünkü artık burada iki müttefikim vardı. Etrafımdaki kaosa baktım ve sinirlerim boğazıma kadar yükseldi.

Beni batırmakla tehdit eden endişeyi üzerimden attım. *Kontrol*, diye düşündüm masanın etrafında dolanırken. Kontrol bende olduğu sürece burada yaşamayı başarabilirdim.

Tekrar yanına oturdüğümde Liam beni izliyordu.

"İyi miyiz?" Çatalımı bir parça göğüs etine saplayarak sordum. Bana odaklanma şekli beni germiştir.

"Sonra sorarsın." Liam'in gözleri çatalıma kayd, sonra tekrar yüzüme döndü.

Tuhaf. Gerçi masadaki başka kimse bunu fark etmemiş gibiydi. Herkes yemeğe daldığı için oda nispeten sessizdi. Çocuklar bile yemek yiyordu.

göğüs etinden aşağı.

Dostum, her şeyi aşırı analiz etmeyi bırak.

Derin bir nefes ve yenilenmiş bir kararlılıkla yemeğin ilk ısırığını aldım. Çatalım dişlerimin arasından kayar kaymaz dilim karıncalanmaya başladı. Saniyeler içinde bu karıncalanma şiddetli bir yanmaya dönüştü. Sonra, sanki cehennemin cehennemine inmişim gibi, ağzımda ateş patladı. Gözlerim sulanmaya başladı.

Bunun içinde ne vardı? Eğer sofrada bana iki yaşımdan itibaren öğretilmemiş olsaydı, tükürüp atabilirdim. Ama bunun yerine, sıcak yemeği zorla boğazımdan aşağı indirdim ve akmaya başlayan burnumu silmek için kucağımdan peçetemi kaptım.

Su. Suya ihtiyacım vardı. Ama masaya içecek bir şey getirmemiştin.

Gözlerimi hızla kırptıştırarak, dilim yanmaya devam ederken bile gözlerimden akan yaşların dinmesini diledim. Tanrım, bu çok saçmaydı. Boğazım bile yanıyordu.

"Ah, Samson." Dylan kalçamı sıktı. "Saçın hakkında şaka yapıyordu."

Sözleri karşısında kafam karışmış bir halde başımı eğdim. Normalde yorumlarını çözmek hoşuma giderdi ama yemek borumu yalayan ve ağzımın içini kavuran alevler dikkatimi dağıtmıştı.

Dylan çatalını bıraktı ve beni kucakladı. "Becks," dedi omzumun üzerinden, sesi hiç duymadığım kadar sertti, "ağlıyor. Ona saçını kesmeyi gerçekten planlamadığını söyle."

"Ne?" Boğuldum, ses zavallı yanmış ses tellerime takıldı. Terbiyenin canı cehenneme. Dylan'ın su bardağını kaptım ve . Yanmayı biraz hafifletti, ben de tekrar denedim. "Sadece göğüs eti."

Beckett kıkırdadı ve koltuğunda geriye yaslandı.

Dylan'ın alnı kırıştı, sonra omuz silkti. "Oh, sanırım duyguları ortaya çıkardığı biliniyor. Babamın tarifi en iyisidir."

En iyisi. Bu iddiaya katıldığımdan emin değildim. Gerçi ağzım ve boğazım ne kadar su toplamış olursa olsun, bu hafta tattığım tek şey bu olabilirdi. O anda paniğe kapıldım ve çocukların yüzlerini taradım, daha fazla acı çekeceklerinden emindim ama başka hiç kimse en ufak bir rahatsızlık duymuyor gibiydi. Masanın karşısındaki *yürümeye başlayan çocuk* baharat seviyesini nasıl sorun etmiyordu? Bir terslik vardı.

"Baharatlı mı olması gerekiyor?" Dylan'a sordum.

Tabağıma doğru eğildi ve kokladı. "Hayır, bu ballı barbekü."

Önce Beckett'ı, sonra Liam'ı inceledim. Hangisinin benimle uğraşma ihtimalinin daha yüksek olduğuna karar veremiyordum ve ikisinin de yüz ifadesinde en ufak bir suçluluk belirtisi yoktu. Ama Dylan'ın çatalı tabağımın üzerinde gezinirken midem bulandı.

"Hayır!" Liam ve ben aynı anda ağladık.

Dylan'ın çatalını uzaklaştırarak başımı Liam'a çevirdim. Bir an için suçlu gibi göründü ama sonra masumiyet maskesi tekrar yerine oturdu. Dylan ikimizi de izliyordu, yüzü endişeyle doluydu. Kahretsin, bunun bir sorun olmasını istemiyordum. İki saat önce Beckett'a bütün çocuklarla şaka yapıyordum. Bu sefer kurban ben olduğum için kızgın olamazdım. Ya da belki bu bir testti. Her iki durumda da, bunu bir şeye dönüştürmeyecektim.

"Benim yüzümden," diye nefes aldım, yemeğine verdiğim tuhaf tepkiyi haklı çıkaracak bir neden bulmak için beynimi zorladım. "Barbekü soslarıyla her zaman sorun yaşamışımıdır. Gözlerimi sulandırıyorlar."

"Gerçekten mi?" Delia Dylan'ın etrafına baktı ve gözlerini kısarak bana baktı. "Ne tür pısrık ballı barbeküyle başa çıkamaz?"

Dylan dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak oğlunu inceledi.

İki katına çıkardım. "Evet," diye öksürdüm. "Bununla hiçbir zaman başa çıkamadım. Kardeşim hayatını bu konuda benimle dalga geçerek geçirdi." Beckett'a döndüm. "Öyle değil mi?"

İki kez gözlerini kırptırdı ve sesli bir şekilde yutkundu, dikkati Liam ve benim aramda gidip geliyordu.

İçimden, kabul etmesi için ona yalvardım. Hayatında bir kez olsun arkamı kollaması için. Eğer buradaki herkes en ufak bir ısıya bile dayanamayacağımı düşündüğü için hayatımın geri kalanında benimle dalga geçecekse, öyle olsun.

"Evet." Sonunda başını salladı. "Ve yemin ederim sana yüz kere söyledik. Süt sudan daha çok işe yarar."

Masadan kalktım ve tabağımı da yanıma alarak hızla odadan çıktım.

"Yani Liam yemeğinizle mi kaçtı?" Beckett mutfak kapısından seslendi.

Omuz silktim ama çenemi tuttum. Liam'ın benim için iyi olmasına ihtiyacım vardı.

Onu ispiyonlamanın bana bir faydası olmaz.

"O zor biri. Hâlâ sadece bana katlanıyor. Senin için biçilmiş kaftan." Beckett sırtımı sıvazladı ve ilk kez, belki de buradaki varlığımdan nefret etmediğini hissettim.

Dördü gitti, sekizi kaldı.

Damn. Bu akşamki yemek Beckett'ın buradaki ilk gecesinde çıkan yemek kavgasından bile daha kötü olabilirdi. Cortney'nin barbekü sosundan hoşlanmadığını bilseydim, göğüs etiyle uğraşmazdım ya da farklı bir baharat türü deneyebilirdim. Her ne kadar Liam'ın, Cortney'nin barbekü sosunu yemesiyle ortaya çıkan kaosa karışmadığına ikna olmamış olsam da. Cortney ilk ısırığı aldı. İkisi de masum olduğunu iddia etse bile.

Gecenin geri kalanı olaysız geçmişti. Beckett ve Cortney mutfağı temizledikten sonra ikizler Cortney'yi Risk oyununa ikna ettiler. Onların şeytani zekâlarına ayak uydurabilme yeteneği karşısında hem şaşırmışlar hem de çok sevinmişlerdi. İki saatlik yoğun bir oyundan sonra, evimizde onları yenen ilk sakın olduğunu iddia edebilirdi. Bütün gece çocukları teker teker yenmesini izledim. Liam hariç hepsini. Gerçi denemediği için değil.

Üzerimi değiştirip dişlerimi fırçaladıktan sonra odama yöneldim. Normalde şort ve bluzla uyurdum. Ama bu gece kendimi tuhaf hissediyordum. Cortney yatağın kenarında eşofman ve uzun kollu bir tişörtle oturuyordu. Bu biraz abartı gibi gelmişti ama ben kim oluyordum da yargılıyordum?

"Bir şeyiniz var mı..." Boğazını temizledi. "Bir taraf mı?"

On beş yıldır kimseyle aynı yatakta yatmamıştım, o yüzden hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir zaman iyi uyumamıştım ve biriyle yattığımda, onlar sayım için yere düştüklerinde ayrıldım.

"Öyle mi?" Ben sordum.

"Sen" diye elini karnıma doğru salladı. "Bir insan yetiştiriyorum. Rahat olmana ihtiyacım var. Yoksa uyuyamam."

Dudaklarımı bükerek önce bir lavanta yastığına, sonra diğerine baktım. "İkisini de deneyebilir miyim?"

"İkisi de mi?" başını eğdi ve kaşlarını çatı.

"Uzanmak ve hangi titreşimin işe yaradığını görmek gibi."

Sırıttı. "Cevaplarını asla tahmin edemem."

Yorumunu el sallayarak geçiştirdim. "çeki. Sağ tarafı deneyeyim."

Yan yana uzandık ama duvarla bir erkeğin duvarı arasında olmayı sevmiyordum. Çok klostrofobik hissediyordum.

"Hayır. Değiştir." Ayağa kalktım.

Yatağın ucuna gidip etrafından dolaşmak yerine Cortney'nin üzerine tırmandım. Hızla diğer tarafa geçmek niyetiyle üzerine çıktım ama ben ondan ayrılamadan bir elini belime yerleştirdi. Sırt üstü yattı, gözleri parlıyordu ve parmakları kalçalarımı ısıırıyordu.

"*Siktir.*" Sertçe yutkunarak gözlerini sıkıca kapattı. "Özür dilerim," dedi gözlerini tekrar açtığında. Beni elinden bırakarak ellerini göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Attan inmeye hazırlanarak yer değiştirdim ve kığım onun sertleşen sikine süründü. Onu hissetmek kalp atışlarımla hızlanmasına ve karnımda bir alevin tutuşmasına neden oldu.

Boğazını temizledi ve kalçalarımı tekrar kavradı, ama bu sefer beni kaldırdı ve duvara yaklaştı, sonra beni şiltenin üzerine bıraktı.

"Bu nasıl?" diye sordu.

Nasıldı? İyiydi. Yatak iyiydi. Ama vücudum hala onun dokunuşuyla aydınlanıyordu.

"Harika." Sesim çatallaştı.

"Aynı şekilde hissettiğimize sevindim."

Ellerimi iki yanımda birleştirerek iç çektim. "Seks işleri karmaşıktırıyor, biliyorsun."

Homurdandı. "Farkındayım Ateşböceği. Sorunsuz bir şekilde birlikte ebeveyn olmamızı istemene saygı duyuyorum ama benimle yatakta uzanırken seksten bahsedersen..." Gözleri yüzümde gezindi ve dudaklarıma kayd. "Senin sınırlarını aşmayacağıma söz veremem."

"Tamam." Ona sırtımı döndüm ve yerleştim.

Arkamda o da aynısını yaptı, sırtı benimkine değene kadar yer değiştirdi. Odayı kaplayan yoğun gerginlikten dolayı sinirlenmiş olmalıydım. Ama onun yanında yatmak tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Tuhaf bir sesle gözlerimi açtığımda karnıma dolanan güçlü bir kolun hissiyle gece boyunca deliksiz uyuduğumu fark ettim.

"O ff, Bixby." Cortney'nin sesi gırtlaktan geliyordu ve boynuma sertçe vuruyordu. Her hecenin sıcak titreşimleri omurgamdan aşağıya doğru sallanıyordu.

Onun emriyle alarm bize hava durumu hakkında bilgi vermeyi kesti ama ikimiz de kıpırdamadık.

Sert göğsü sırtıma sıkıca bastırdı ve beni kendine yakın tuttu.

"Kalkmak istemiyorum," diye mırıldandı, yüzü saçlarıma gömülmüştü. "Normalde böyle bir sorunum olmaz ama lanet olsun Firefly, bu iyi hissettiriyor."

Onun sıcaklığında kozalandım. Daha önce hiç bu kadar rahat uyumamış olmama rağmen, neredeyse biraz fazla sıcaktı. Pantolon ve uzun kollu gömlekle ne kadar sıcak olabileceğini hayal bile edemiyordum.

Yatağın kenarına doğru yalpalayarak onun elinden kurtuldum. İsteksiz bir inilti çıkardı ama beni durdurmadı. Çarşafın düşmesine izin verdim ve

omzumun üzerinden bakarak yatağın kenarına oturdum. Sırt üstü döndü ve beni değerlendirdi. Yüzü uyku çizgileriyle kırışmıştı ama lavanta rengi yastığa rağmen gözleri sabahın bu erken saati için fazla parlaktı.

"İyi hissediyor musun?"

Omuzlarımı dikleştirerek başımı salladım. "Bunu bana ne kadar sık sorduğunun farkında mısın?"

Kolunu başının arkasına sıkıştırırken kas dağları gömleğinin beyaz pamuğuna çarptı. *Lanet olsun.* O kol bütün geceyi etrafımda geçirmişti ve ben yine de uyumayı başarmıştım.

"Sadece sekizinci kez bu konuda stres yapıyorum."

"Bu kadar erken şaka mı?" Alay ettim. Benim için bu kadar endişeleniyor olamazdı.

Tek tepkisi kaşlarını çatmak oldu.

"Samson, bana günde altı kez falan soruyorsun."

Kıkırdadı, sesi kısık ve . "O zaman yanılıyorum. Senin için endişelendiğim her yüz seferde sadece bir kez soruyorum."

Dizlerimi yukarı çekerek kollarımı dizlerime doladım ve onu incelerken alt dudakımı ısırarak anlamaya çalıştım.

İçini çekti. "Hamilelikle birlikte ne kadar çok risk geldiğini biliyor musunuz? Düşük, dış gebelik, vertigo, preeklampsi, hiperemesis gravidarum, plasental abrupsiyon, erken doğum, gebelik diyabeti, ölü doğum, toksemi, doğum kusurları, sefalopelvik orantısızlık-"

"Dur." Avucumu göğsüne koydum ve hızla atan kalbini hissettim. Tüm bu kelimelerin ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. *Gravidarum* da neyin nesiydi? Başımı salladım. "Ben iyiyim. Bebek de iyi."

Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı, sonra bir nefes daha. Bir süre sonra elimin altında kalp atışları yavaşladı.

Açıkçası komplikasyonların var olduğunun farkındaydım, ancak semptomlara dikkat etmek endişelerimin beni götürdüğü yerle ilgiliydi. Cortney'de ise *potansiyel sorunlarla ilgili bir stres* olduğu açıktı.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu senin için korkutucu olmamalı. En azından her zaman değil. Günün her dakikasında böyle şeyler için stres yapmamalısın, peki bu endişeyi azaltmak için ne yapabilirim? Ben iyiyim dediğimde ciddiyyim. İlk doktor randevum gelecek haftaya kadar olmasa bile, onun da gerçekten iyi olduğunu hissediyorum." Elimi göğsünden karnımın alt kısmına götürdüm.

Eli karnıma dokunmak istercesine yukarı kalktı ama temas edemedi aniden geri çekti.

"Bebeğin hareketini henüz hissedemiyorsun ve karnım da pek değişmedi." İçimi çekerek bileğini kavradım ve kocaman avucunu karnımın üzerine koydum. "Ama burada. Onunla olan bağlantımı hissetmek hoşuma gidiyor."

Parmağının üstümle şortum arasındaki çıplak tene değdiği yere baktı. Onu hissettiğimde içim kasıldı. Bunu ona biraz huzur vermek için yapmış olsam da, dokunuşuyla içimde uyanan arzuyu inkâr edemezdim.

Yutkundu ve sonra başparmağını göbek hemen altına sürttü. "Sence kız mı?" diye sordu tekrar gözlerimin içine bakarak.

Omuz silktilim. "Ruhu *kendini* çok iyi hissediyor."

Gülümsedi ve nefesini üfledi. "Kendini iyi hissetmezsen bana söyler misin? Saçma olduğunu düşünsen bile ya da sadece mide bulantısı veya sabah bulantısı olsa bile? Bilgi sahibi olunca daha iyi hissediyorum."

"Anlaştık."

Ben yataktan zıplayınca elini bıraktı.

"Şu anda, tüm anneler işe gitmeden önce bir fincan kafeinsiz kahveye ihtiyacım varmış gibi hissediyorum."

Doğrulup oturdu. "Yardıma ihtiyacın var mı? Çocuklara bakması için birini tutabilirim." "Oh, Samson." Başımı salladım. Çok . "Benden önce Buraya taşındığımda bir anaokulu işletiyordum ve üç yaşındaki yirmi beş çocuğa ders veriyordum. Bu yedi kişilik grubun onlarla hiçbir ilgisi yok."

Bir kahkaha atarak odadan çıktım ve mutfağa yöneldim. Bugün kendimi iyi hissediyordum. Haftalardır olmadığım kadar dinlenmiştim. Bixby havanın çok güzel olacağını söyledi, bu yüzden kızlar uydu kampındayken ben de diğer çocukları parka götüreceğim.

"Liv Beckett'la birlikte işe gidiyor, yani sabahları sadece sen, ben ve Del varız." Ben mutfağa girerken Shay tezgahın üzerinden bir bardak uzattı. "Smoothie yaptım."

Uzatmalar için oyundaydım ama smoothie? Zor pas.

"Oh, harika." Doğruca Keurig'e yöneldim ve kafeinsiz bir kapsül attım. "Cortney de sağlık konusunda endişeleniyor. Eminim yeşil goop'u sevecektir." Bardağı yerleştirdikten sonra demleme tuşuna bastım ve ona döndüm. "Ama bebeğim ve ben pas geçeceğiz. Bu sabah kusmak istemiyorum."

"Sağlıklı ol," dedi kaşlarını çatarak. "Ya da mutlu," diye ekledim.

Beckett içeri girdi ve tezgâhın üzerindeki smoothie'ye bakıp ürperdi, sonra dolaptan kendi kupasını çıkardı.

Kahvemin demlenmesi bittiğinde fincanımı aldım ve kenara çekildim.

Cortney içeri girdi, üzerinde hâlâ eşofmanları ve uzun kollu giysileri vardı. Belki de kronik olarak üşüyordu. Yoğun bakışları odanın içinde gezinirken ellerini ceplerine soktu. Bu kadar endişelendiğine göre, bu taşınma işinin onun için zor olduğunu anlamaya başlamıştım. Tanımadığı bir yerde, çok az tanıdığı bir düzine insanla ve bilmediği bir sürü rutinle birlikteydi.

"Shay sana sıvı bir kahvaltı hazırladı." Tezgâhın üzerindeki fincana başımla işaret ettim. "Liam, Beckett ve ben hariç herkes için yapar."

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü iğrenç olduklarını söyleyecek kadar dürüst olan bir tek biz varız."

Beckett kahkahasını bastırmak için öksürdü. Topuklu ayakkabıların çıkardığı tıkırtı üzerine doğruldu ve dar siyah eteğiyle içeri giren karısının bacaklarına baktı. Beckett'ın dikkatinin Liv'in yanında olduğu anda Liv'e kayması bayıltıcıydı. Liv şanslı bir kadındı.

"Oh, smoothie sabahı." Liv, Shay'in kendisine uzattığı bardağı aldı. "Nefis." Yutkunurken yüzünü buruşturduğunu gizlemek için çok uğraştı.

Cortney tereddütle bardağını aldı ve kokladı, sonra bir yudum aldı. Yutkunurken bardağa baktı. "Bu sadece ne? Protein tozu, lahana, ananas ve bal mı?"

"Biraz süzme yoğurt ve doğal fıstık ezmesi ekliyorum." Shay bana döndü. "Biraz dene lütfen."

Başımı salladım. "*Oh*, hayır." Gözlerim Cortney'e kaydı. "Bu fikir kaçınmaya çalıştığımız sabah bulantısına neden olur." Ellerimi dudaklarıma götürdüm.

"Peki. Ama benim için kahve dışında bir şey al lütfen." Smoothie'sinden büyük bir yudum daha aldı. Benden daha iyi bir insan olduğu kesindi.

"Giyinsen iyi olur, Man Bun. Araba on dakika içinde burada olacak." Beckett saatine dokundu. Hayatının her anını dakikasına kadar programlamıştı. Bu tımarhanenin içinde olduğu zamanlar hariç tabii. Takımın gece maçı olduğunda arabası tam sekizde gelirdi. Ve Liv araba yanaşır yanaşmaz hazır olmazsa evren bize yardım etsin.

"Ne?" Cortney sordu.

Beckett bu kez daha yüksek sesle, "Araba on dakika içinde burada olacak," diye tekrarladı.

"Ben sağır değilim." Cortney başını salladı. "Neden senin arabana ihtiyacım olduğunu anlamıyorum. Benimki köşedeki garajda duruyor. Bir yer kiraladım."

Smoothie'sini çoktan bitirmişti ve Shay bundan oldukça memnun görünüyordu. Umarım bu, iğrenç şeyleri yemeye açık olduğumu düşünmesine yol açmaz.

Beckett kaşlarını çatı. "Stadyum ve ofisim yan yana. İki araba almak israf olur. Livy ve benimle gelemeyecek kadar iyi misin? Kötü koktuğu falan yok."

"Neden kötü kokan *ben* olayım ki?" Liv elindeki yarısı boş bardağı tezgâhın üzerine koydu. Muhtemelen tek içeceği buydu.

Beckett ona kahve fincanını uzattı ve o da büyük bir yudum aldı. "Mükemmel kokuyorsun." Kolunu kızın beline dolayarak onu kendine çekti ve beyaz bluzunun yakasının hemen üzerinden boynuna sokuldu.

Kupaya karşı gülümsedi. Çok sevimliydiler.

"Hepimiz aynı yere gidiyoruz ve neden dünyanın tüm kaynaklarını israf etmemiz gerektiğini anlamıyorum-"

"Ne zamandan beri bunu önemsiyorsun?" diye sordu Shay. "Sana evdeki enerji ayak izimizi küçültmemiz gerektiğini söyleyip duruyorum ve sen beni görmezden geliyorsun."

"Şimdi de seni gerçekten dinlediğim için mi şikâyet ediyorsun?" Beckett başını Liv'in boynundan kaldırdı ve Shay'e kendine özgü kaşlarını çatı.

Cortney elinde bardağıyla ayaklarını sürüyerek lavaboya gitti. Suyu açıp bardağı duruladıktan sonra, "Dalga yaratmıyorum patron," dedi. "Seninle gelmeye hazır olacağım."

"Güzel."

"Beckett gibi kontrol yoktur." Kupama krema eklerken kendi kendime kıs kıs güldüm.

"Kendi kendine mi konuşuyorsun, Dippy Do?"

"Bazen yaparım." Ona doğru döndüm. "Ve sonra ikimiz de gülüyoruz ve gülüyoruz."

Beckett hiç eğlenmeden boş boş baktı.

Mutfağın karşısında Cortney kıkırdadı. Dudaklarında beliren küçük gülümseme midemi bulandırdı. Kaşlarını kaldırarak meyve kâsesini işaret etti. Her zaman esprilerimi anladığı, benim için endişelendiği ve bu kaosa uyum sağladığı için adama lanet olsun. Çünkü kendisine karşı koymayı çok zorlaştırıyordu.

"L Şunlara bak." Beckett bana bir dosya uzattı. "Hangisini açacaksın?"
Gazeteleri ondan almak için yer değiştirdiğimde deri koltuk altımda gıcırdadı. Birkaç gündür stadyuma arabayla gidip geliyorduk ve şimdiye kadarki her yolculuğumuz Revs muhabbetinden başka bir şeyle geçmemişti. Neden sürekli benim fikrimi sorduğunu anlamıyordum, özellikle de bu sorularla ilgilenecek tam bir ekibi varken.

İkinci lig oyuncularını hakkında bilgilerle dolu sayfaları çevirdim. "Bu Berry için mi?" Atış rotasyonumuzdaki dördüncü adam şüpheli olarak listelenmişti.

Başını öne eğdi. "Görünüşe göre bir haftalık dinlenme dirseği için yeterli olmayacak. Onu iki devre rotasyondan çıkarmak istiyorlar."

"İki maç için de aynı adamı mı istiyorsun?" Revs'in yaklaşan birkaç büyük maçı olduğu için bu üç adamdan hiçbiri tam olarak uymuyordu.

"Hiçbir şeye karar vermedim."

"Bu iş için bir genel müdürünüz yok mu? Neden sürekli bu aramaları yapıyorsun?"

Kaşlarını çattı ama ben elimi kaldırdım ve cevabını geçiştirdim. "Üzgünüm, beni ilgilendirmez." Dosyayı kapattım. "Ben olsam Sox maçı için solak oyuncuyu çekerdim. İki ağır vurucuları da solaklara karşı berbat. Rockies maçında genç olanı, John bilmem neyi oynatırdım. Hızı diğerleri kadar iyi olmasa da kontrolü çok iyi. Ama Denizit solaklara karşı ligin en iyisi, o yüzden o maçta solağı kullanamazsınız."

Beckett başını salladı, sonra telefonunu çıkardı ve hızlıca bir dizi mesaj attı.

Cebimdeki telefonum çaldı ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Dylan'ın bir sorunu olduğundan endişelenerek hemen telefonu çıkardım. Doğal panik eğilimimi bastırmak için aktif olarak çalışıyordum. Kötü haberlerin asla mesaj yoluyla gelmeyeceğine söz ama bu onun için endişelenmeme engel değildi.

Baba: Gönderdiğimiz şeylere baktın mı?

Ben: Evet, sorun değil. Asistanınız benim için elektronik olarak imzalasın.

Şirketin emlak işleriyle ne kadar az ilgilendiğimi hala anlamamıştı. Babam beyzboldan emekli olduktan sonra beni aile işine dahil etmeye kararlıydı, bu yüzden beni Miller Real Estate'in yönetim kurulunda tuttu, orada yer almak istemememe rağmen. Bu iş için asla uygun değildim. Elbette veri analizinden keyif alıyordum ama konut piyasası büyük ölçüde şansa bağlıydı ve bu da beni strese sokuyordu. O aramaları yapmak istemiyordum. Kardeşim Jamie'nin bir binayı satın alıp uykusuz kalmadan tüm kiracıları tahliye edebilmesi benim için akıl almaz bir şeydi. Bu fikir bile ellerimi terletiyordu.

Ayrıca Dylan ve çocuğumuz Boston'daydı, bu da benim burada kalacağım anlamına geliyordu. Eninde sonunda bu haberi paylaşmam gerekecekti ama ailemin pek çok sorusu olacaktı ve şu anda bunların çoğuna cevap verebilecek donanıma sahip değildim. I

ilişkimizi aıklayamıyordum bile. Her gece yatakta kıcıyla sikimi kucaklıyordu ama onun dışında arkadaştık.

Hamilelik haberinden önce, sezon bitene kadar onunla sıradan bir buluşma ayarlamayı umuyordum. Takılacağımızı, iyi vakit geçireceğimizi, çarşafların arasında kaliteli zaman geçireceğimizi hayal etmiştim. Sonra oradan devam edecektik. Ama sıradanlık ve ortak ebeveynlik birbirine uymuyordu. Onu ne kadar istesem de, herhangi bir çizgiyi açmadan önce gerçek bir şeye hazır olduğumdan emin olmalıydım.

Olsam bile Dylan ciddi bir şeyle ilgileniyor gibi görünmüyordu.

Son üç gündür, korkunç olmasa da arzulanan çok şey bırakan bir birlikteliğin içine düşmüştük. Eğer sürekli tam kıyafetlerle uyumak zorunda kalsaydım, terleyerek 10 kilo verebilirdim. Ama o her gece birkaç parça kumaştan başka bir şey giymezken, kötü kararlara karşı bir tür zırha ihtiyacım vardı.

Baba: Annem bu hafta için planladığın ziyaretini iptal ettiğini söyledi. Neden?

Ben: Sadece Boston'da kalmam gerekiyor. Önümüzdeki birkaç gün içinde seni ve annemi ararım.

"Her şey yolunda mı?" Liv sordu.

Başımı kaldırdım ve midem bulandı.

"Sadece ayrıntıları tamamlıyorum. Aaron'ı yukarı çekip Toker için geri bırakacağım," diye mırıldandı Beckett, bacağını hızlıca sıkarak.

"Cortney'yle konuşuyordum," dedi Liv.

Beckett'ı içime alırken aklım karıştı. "İkinci bir görüş almadan benim tavsiyemi mi dinledin?"

Bazen beni şok ederdi. O aramayı sadece bana gösterdiği dosyadaki bilgilere dayanarak yaptım. Bu sadece içgüdüsel bir tepkiydi. Tavsiyemi sorgulamadan kabul edeceğini , ona bir cevap vermeden önce çok daha fazla veriye bakardım.

Başını kaldırmadı ama telefonunun üzerinden bana baktı. "Lig istatistiklerini benden daha iyi biliyorsun. Neden dinlemeyeyim ki?"

O ve ben çok farklı insanlardık.

Limuzin Brownstone'un önünde durdu ve Beckett'in şoförü Charlie kapıyı açtı. Beckett önce indi, sonra Liv'e yardım etmek için geri döndü.

İşte bu kadar.

Geceyi kaset izleyerek geçirecekmişim gibi görünüyordu. Aaron için bir oyun planına ihtiyacım vardı çünkü aradan sonraki ilk maçta o oynayacaktı.

Hemen bilgisayarımı kaptım ve salonda Adeline ve Finn ile birlikte olan Dylan'ı kontrol ettim. Ama merdivenlere doğru ilerlerken Delia'yla karşılaştım. Gözlerini kıpmış, Liam'ın her zamanki gibi misafirperver görünüyordu. Benimle konuşmadı, sadece evin arka tarafındaki odasına doğru yöneldi. Onu yalnız yakalamak istiyordum, bu yüzden onu takip ettim.

"Delia?" Ben seslendim.

Koridorun yarısında döndü ve mükemmel yontulmuş bir kaşını bana doğru kaldırdı. İnce topuklu ayakkabısının ucunu parke zemine vurdu ve ters ters baktı. Kahretsin, kız kardeşime çok benziyordu. Benden neredeyse bir karış kısa, muhtemelen benim yarı ağırlığımda ve yine de tamamen korkutucu.

Boğazımı temizledim. "Dinle, burada olduğum için heyecanlanmadığımı biliyorum..."

Başını eğdi ve sarı atkuyruğunun ucu bir omzunun üzerine düştü.

"Ama yine de bana bir şans verdiğiniz," devam ettim, "ben de sizin için bir şey yapmak istedim..." Elimi arka cebime attım ve bir kart çıkardım.

"Eğer evime dokunmak için bir müteahhit tuttuysan, boğazını keserim." Ellerini kalçalarının üzerinde yumruk yaptı.

Midem bulandı ama boğazımı temizledim ve devam ettim. "Hayır. Restorasyon için planların olduğunu biliyorum. Buna engel olmak istemem." Başımı salladım. "Ama bir yemek masanız olmadığını fark ettim. Annemin özel mobilya yapan bir adamı var. Dönem parçaları konusunda uzmanlaşmış, 1920'lerden kalma bir taş binaya mükemmel uyum sağlayacak türden."

Yavaşça ellerini iki yanına bıraktı ve yüzü gevşedi, ben de devam ettim.

"Teşekkür etmek istedim. Bu yüzden ona ulaştım ve yemek odası için özel bir parça yapıp yapamayacağını sordum." Kartı ona uzattım. "Ne seçerseniz seçin bana fatura etmesini söyledim. Hemen başlayamaz ama Şükran Günü'nden önce hazır edebileceğini söyledi."

Kısa bir tereddütten sonra kartı aldı, inceledi ve gözlerimle buluşmadan önce iki kez göz kırptı. "Tatillerde bir yemek masamız olsun diye bana bir yemek masası yapması için birini mi tuttun?"

"Uh." Boğazımı temizledim ve topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. "Belki de aptalcadır." Omuz silktim. "Ama burada olmama izin vererek bana bir şans veriyorsun."

Dylan ve bebeğimiz için hazır olmak, ve bu..." Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu açıklayacak kelimeler bulamadığım için yine omuz silktim. "Her neyse, kimse kirayı ödememe izin vermiyor ve başka ne yapabileceğimi bilmiyordum."

Delia gözlerini kapadı ve başını salladı. "Teşekkür ." elimi sıktı, sonra gözlerini açtı ve tekrar bana odaklandı. "Ve en iyi arkadaşına baktığın sürece, burada hoş karşılanırsın. Ama..." Çenesi kilitlendi ve sesi düzleşti. "Onu incitirsen, senin sonunu getiririm."

İki elimi de havaya kaldırdım. "Anlaşıldı."

Başka bir şey söylemeden odasına doğru döndü, ama dudaklarında bir gülümseme önce değil.

Göğsümü kavrayan mengene biraz gevşedi. Bu etkileşim daha iyi olamazdı. Daha sonra aile odasına yöneldim, kendimi bütün gün olduğundan daha hafif hissediyordum. Orada Liam'ı kanepede elinde bir çizgi romanla otururken buldum.

"Hey. Ne okuyorsun?" Karşısındaki koltuğa uzanarak sordum. Şömine ızgarasını inceledim ama rakun evde ya da orada falan .

Çizgi romanı kapattı, kapağında çekiçli iri bir adam vardı ve kaşlarını çattı. "Ne istiyorsun?"

Delia ile daha yeni başa çıkmıştım, bu yüzden bu gençle konuşmak oyuncağı olmalıydı ama hiç de öyle değildi. Omuzlarım gerildi ve kendimi denemeye devam etmeye zorladım.

"Televizyona biraz film koyacak ve birkaç eski maçı izleyecektim. Annen beyzbol hayranı olduğunu söyledi, ben de belki benimle izlemek istersin diye düşündüm... Bakalım ne yapacağım?" Bu biraz zorlamaydı; aynı adamın tekrar tekrar atış yapmasını izlemek pek de heyecan verici değildi.

Liam kendini yukarı kaldırdı. "Hayır, ben dışarı çıkıyorum." "Nereye?" Ben sordum.

"Ben senin işin değilim. Annem ve çocuğunuz için endişelenin, biz yeterince iyiyiz Bay Miller." Çocuk arkasına bile bakmadan odadan çıktı.

Ellerimi saçlarımda gezdirdim ve minderlere yaslandım. Liam'la *yeterince iyi olmaktan* fazlasını istiyordum ama belki de bu hüsnükuruntudan başka bir şey değildi. Buradaki diğer herkes yavaş yavaş yavaş yola geliyordu, belki Delia bile. Muhtemelen yine yemeğimi karıştırmadığı için mutlu olmalıydım.

"Ona biraz zaman ver." Arkamdan gelen beklenmedik ses beni ayağa kaldırdı ve etrafımda döndürdü.

Shay bana gülümsedi. "Özür dilerim, kulak misafiri olmak istememiştim." "Burası senin evin." Çenemi eğdim ve tekrar oturdum.

Kanepenin etrafından dolanıp iki minder öteye oturarak beni şaşırttı. Sempatik ifadesi, gençlerle başa çıkmak için aptalca bir hazırlıksızlık hissetmememe neden oldu.

"Liam'la iyi anlaşabileceğimizi umuyordum ama sanırım bunu zorlamamalıyım.

Annesi kadar yumuşak başlı değil. Bu çok açık."

"Liam çok korumacıdır." Shay siyah saçının uzun kenarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Brett Channing'i tanıyor musun?"

Channing. İsmi biliyordum. Annem onlardan en az biriyle birlikte birkaç hayır kurumunun yönetim kurulundaydı. Onlarla muhtemelen yıllar boyunca bağış toplama etkinliklerinde ya da etkinliklerde karşılaşmıştım. Çoğunlukla o dünyanın dışında kaldığım için onlar hakkında pek bir şey bilmiyordum. Brett ismi beynimde bir şeyleri gıdıklıyordu ama ne olduğunu çıkaramıyordum.

"Ebeveynlerim ya da kardeşlerim olabilir ama ben beyzbola bağış toplama ve galalardan daha fazla zaman harcıyorum."

Shay boğazını temizledi ve konuşmadan önce koyu renk gözlerini tam bir dakika boyunca bana odakladı. "Brett, Liam'ın biyolojik babası."

Oh.

Dylan Liam'ın babasının adından söz etmişti, ama o konuşma sırasında odaklandığım şey adamın tam bir serseri olduğuydu. Dylan'ın adamı tarif edişine bakılırsa, ben bir sanatçı ya da dünya gezgini hayal etmiştim. Boston'a pek sık gelmeyen eksantrik bir adam. Ama eğer o bir Channing'se, oğluyla ilgilenmesini engelleyen şey parasızlık değildi, mesafe de değildi. Adam sadece bir pislikti.

Gözlerimi kırpıştırdım, düşüncelerimden biraz daha nazik bir yanıt arıyordum ama Shay devam etti.

"Dylan ve Liam'ın kendi dünyasına ait olmadıklarını yıllar boyunca açıkça ifade etti." Mutfaktan bir zamanlayıcı sesi geldi ve Shay ayağa kalktı. "Senin farklı olduğunu görmesi için ona zaman ver." Omzumu sıktı ve odadan dışarı çıktı.

Birinin Dylan'a ya da oğluna kendilerini daha değersiz hissettirmesi fikri içimi yakıp kavuran bir öfkeyle dolup taşıtı. Çocukluğumun büyük bölümünü birlikte geçirdiğim zengin puştların en sevmediğim yanlarından biriydi bu. Annem, babam ve kardeşlerim kendini beğenmiş pislikler değillerdi ama çevreleri onlarla doluydu. Dylan'ın ailem hakkındaki tereddütleri ve oğlunun soğukluğu şimdi çok daha anlamlıydı. Ama bunu nasıl düzeltebilirdim?

"Senin gecen olduğunu biliyorum Shay, ama bebeğin tofuyu sevdiğinden emin değilim. Anladığım kadarıyla, o acımasız bir etobur."

Dylan'ın sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Görünüşe bakılırsa, akşam yemeğinin çoğunu ben yiyecek, sonra da pencereden gizlice çıkıp bu gece yine ona hamburger alacaktım. En azından hava karardıktan sonra Boston sokaklarında onun yerine ben dolaşıyordum. Her ne kadar çok becerikli olsa da, pencere kenarındaki koltuğa gömülmüş kitap okurkenki görüntüsü, akşam onda yemek için dışarıda dolaştığı görüntüsünden çok daha rahatlatıcıydı.

"Auranı böylesine şiddetli bir kırmızıya boyayan şey nedir?" Dylan yanımdaki kanepeye çöktü ve karmakarışık kumral buklelerini uzaklaştırdı.

İçimi çektim. Henüz Brett hakkında konuşmaya hazır değildim. Durumu ve bu konuyu ona nasıl açacağımı düşünmek için daha fazla zamanım olana kadar olmazdı.

Dişlerine bir şey çarptı. Muhtemelen vişneli bir Jolly Rancher. Son üç gündür sürekli onlardan atıştırıyordu. Yemek onun için kesinlikle bir şeydi. Ne isterse yiyordu ve diğer kadınlar, özellikle de Shay, onu sürekli sağlıklı seçimler yapması için teşvik ediyordu. Ona yemek getirmeseydim hiç yemek yer miydi diye merak ediyordum.

"DoorDash'in bir pencereye teslimat yapacağını düşünüyor musunuz?"

"Senin yolda olduğun gecelerde yemek pişirmek için bir şeyler ayarlarım. Stres yapma." Düşüncelerimi o kadar iyi anlıyordu ki bazen aklımı okuduğunu hissediyordum. Keşke ben de ona karşı aynı yeteneğe sahip olsaydım.

Koltuk minderine geri yerleşti ve ben de yeni favori kokumla tokatlandım. Hindistan cevizi ve biraz da tatlı kiraz şekeri.

"Sen şu hesap tablosu işleriyle uğraşırken benim kitap okumam seni rahatsız eder mi?" Elindeki kâğıdı, Revs analiz sayfalarımı açtığım bilgisayarıma doğru salladı.

"Hiç de değil." Dizüstü bilgisayarımı kalçalarımın altına koyarak arkama yaslandım ve o da bacaklarını altına alıp koluma sokuldu. Gülümsememeye çalıştım ama lanet olsun, bu çok zordu, çünkü o anda hayat güzeldi. İçimi kemiren stres eriyip gitmişti. Liam ve onun beni küçümsemediği düşünceleri, onun ve Dylan'ın endişeli olduğu fikriyle içimde çalkalanan endişeyle birlikte kayboldu. Kısa bir süre için, ona bu kadar yakın olduğumda, hayat kolay geliyordu. Yarın, aramızdaki sorunları nasıl çözeceğimi bulacaktım.

Dylan ve Liam'a alıştıkları gibi olmadığımı kanıtlamakla başladım.

"I Sadece bunun etkili bir şekilde çalıştığını hissetmiyorum," diye yakındı Liv.

"Kitabın konusu mu?" Shay kendine bir kadeh şarap koyarak sordu.

Zihinsel olarak buzlu suyuma iç çektim. Hamilelik sevinci, kitap kulübü deneyiminin artık su ve müstehcenlikle beslendiği anlamına . Gerçekten de vişneli bir Slurpee alabilirdim. Shay'in buzlu su için bir bardak suyu atlamama izin vereceğini düşünseydim, bir tane alırdım.

"Hayır, kitap çok tatlıydı." Liv öne eğildi ve parlak turuncu ciltsiz kitabı masanın ortasına itti. "Mavi'ye bayıldım."

"Ama?" Delia sordu.

Liv bana ters ters baktı. "Dylan sahte bir flört mecazı seçtiğinde Beckett'la ilişkim tamamen değişti. Bu kez tek yataklı bir mecaz seçtik ama Cort'la geçen haftaki kadar platonikler."

Kıkırdayarak omuz silktim. "Sen ve Becks, ben kitabı elime almadan çok önce yıldızlarda yazılmıştınız. Evrenin planını harekete geçirmek için sadece bir itiş kakışa ihtiyacınız vardı."

Cortney ve ben farklıydık.

"Yanıldığını söylemiyorum, Man Bun," diye seslendi Beckett mutfağa doğru koşarken omzunun üzerinden, "ama bunu destekleyecek istatistikleri görmek istiyorum. Bu çok zorlama." Buzdolabından iki tane Knocked Outs çıkardı ve aile odasına geri döndü.

Cortney son birkaç gecedir farklı bir takımın oyuncularının kasetlerini falan izliyordu. Sonra Beckett'la saatlerce tartışıyor, münakaşa ediyor, kavga ediyorlardı. Liv olmasaydı, o ve Cortney'nin yıldızlarda yazılı iki kişi olup olmadıklarını merak ederdim. Birlikte olduklarında, bir enerjileri vardı. Sadece kaynaşmakla kalmıyor, birbirlerinden besleniyorlardı. Eski evli bir çift gibiydiler. İleri geri konuşmalarına kıkırdadım. Açıkçası, Cortney ve istatistikleri savaşı kazanıyordu.

"Dylan?"

"*Natural Born Charmer*'ı sevmedin mi?" Delia sordu.

Ona el salladım. "Hayır, bayıldım. Yastık duvarı ve Speed Racer oops beni güldürdü."

Cortney'nin sesi alçaktı ama sözlerini seçebiliyordum. "Sonuçta bu senin takımın. Gelecek yıl için yeni bir orta saha oyuncusunun değerini neden tartıştığımı bile bilmiyorum. Bunun için personeliniz var."

O haklıydı. Bu onun işi değildi ama Beckett'ın ilgisini anlıyordum. Cortney beyzbol izleyerek saatler geçirebilirdi. İkizleri bile istatistikler konusunda ona yardım etmeye ikna etmişti. Koca adamın kucağında iki küçük kızla görüntüsü çok sevimliydi. Tüm çocuklarla etkileşim kurma şekli onun harika bir baba olacağını açıkça gösteriyordu.

"Oturma odamızdaki Romalı savaşı dikkatini dağıtıyor." Delia güldü.

"Ne?" Ben sordum.

Shay boğazını temizledi. "Bence Liv yanılıyor." Beni değerlendirirken tırnağını kemirdi. Ağzına takıntılıydı, bu da gizli kötü alışkanlığıyla ilgili sorunun yarısıydı. Son zamanlarda onu sigara içerken yakalamamıştım, Tanrı'ya şükür, çünkü Cortney onu bulursa muhtemelen pasif içicilik konusunda strese girerdi. "Gerçekten de yeni yatak arkadaşına aşık mısın?"

"Her zaman olduğu gibi ateşli ve beyzbolcu çocukları ne kadar sevdiğimi biliyorsun," diye şaka yaptım.

"Ondan hoşlanıyorum." Shay saçının uzun kısmını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ne?" Liv'in gözleri büyüdü ve ikimizin arasında gidip geldi.

"Öyle demek istemedi." Enerjileri bu şekilde uyuşmuyordu. Shay ve Cortney arasında turuncumsu bir sıcaklık yoktu.

Shay çenesini elinin üzerine koyup Liv'e dönerek, "Yanıma taşınmasına izin verme konusunda gergindim," dedi. "Beckett farklıydı. Sen Vegas'ta yanlışlıkla onunla evlenmeden önce hepimiz onu yıllardır tanıyorduk."

Delia kıs kıs güldü. "Bunun bir kaza olmasına imkan yoktu."

"Kapa çeneni." Liv gülümsemesini gizlemek için şarap kadehini ağzına götürdü ama lanet sırtış o kadar büyüktü ki hiçbir işe yaramadı.

"Her neyse. Eve rastgele bir adam getirme konusunda gergindim ama Cortney" -alay etti- "inanılmaz derecede kibar, süper uyumlu, çocuklarla harika ve göze hoş geliyor. Ve Liam'ı kazanmak için çok çalışıyor. Rüya gibi bir adam."

"Geçen gün ne yaptığını biliyor musun?" Delia'nın gözleri aile odasına kaydı, sonra tekrar bize döndü ve eğildi. "Tatillerde kullanabilmemiz için özel bir masa sipariş ederek burada kalmasına izin verdiğim için bana teşekkür etti."

"Sana sormadan ev için bir mobilya mı seçti?" Liv bön bön baktı. "O nasıl hâlâ hayatta?"

Cortney topallamadan ya da gözü morarmadan etrafta dolaşıyordu, yani Delia'nın iddiasının doğru olmasına imkân yoktu.

"Masanın parasını ödedi ve adamla özel bir parça üzerinde çalışmamı ayarladı. Hiçbir şey seçmedi." Delia gülümsedi.

Bir kişi dışında herkesi kazanıyordu. Shay, "O harika biri, Dyl," diyerek beni haklı çıkardı.

Tüm gözler üzerime çevrilmişti. Tek yapabildiğim omuz silkmekti. Haksız değillerdi. Umarım Liam sonunda ona bir şans verirdi. Çünkü benim önümde açıkça düşmanca davranmasa da oğlum Cortney'i neredeyse hiç görmezden geliyordu. Ve aile birliğimiz sonsuza dek böyle devam edemezdi.

"Sanki evrenin bir planı varmış gibi," dedim devam etmeye hazır bir şekilde. "Artık kitaba geri dönebilir miyiz?"

İnlediler ama biz *Natural Born Charmer* hakkında bir tartışmaya daldık. Şelale rol yapma sahnesi hakkında çok yoğun bir sohbetten sonra aşağıya indim.

Cortney yatağımıza uzanmış, dizüstü bilgisayarını karnına dayamıştı ve yüzünde yoğun bir ifade vardı.

Yatak için çok büyüktü. Ayakları yatağın ucundan neredeyse bir karış sarkıyordu ama yine de şikâyet etmemişti. Bir kolunu başının arkasına sıkıştırmıştı ve parmakları topuzunun üzerinde geziniyor, sarı saç telleriyle dikkatsizce oynuyordu. Normalde gecenin bu saatinde bulmacası üzerinde çalışıyor olurdu. Sadece birkaç gündür buradaydı ama bir tanesini bitirmiş ve ikincisine geçmişti bile.

Nefes aldı ve mavi gözlerini bana dikti. "Hamburger, dondurma ya da vişneli Slurpee gibi bir gece mi?"

Şu anda bu seçeneklerin hiçbirisi cazip gelmiyordu. Kafam iyiydi. Ben böyleydim. Kitap kulübü genellikle haftamın en önemli etkinliği idi. Ama bu gece dikkat dağıtıcı olmuştu. Ya da belki de dikkatimi dağıtan Cortney'di. Gülüşü her konuşmayı bölüp geçiyordu. Sesi beni Beckett'la yaptığı tartışmanın içine çekmişti ve arkadaşlarımla sohbetini neredeyse hiç dinlemiyordum.

"Sadece yatak." Uyumak için bir takım kıyafet seçmek üzere şifonyere yöneldim. içinde.

İki dakika sonra geri dönmüştüm ve Cortney dizüstü bilgisayarını uzakta. Çoktan bir rutin geliştirmiştik. İkimiz de üstümüzü değiştirip odaya girer girmez, ışıkları söndürme vakti gelmişti. Düğmeyi kapattım ve kapıyı kapattım.

Normalde gecenin bu kısmı rahatlatıcıydı ama bu gece karanlık, bakışlarından daha yoğun hissettiriyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Çarşafın altına girdim ve tavana baktım. Karıncalanıyordum.

"Kitap kulübü beklediğimden çok daha detaylı." Kıkırdaması havada süzülüyordu.

"Diğer herkes muhtemelen şu anda orgazm oluyordur." Garip olmaması için bunu da söyleyebilirdim.

Nefesi kesildi ve sesli bir şekilde yutkundu. "Bunu halledebilmen için gitmemi ister misin?"

Eğer bunu , o zaman isteyeceğim son şey onun gitmesi olurdu. Ellerinin yavaşça bacaklarımda gezinip onları ayırdığı anılar birden aklıma geldi. Kalçalarımla arasındaki sıcak nefesini hissetmek... Dudaklarının içime bastırıldığını hayal ettiğimde kalbim hızlandı. Dili klitorisimi yalıyordu. Bir kez. Sonra tekrar ve tekrar.

Nefesim hızlandı ve karnımın alt kısmında sıcaklık yayıldı. "Dylan?"

Sözümün kesilmesiyle kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve sıyrıldım.
Bir dirseğinin üzerinde doğrulup bana baktı.

Ne halt ediyordum ben?

"Özür dilerim."

Kaşlarını kaldırdı. "İyi misin?"

"Evet." Ondan uzaklaştım. Gayet iyiydim. Sadece sinirliydim.

I Dylan'ın geldiğini hiç görmemiş olsaydım, birlikte hiç yatmamış olsaydık, nefes alış verişindeki o kesikliğin ne anlama geldiğini bilemezdim. Yanaklarının pembe pembe kızardığını ve alt dudağını dişlediğini bilemezdim. . Bu bilgiyle yanmazdım.

Ama onun boşalmasını izlemiştim, yüzüm kalçalarının arasındayken, sikim derine gömülüyken. Birkaç kez. Yani biliyordum. Ve onu arzuluyordum.

Bana sırtını döndü, ama bu sorunuma yardımcı olmadı.

Yastıkların üzerine uzandım ve gözlerimi tavana diktim. Ciğerlerine her hava çektiğinde aletim zonkluyordu. O kadar yakındı ki. Ellerim uzanıp ona dokunmak için kaşınıyordu.

Bu gece odaya girmişti, muhteşem çılgın bukleleri ve parlak altın gözleri vardı ve sikim kabarmıştı. Her geçen gün, ona bir öpücük bırakmaya direnmek daha da zorlaşıyordu.

pembe dudaklarına bir öpücük kondurdum. Her gece, gerçekten benim olmadığımı bilerek onun yanında uyumak daha da zorlaşıyordu.

Sonra lanet kitap kulübü ve polis memuru rol yapma seks sahneleri hakkında konuşma. Tanrım. Aile odasından bile Beckett ve ben söyledikleri her kelimeyi duyabiliyorduk. Geçmiş hayatımda bu tür bir işkenceyi hak edecek ne yapmıştım?

Yatakta birlikte yatan iki yetişkin olarak birbirimizi öylesine tahrik ediyorduk ki bu acı vericiydi. Elimi pürüzsüz teninde gezdirip şortunun altına sokarsam onu ıslak ve hazır bulacaktım. Bundan hiç şüphem yoktu.

Bir parçam *siktir et* demek ve bunu yapmak için *can atıyordu*.

Ama yapamadım. Dylan'ın vücudunu ne kadar istesem de, bunun basit bir boşalmadan daha fazlası olmasını istiyordum. Ve henüz o noktada değildik.

Bu yüzden çenemi kilitledim ve sessizce Amerikan ligi için vuruş ortalamalarını okudum, yanımdaki kadından yayılan sıcaklığı fark etmemiş gibi davrandım. Havadaki hindistan cevizi kokusunu görmezden geldim. Ruhunun bana seslenişini inkar ettim.

"Belki de dondurmaya ihtiyacım vardır."

Şükürler olsun. Yorganı üstümden attım ve neredeyse yataktan fırlayacaktım. Giyinmeme gerek yoktu. O kadar çok kat kat uyuyordum ki gülünçtü. Bu gece sırf tedbir olsun diye eşofmanımın altına iki çift boxer giyiyordum. Aklımı kaçıırıyordum.

"Çok kirazlı kar fırtınası mı?" Ayaklarımı kaydıraklara sıkıştırdım ve pencereye doğru yöneldim.

"Lütfen."

Dışarı çıktım. Gece sıcak ve nemliydi. Güneş batmış olsa da kalın ısı katmanlarını beraberinde götürmemişti. Dondurma için iki cadde ve bir blok. İki cadde ve bir blok geri. Yürüyüş bana iyi geldi. Şehvetle dolmuş beynimi temizledi, böylece pencereden geri süzülüşümde düşüncelerim ve tepkilerim üzerinde bir nebze de olsa kontrolüm vardı.

Dylan puzzle matımın başında oturmuş çalışıyordu. Şimdiye kadar belki iki yüz parçayı bir araya getirmiştim ama ben yokken o bunu ikiye katlamıştı.

Çenesini yukarı kaldırdı ve yüzünü buruşturarak bir parçayı tekrar yığının içine bıraktı. "Özür dilerim."

Dizlerimin patlamasına aldırmadan yanına yere çöktüm, kar fırtınasını yere bıraktım ve parçayı aldım. "Yapma!"

üzgün ol." Parçayı onun için tuttum. "Yapboz yaptığında çok tatlı olduğunu düşünüyorum."

"Sadece"-parmaklarının arasında döndürerek yerine yerleştirdi-"bu senin stres atma yöntemin. Bunu elinden almak istemiyorum."

"Bu *bizim* stres atma *yöntemimiz* olabilir," diye önerdim.

Sessizce beni değerlendirdi. Dylan genelde her şeyi normal karşıladı. Nadiren herhangi bir konuda endişeli görünürdü ama bu gece gözlerinde fırtınalar kopuyordu. Ona küçük bir gülümseme vererek elini tuttum. Dokunuşu her zamanki gibi elektrikliydi ve kolundaki tüylerin diken diken olduğundan onun da bunu hissettiğini söyleyebilirim. Bizi bu arkadaş belirsizliğinde tutmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, aramızda bir bağ vardı. Ben de bunu beslemeye devam ettim. "Bize ait olan şeylere sahip olmak istiyorum."

Nefesini içine çekti ve gülümsedi. "Evet, sanırım ben de isterdim."

Sözleri kalbimi adeta göğsümde uçurdu. Elimde olmadan onu kutlama sarılması için kendime çektim. Çünkü onun kabulü benim için büyük bir kazanç değildi.

Bana karşı eridi. "İyi sarılıyorsun." Geri çekilirken bana sırtıttı ve dondurmasını aldı.

"Ne zaman sarılmaya ihtiyacın olursa, kollarım hazır, Ateşböceği." Yapboz parçasını önünden çekip aldım. "Şimdi bana bunun nereye gittiğini söyle, çünkü bu işte benden çok daha iyisin."

Bir kahkaha atarak dondurmayı ağzına attı ve sonraki on beş dakikayı bana numaralarını öğreterek geçirdi.

Birkaç dakika içinde üçüncü kez esnediğinde, onu yatağa girmeye ikna ettim. Normalde uyuyana kadar kolumu ona dolamazdım ama bu gece beklemek istemedim. Bu yüzden kolumu orta kısmına doladım ve onu göğsüme çektim. Bu bir kumardı. Kendini geri çekmesini ve mesafesini korumasını bekliyordum ama hemen bana sokuldu. Benim büyük kaşığım onun küçük kaşığına. Henüz her şeye sahip değildim. Ama en azından buna sahiptim.

T yüksek sesle vurarak kapıyı ve çerçeveyi salladı.

"Bir sınır var, biliyorsun." Liam bugün yine harika bir ruh halindeydi. Harika.

"İki dakika." Sanki bu sabah sinirli olmamın sebebi oymuş gibi kapıya ters ters baktım.

"Boş . Ben yukarı çıkıyorum."

Çoğunlukla soyunma odasında duş alıyordum. Bu banyo sadece bir teneke kutu büyüklüğünde değildi - su göğsümün ortasına kadar geliyordu ve saçımı ıslatmak için simit gibi dönmem gerekiyordu - ama her zaman bir sıra vardı ve fazla sıcak su yoktu.

Ama yumuşak bir tenle çevrili olarak ve Dylan'ın ipeksi saçları göğsüme değerek uyandıktan sonra, gerginliğimi atmaya ihtiyacım vardı. Ve bu soyunma odasında olmuyordu. Bunu çoktan hallettiğime göre

Delia'nın sürekli bahsettiği altı dakikalık duş kuralını kesinlikle çiğnemişti.

Başımı göbek deliğime kadar eğdim ve saç kremi saçımdan duruladım, ardından vücut yıkama şişemi kaptım. Sıvıyı elime fışkırtarak kokladım. Kokusu stadyumda kullandığım vücut kreminden farklıydı. Bunu bir daha almayacaktım, özellikle de ovaladığımda cildimi karıncalandırdığı için. Hızlı bir durulamadan sonra bir havlu aldım ve belime doladım.

Koridorun kapısını tam zamanında açtım ve Liam'ın Shay'in ofisinde kaybolurkenki görüntüsünü yakaladım. Çocuğun orada olmaması gerekiyordu ama Kai ile aynı odayı paylaşıyordu, bu yüzden biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğu için onu suçlayamazdım.

Bir el havlusuyla saçlarımı ovuşturarak odama girdim ve Dylan yatağımızın yanından çıkınca irkildim.

"Özür dilerim, telefonumu alıyordum." Cihazı havaya kaldırdı ve oynattı. "Kim bilir neden yatağın altındaydı."

Kadına bir Apple Watch almam gerekiyordu. Telefonunu hep yanlış yere koyuyordu. Ve iki gün içinde yıldızlar tatili bitecek ve ben tekrar seyahat edecektim. Onu kontrol edemeyeceğim ya da sadece sohbet edemeyeceğim düşüncesi şimdiden kaygımı harekete geçirmişti.

Başını eğmiş ve dudaklarını büzmüş bir halde yatağın etrafında döndü. "Ne...?" Beni tepeden tırnağa taradı. Eğer yüzündeki ifade şaşkınlıkla endişe arasında bir yerde olmasaydı, beni kontrol etmesinden hoşlanabilirdim. "Saçının nesi var?"

Saçım mı?

Ellerim otomatik olarak başıma gitti. Sarsıntılı hareket belimdeki havluyu gevşetti ve ben havlu kumaşı kavrayamadan ayağıma düştü.

Dylan'ın gözleri büyüdü. " anasını."

Yine bana bakıyordu. Huşudan ziyade hâlâ dehşet içindeydi.

Çenemi eğerek vücuduma baktım ve endişesinin nedenini aradım.

Sorun hemen anlaşıldı. Saçım.

Başımda değil, şükürler olsun. Ama vücudumun diğer her yeri neredeyse tamamen kılsızdı. Havluyu alıp aletimi ve kılsız taşaklarımı kapattım. Yüzüm kızardı ve midem bulandı. Neden vücudumdaki tüm kıllar dökülüyordu?

Yaklaştı ve parmağını kolumda gezdirdi. Bunu yaparken birkaç tel gevşedi ve parmağına yapıştı. "Delia'nın Nair'ini mi kullandın?"

Bu yüzden vücut yıkamam tuhaf kokuyordu. Göğsüm sıkıştı, ciğerlerim daraldı ve bir laneti engellemek için çenemi sıktım. Evde ilk kez duş alıyordum ve *birisi* vücut yıkamama Nair koymuştu. Tanrıya şükür yüzümü yıkamak için kullanmamıştım, yoksa kaşsız olacaktım.

"Ben...uh." Göğüs etinden beri bir olay olmamıştı ama bunun tek nedeni henüz vücut yıkayıcıyı kullanmamış olmamdı. Liam'ı ele vermeyi ne kadar istesem de yapamazdım. "Evet, bazen tıraş oluyorum." Bu tamamen yalandı. Ara sıra fotoğraf çekimleri için istemişlerdi. "Bilirsin işte." Yutkundum. "Daha az saç, daha az rüzgar direnci."

Kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi. "Bunun sadece yüzmek olduğunu sanıyordum." Tekrar bana baktı ve güldü. "Ama lanet olsun bu adanmışlık. Tüm vücut adanmışlığı." Başını salladı ve odadan çıktı.

İç çekerek kendimi ovdum ve vücudumdaki son kıllara da veda ettim. Lanet çocuk. Üzerime bir şort ve tişört geçirdim, sonra da spor çantamdan saç kurutma makinemi çıkardım. Fişe takamadan ışıklar titredi ve söndü.

Elektrik kesintisi mi? Yağmur bile yağmıyordu. Elektrik kesintisi olabilir. Sıcaklık doksanlarda olduğu için ev çok sıcaktı. Merkezi havalandırması olmasına rağmen, buradaki çoğu şey kadar iyi çalışıyordu.

Tam odamdan çıkarken Liam koridorda belirdi, dişlerinin arasına sıkıştırdığı dudağı ve çatık kaşlarıyla etrafına bakınıyordu. Siyah Converse'lerinden birini haliyla sürttü. "Ben orada değildim."

Ayak sesleri merdivenlerde yankılanırken yalan neredeyse bir fısıltı gibiydi.

"Demon Spawn, Man Bun. Sigortayı kim attı?" Beckett sahanlıkta durdu ve elimdeki saç kurutma makinesine kaşlarını çatarak baktı. "Gerçekten saçını kurutmaya mı çalıştın?"

Koridorda duruyordum, saçımdan tişörtüme su damlıyordu ve elimde henüz fişe takmadığım bir şey vardı. "Buna izin yok mu?"

Bu evdeki kurallar çok garipti.

"Buraya elektrik tesisatı döşeyen salak herif mutfakla bu iki odayı aynı sigortaya bağlamış." Beckett, Shay'in ofisinden arkamdaki Dylan'ın odasına doğru el salladı. "Mikrodalga çalışıyorsa ve ofisteki pencere ünitesini ya da elektrik süpürgesini açarsan" -siyah saç kurutma makinesine tekrar baktı - "ya da saçını kurutmak? Baba." Elleri havaya kaldırdı.

Liam bana yalvaran bir bakış attı ve ben de sessiz mesajı aldım. Muhtemelen Shay'in ofisini için klimayı açmıştı. Buraya geldiğimden beri en az on kez uzak durması söylenen ofisi. En son duyduğum tehdit, onu bir daha orada bulurlarsa kulaklarında ya da boynunda yaşayan Beats'i kaybedeceğiydi.

Şanslı çoraplarımı çalmıştı, yemeğime acı sos koymuştu ve şimdi de sabunuma Nair koymuştu. Bu durumda yetişkin mi yoksa arkadaş mı olacağıma karar vermek için bir saniyem vardı. Sonunda, yine de aramızda bir köprü kurmak istedim.

"Üzgünüm, Patron. Kimse bana söylemedi."

Omuz silktim. Yanımda, Liam'ın tüm vücudu gevşedi.

Beckett başını salladı. "Tabii ki fön makinesi kullanacaksın. Git şalteri indir. Güzel saçlara her ihtiyacın olduğunda şalteri indireceksen, o zaman tamir edecek kişi sen olabilirsin."

Liam gülümsemesine karşı koydu. *Güzel, evlat. Daha yeni kıçını kurtardım ve sen benimle alay mı ediyorsun?* Belki de umutsuzdu. Belki de ondan vazgeçmenin zamanı gelmişti.

İçimi çektim. "Peki, nerede?"

Beckett koridorun aşağısını, evin arka tarafını işaret etti. "Yer altı boşluğunda."

Tabii ki bir düşün teneke kutusundan daha küçük olan tek yerde olacaktı. Yer altı boşluğuyla ilgili diğer konuşma aklıma gelmeden önce genel yöne doğru ilerledim.

Bekle.

Beckett'a döndüm. "Yılanlı olan mı?"

Dudaklarını büzdü. "Eh. Birkaç tane gördüm ama genellikle ben sürünerek geçerken uzaklaşıyorlar."

Liam'a bir bakış attım, o da omuz silkti.

"Yılanlarla ilgili bir şeyin mi var, Man Bun?" Beckett sırtarak topuklarının üzerinde sallandı.

Ağızları vücutlarının dört katı genişliğinde açılan, gözlerini kırpmadan bakan ve dillerini hızla oynatan sıska sürüngen iblisler mi? Canlı avlarını bütün olarak yiyen ve cesetlerin iri yumrularının günlerce midelerinde çürümesine izin veren sersem yaratıklar? Derilerini döken ve her büyüdüklerinde arkalarında iskelet benzeri kabuklar bırakan iğrenç sürüngenler?

Evet, yılanlarla ilgili bir şeyim vardı.

Liam, "Bunu anneme yaptırabiliriz," diye teklif etti.

Her gün etkilemek için elimden geleni yaptığım hamile kadını yılanlarla dolu pis bir deliğe mi sokacaktım? Taşaklarımı da ters çevirebilirdim. Bunu yaparsam kuruyup gideceklerinden oldukça emindim.

"Hayır, ben iyiyim." Yüzeye çıkmakla tehdit eden paniği göz kırparak geri çektim, döndüm ve ayaklarımı sürüyerek sürünme boşluğuna doğru ilerledim.

Bir evin içinde gerçekten bir yılan olma ihtimali düşüktü, değil mi? Sadece benimle dalga geçiyorlardı, değil mi? Muhtemelen. Ama *bu* evde? Her şey mümkündü. "Şu üç basamaktan aşağı in ve yarım kapıdan geç. Göreceksin. Bu Beckett arkamdan seslendi.

Yarım kapı terimi bu durumda cömertti. Belime kadar bile gelmiyordu. Bu iyi bir işaret değildi. Kapıyı açtığımda orada bir yılan oturuyor olsaydı, tekrar kapatırdım. Hepsi bu kadardı. Terlemek yok.

Yavaşça açtım ve eski toz kokusuyla sarsıldım. Kendimi hazırladım. Hiçbir şey için. Sadece karanlık ve bir adım. Telefonumu çıkardım ve el fenerini açtım. Işık huzmesinde, toprak ya da yılların tozuyla kaplanmış beton olabilecek bir zemin seçebiliyordum. Tavan boyunca uzanan beş destek direği ve kiriş vardı, ama burası çoğunlukla örümcek ağları ve tozdan ibaretti. Yüzlerce örümcek ağı. Yaklaşık bir metre ileride sigorta kutusu vardı. Ona giden yol çoğunlukla açıktı. Ama orada dik durabilmemin imkânı yoktu. Sürünme düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyordu, o yüzden çömelerek yürüyecektim.

Telefonumun el feneriyle bir tarama daha yaptım. Zemin düzdü, yani muhtemelen toprağın altında bir beton levha vardı. Telefonumu dişlerimin arasına alıp ışığı yere doğru tutarak çömeldim ve hedefime doğru iki adım attım. Elimde bu vardı. İki adım daha. Bir adım daha attım ve arkamdan bir çıtırtı duyuldu. Hay sikeyim.

Döndüm ve tiz ve utanç verici derecede yüksek bir ses çıkardım. Sonra sendeledim. Lanet olsun. Vücudumu diğer tarafa doğru salladım ve neredeyse kendimi yakalıyordum ama aşırı düzeltmişim ve duramadan öne doğru çok fazla eğildim. Bir kez daha dengemi sağlamaya çalışırken, yapışkan ağlardan oluşan bir tabakaya yüzüstü yalpaladım. Tekrar bağırdım ve doğruca toprağın içine düştüm.

"Uck." Yapışan iplere vurdum.

Üstümde bir boğaz temizlendi ve bir ışık bana doğru parladı.

"İyi misin?" Liam sordu. Delici ışığın ardında bir siluetten başka bir şey değildi.

Toprakta yatıyordum, muhtemelen bir ya da iki yılanın yanındaydım. Saçlarımda örümcek ağları vardı ve sanki burada bir şey ölmüş gibi kokuyordu. İyi değildim.

"N-" Kendimi durdurdum ve iki oktav daha alçak sesle tekrar denedim.

"Ben iyiyim." "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Yüzümdeki ağlardan birini daha silerken kalbimin normal atmasını diledim ve beni ele geçirmesine saniyeler kalan panikle savaştım. Tek yapmam gereken lanet olası şalteri indirip dışarı çıkmaktı. Telefonum neredeydi? Liam el fenerini söndürdüğünden beri hiçbir şey göremiyordum. Onun yardımına güvenebileceğimden emin değildim ama buranın biraz aydınlanmasına da hayır demezdim.

"Işığı tutup yılanlara karşı göz kulak olabilir misin?"

"Elbette." O tararken alan yeniden aydınlandı. Önce telefonumu buldum. Yüzü toprağa dönük olduğu için ışığı kapatmıştı. Tozunu aldım, ışığı kapattım ve tekrar cebime attım. Buradan çıktıktan sonra bir duş daha almam gerekecek olsa da, hiçbir parçam ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek sigorta kutusuna gitmek istemiyordu. Bu yüzden çömelip hızla kutuya doğru ilerledim, sonra da Liam'a geri döndüm.

Ben yaklaştıkça geri çekildi ve ben açıklığı geçtikten sonra kapıyı çarparak kapattık.

Liam beni içine çekerken ağzının kenarı kalktı ama bir anda gözleri büyüdü ve benden uzaklaşırken neredeyse kışının üzerine düşüyordu.

"Oh-oh kahretsin." Arkasındaki duvara çarptı.

Neden korkuyordu ki? Omzumun üzerinden baktım ama kapı sıkıca kapatılmıştı ve herhangi bir yaratık kaçmış gibi görünmüyordu.

Beni işaret etti. "Saçını."

Ah, örümcek ağları. Onları silmek için elimi kaldırdım ama elimi kaldırdığımda kafa derime bir şey dokundu. Kalbim sıkıştı.

"Bu da ne böyle?" Elimi yaklaştırdım, sonra donakaldım. O şey her neyse dokunmak istiyor muydum? Tabii ki hayır. Elimi tekrar bıraktım. Ama üzerimde olmasını istemiyordum. Elimi tekrar kaldırdım ve yaratık hareket etti. Ve tısladı. Tısladı amına koyayım. Hayır, ona dokunmadım. "Ne oldu?"

Liam yutkundu. "Şimdiye kadar gördüğüm en büyük örümcek ve yüzüne geliyor."

"Çıkar şunu. *Çıkar* şunu." Kollarımı çırparak bağırdım, sesimin o kadar yükselmesine aldırmadan beş yaşında bir çocuk gibi çıktım. "Çıkar. Çıkar. Sikeyim. Çıkart."

Liam başını öyle şiddetli salladı ki Beats boynunun etrafında sallandı ve saçları yüzünü kamçıladi. "Ona dokunmayacağım."

"Bir şeyler al."

Duvarı itti ve merdivenlerin yanındaki dolaba doğru koştu.

Örümcek kulağımın üzerinde gezinirken tıslama sesi daha da arttı. Panik içinde saçıma olabildiğince sert bir şekilde vurdum. Duvara doğru küçük bir gümbürtü geldi, ardından on beş santim uzunluğunda olması gereken örümcek haliya doğru kaydı.

Liam elinde iki süpürgeyle geri döndü. Gözlerini o korkunç şeye dikti. "Bırakmak ister misin?"

"Hayatta olmaz. O şeyin bu gece yatağıma girmesini istemiyorum."

Kaşları artık neredeyse saçlarının hizasına gelmişti. "Kalacak mısın?"

Yüzündeki şok ve kuşkulu ses tonu arasında, sonunda tüm bunların nedenini anladım. Bana yeterince işkence ederse gideceğimi düşünmüştü. Bu çocuğun benim hakkımda öğreneceği çok şey vardı.

Ona doğru yaklaşarak gözlerinin içine baktım. "Annen beni kovmadığı sürece hiçbir yere gitmiyorum. O yüzden şu şeyi öldürelim de bu gece yüzümüze sürünmesin."

Ürperdi. "Evet. Bunu istemiyorum."

Ondan bir süpürge alarak başımı eğdim. "Sen şu tarafa git. Ben burada kalacağım. Onu ölene kadar süpürgelerle dövmemiz gerekecek."

"İyi plan." Yerine geçerken ciddiyetle başını salladı. "İkimiz de süpürgelerimizi kaldırdık-

"Siz ikiniz ne diye baırıyorsunuz?"

İrkilerek yukarı baktım. Dylan merdivenin dibinde durmuş, kaşlarını çatmış ve dudaklarını şaşkınlıkla büzmüştü. Bir basamak yukarıda Delia'nın başı yana eğik, elleri kalçasındaydı. Arkasındaki mini-mes de aynı duruşu sergiledi.

Tamam, iyi, gülünç görünüyorduk.

"Anne, bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük, en iğrenç örümcek."

Dylan gözlerini devirdi ve yanımdan geçti. Ben itiraz edemedim ya da onu canavardan uzaklaştıramadan, onu eline aldı ve penceresine doğru yöneldi.

Utanmış mıydım, etkilenmiş miydım, yoksa o şeye dokunmak zorunda kalmadığımı için minnettar mıydım emin değildim.

"Balık örümcekleri zararsızdır," diye seslendi odasından. "Zararsızmış, hadi oradan," diye mırıldandım.

Liam'a baktım ve hayatımda ilk kez bana gülümsedi. Cebimdeki telefonum çaldı. Çıkardım ve bir mesaj buldum.

Momcom'dan gelen bir fatura için bildirim. Fatura dört bin dolardı ve açıklamasında *kötü kelime ücreti* yazıyordu.

Telefonumdan hâlâ gülümseyen Liam'a baktım. Buna değdi.

"W "Eve giderken hepimiz sığabilir miyiz?" Bardağımı dudaklarıma götürerek sordum. Herkes Shay'in smoothie'lerinden şikâyetçiydi, sessizce bataklık çamuru diyorlardı ama protein içeceklerine gelince, hiç de öyle değillerdi.

Kötü. Ve çeşitli tarifler kullanırdı, böylece belirli bir lezzetten bıkmazdık.

Beckett, "Hepsini tanımla, çünkü tüm ekibi buraya getirmeyeceğimden eminim," diye tersledi.

Dylan kıkırdadı. "Ya arkadaşlarını davet etmek isterse?"

Delia başını sağa doğru eğdi ve uzun kirpiklerini Beckett'a doğru kırptırdı. "Evet, oyun randevusu gibi."

Liv tezgâha vurdu. "Siz ikiniz onu kışkırtıyorsunuz, sonra da kızdığında şok olmuş gibi davranıyorsunuz."

"Bu olduğuunda ikisi de şok olmaz. Bu onların son oyunu," diye onu temin ettim.

Dylan ortalığı karıştırmayı, sonra da arkasına yaslanıp sonuçları izlemeyi severdi. Normalde buna alet olurdu ama Beckett'la bu konuşma önemliydi. Dylan ve Liam uymazsa, bu sabah kendi arabamı alırdım. Beckett'ın garip ortak araba ihtiyacını gölgede bıraktılar.

"Hepimiz derken sen, ben, Liv, artı Liam ve Dylan'ı kastediyorum. Bugün stadyuma geliyorlar."

Beckett kupasını yarısına kadar dudaklarına götürerek durakladı. "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun? Bir şeyler planlardım-oof." Öne doğru tökezledi ve neredeyse kahvesini düşürüyordu. "Liv, bu da ne?"

"İyi değil mi?" Dylan benden masada oturan Liv'e baktı. "Mükemmel.

Cortney bizimle anlaştı." Arkadaşına gülümsedi.

Beckett homurdandığında, "Liv'e sordum," dedim.

"Çünkü Beckett hayır diyecekti." Dylan güldü.

Hayır. Beckett onların orada olmasından mutlu olurdu ama aynı zamanda kontrolü de ele alırdı. Liam'ı ofisine getirir, personelle tanıştırır, muhtemelen benim yapabileceğimden daha fazla yere girmesini sağlardı. Ama dün nihayet Liam'ın zırhını kırmıştım ve momentumumu devam ettirmek için birkaç puan daha kazanmam gerekiyordu, böylece saldırganlık aşamasını geçebilirdik. Belki sonunda dost bile olabilirdik.

Liv yana doğru eğildi ve kocasının kulağına fısıldadı.

"Her şey yolunda, Dippy Do, sen ve Demon Spawn istediğiniz zaman stadyuma gelebilirsiniz. Charlie'nin eve dönüş için Escalade'i getirmesini sağlayacağım. Bu sabah arabanızı almanıza gerek yok."

Beckett neden onlarla gitmem konusunda bu kadar ısrarcıydı? İlk başta, Liv'le beni denediklerini düşünerek kabul ettim. Ama şimdi? Altıncı günde? Bu çok garipti. Bana Dylan'dan çok beyzbol hakkında sorular soruyordu.

Genelde All-Star arasını maça çıkan oyuncularla geçirirdim. Uzun zamandır ilk kez bu yıl Ulusal Lig'in ilk yakalayıcısı olarak gitmemiştim. Kendime olan güvensizliğim oynama yeteneğimi kaybettiğimi söylüyordu. Rasyonel olarak, taraftarların beni seçtiği yeri şimdi Metros'un genç oyuncusunun doldurduğunu biliyordum.

Dylan'la evde fazladan zaman geçirmek, kılık değiştirmiş nimetlerden biriydi. Ya da Dylan'ın dediği gibi, evrenin bir planı olmalıydı. Rahatlamıştı.

Dylan'ın yaptığı gibi hayatı düşünmek. Sanki hayatımın her yönünün yolunda gittiğinden emin olmak için üzerimde baskı yoktu.

Nimet olsun olmasın, bütün hafta stadyumda oturmak bana düşünmek için çok fazla zaman bıraktı. Egzersiz yaptım ve antrenmanlara katıldım ama Beckett'in önüme koyduğu raporlar ve incelememi istediği oyuncu listeleri olmasa kafayı yiyecektim. Emekli olduktan sonra ne yapacağıma dair içimi kemiren o korku beynime geri dönmeye devam ediyordu. Özellikle de Beckett yerime geçecek kişiyi bulmasına yardım etmem için ısrar ettiğinde.

"Bunun emekli olmak istememekle hiçbir ilgisi yok." Kocaman masasının üzerine koyduğu spesifikasyon sayfasını tararken misafir koltuğunun derisi çatırdadı. Antrenman sonrası aldığım duştan dolayı hâlâ nemli olan saçlarım yanaklarıma döküldü.

"Seni buraya hayır demek için çağırmadım," diye hırladı.

"Beni buraya ne söylemek için çağırdın?" Daha dik oturdum ve saçımı topuz yapıp bileğime taktığım lastikle sabitledim. "Gelecek sezon yerime geçecek kişiyle çalışmaya başlamam gerekecekmiş. Mantıklı; otuz beş yaşındayım. Bir, belki iki sezonum daha var."

"O sorun nedir?" Beckett meydan okuyan bir kaş kaldırdı.

"Lewis uygun değil. Kadroda, sahaya her çıktıklarında sakinleştirilmeleri gereken üç atıcı var." Beckett'in kurduğu takım birkaç yıl içinde Amerikan liginin lideri olacaktı. Adam zekiymiş ama bazen oyuncular arasındaki etkileşimin inceliklerini kaçırıyordu. "Atıcılarınızdan bazıları çabuk sinirlenir. Diğerlerinin sinirleri çok gergin. Onları sakinleştirecek kişi olarak oyundaki en ateşli kafayı mı seçiyorsunuz? Bunun nasıl sonuçlanacağını düşünüyorsun?"

"Sayı turlarında lig lideri. Ben bunu daha fazla sayı atmak ve daha fazla kazanmak olarak görüyorum." Beckett okumamı istediği kâğıda sertçe vurdu.

Onun ısrarlarına aldırmadan sandalyeye geri çöktüm. Lewis'in istatistiklerini biliyordum. "Sopası yanan bir solak yakalayıcının cazibesini anlıyorum." O eskiden bendim. Yirmi beş yaşındayken Metros'un vuruş ortalaması ve RBI'da lideriydim. "Ama iki yıl sonra, yaşı ilerleyip oyunun yıpratıcılığını hissetmeye başladığında, artık sizin en iyi vurucunuz olmayacak. O zaman atışları nasıl yöneteceğini bilmeyen bir asabi ile baş başa kalırsınız. Yönetim ekibine yaptığın gibi tutucunun elini tutmak mı istiyorsun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Oyunu kale arkasından kontrol eden birine ihtiyacınız var. Akıllı biri, ön bürodaki adam tarafından kontrol edilen biri değil."

Beckett dudaklarını büzdü ve gözlerini kısarak önce bana, sonra da masanın üzerindeki kâğıda baktı.

Arkamızdaki kapı alındı ve Liv içeri baktı. "Burada olduğunu fark etmemiştim. Dylan ve Liam'ı soyunma odasına bıraktım. Seni arıyorlar."

Kahretsin. Onları karşılamak için aşağıda olmak istiyordum. "İyi şanslar." Ayağa kalktım ve kapıya yöneldim.

"T Düşündüğümden çok daha büyük." Liam soyunma odasını inceledi, alanın ortasındaki kanepelere dağılmış birkaç oyuncuyu gözden geçirdi. "Herkesin kendine ait bir alanı var, sadece bir dolap değil."

Beckett'ın bizi maça getirdiği gün, diğer ailelerle birlikte takım odasında takılmıştık ama çocuklar duş alıp giyindikleri ve gazetecilerle konuştukları için buraya gelmemiştik.

Liam haklıydı; beklediğimden çok daha büyük ve çok daha temizdi. Lise günlerimdeki soyunma odası gibi çöp ya da kirli giysiler yoktu. Her dolapta özenle asılmış birkaç üniforma ve teçhizat vardı. En çok eşyaya sahip olanın adı *Miller*'di ama tüm koruyucu ekipmanlara rağmen Cortney'ninki düzenliydi. Her dolabın önünde Revs logolu beyaz bir katlanır sandalye duruyordu. Açık renk ahşap dolaplar cilalanarak parlatılmıştı ve oda temiz kokuyordu.

"Bekle." Lacivert halının üzerinde döndüm. "Birkaç ay önce maçtan sonra buraya gelmemiş miydin?"

"Hayır." Liam kaşlarını çattı. "Hatırlıyor musun? Adeline kustuktan sonra Beckett bizi göndermişti."

Bu doğruydı ama... "Eğer burada değilsen Cortney'nin çoraplarını nasıl aldın?"

Kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalktı. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Gözlerinde ne bir pırıltı, ne bir gülümseme, ne de dudaklarında bir büzölme vardı.

Tuhaftı. Sanki gerçekten kafası karışmış gibiydi.

"Bu farklı." Adamlardan biri kahverengi deri koltuktan kalktı ve bize doğru yöneldi.

Oğlum muhtemelen onun adını biliyordur ama ben onu tanıyacak kadar oyunlara dikkat etmedim. Açık kahverengi saçlarında mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş sarı çizgiler vardı. Doğal mı yoksa kuaförünün numarasını mı istemem gerektiğini anlayamadım.

Önümüzde durdu ve sırttı. "Muhteşem bir kadın ve bir Metros hayranı."

"Merhaba." Gülümsedim.

Liam kaşlarını çattı. "Sana ihtiyacımız yok."

"Liam." Koluna vurdum. Midem düğümlendi. Tam da ihtiyacım olan şey. Çocuğumun başka bir Revs oyuncusunu kızdırması için.

Adam cevap olarak sadece güldü. Düz bir burnu, beyaz dişleri ve gamzeleriyle yakışıklıydı. Cortney'nin olduğu gibi mide bulandırıcı, nefesimi kesen bir şekilde değil, ama yine de ateşliydi.

"Bay Langfield ile arkadaşsınız, değil mi?" Kahverengi gözleri oğluma ve tekrar bana kaydı.

"Evet. Karısı Liv benim kankam." Elimi uzattım. "Ben Dylan, bu da oğlum Liam."

"Kyle." Sırttı. Liam

iç çekti.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?" Kyle döndü ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü. "Eminim bize söyleyeceksin," diye mırıldandı Liam, Kyle odanın kapısında durduğunda.

Köşe dolabı.

"Kibar ol," diye tısladım.

Liam'ın tavrı Beckett'ı ve beni kötü göstermekten başka bir işe yaramayacaksa bu işin peşini bırakırdım. Beckett'ın zaten umurunda değildi. Ama Liam bugün bir pislik gibi davrandıysa,

Cortney'i strese sokacaktı. Cortney neredeydi? Bizimle burada buluşacağını söylemişti ama geldiğimizde mesajıma cevap vermemişti. Liv bizi buraya bıraktığında onun soyunma odasında olduğundan emindi.

"O adamın formasını giymeyeceğim anne." Oğlum yeşil Metros tişörtüne baktı, sonra elinde 29 numaralı büyük bir formayla geri dönen Kyle'a baktı. "Ben Revs taraftarı değilim."

Hayır, değildi. Ancak giydiği Metros tişörtünde Cortney'nin adı ve numarası yazıyordu. Liam yavaş yavaş ona ısınmaya başlamıştı. Onu bu tişörtün içinde görmek muhtemelen Cortney'nin gününü güzelleştirecekti.

"Bunu denemek ister misin?" Kyle lacivert çizgili beyaz formasını kaldırdı. Liam kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ama o kesin bir dille reddetmeden önce ben araya girdim.

"Deneyebilir miyim?"

Kyle kaşlarını kaldırarak bana uzattı. Döndüm ve kollarımı geniş kolların içine soktum. Cortney kadar büyük değildi ama yine de üzerimde çadır gibi duruyordu, bu yüzden uçlarını lacivert sundress elbisemin üzerinde hızla birbirine bağladım.

Kyle sırtı ve bana bir göz attı. "Harika görünüyor-" Dikkati tekrar yüzüme yöneldiğinde, gözleri omzumun üzerinden bakıyormuş gibi bir tarafa kaydı. "Hey, Shammy. İyi misin?"

Cortney gelip hepimizin üzerinde yükselirken döndüm ve gülümsedim. Sedir kolonyasının kokusu bir anda havayı kapladı. Sedirin en sevdiğim koku olduğunu hiç söylemezdim ama Cortney'le ne kadar çok vakit geçirirsem baharatlı, odunsu aromasını o kadar çok takdir ediyordum.

Kolunu bir an için kaldırdı, sonra yanına bıraktı ve parmaklarını yumruk yaptı. Normalde soğuk olan mavi aurası, sanki bir duygu fırtınası tarafından dövülüyormuş gibi koyu renklerle karışmıştı. Gömleğimi içine çekti ve burnundan hızlı bir nefes aldı. Zoraki gibi görünen bir hareketle bize gülümsedi.

"Özür dilerim. Beckett beni üst kata çıkardı."

Ona salladım. Meşguldü; bunu anlıyorduk. Bizim için stres yapmasına gerek yoktu.

"Shammy'yi tanıyor musunuz?" Kyle sordu.

"Buraya görmeye geldiğimiz *kişi o*." Liam saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Oh." Kyle taradı. Ağzını açtı ama kapattı. tekrar kapattı ve büyük Revs logosunun halıya yapıştırıldığı odanın ortasına doğru bir adım attı. "İyi eğlenceler."

"Onları karşıladığın için teşekkürler, Streaks." Cortney bana bir kez daha hızlıca baktı ve kaşlarını çatı.

"İyi misin?" Daha önce hiç bu kadar sert baktığını görmediğim bir çift mavi gözle karşılaşmak için başımı geriye doğru eğdim. Sinirlenmişti. Umarım Beckett'la kavga etmemişti.

"Ben iyiyim." Çenesini eğdi ve Liam'a döndü. "Sahayı ve yedek kulübesini görmek isteyebileceğini düşündüm."

Onu tünel boyunca takip ettik ve sonunda yedek kulübesine vardık. Cortney atıcıların ısınmasını ve antrenman zamanını anlatmaya başladı. Liam'ın birkaç atış yapmasına izin vermek için çömeldi, sonra yeşil alana açılan kapıyı açtı.

Vay canına. Sahayı hiç bu açıdan görmemiştim. Sadece yedek kulübesine yakındım. Çimler neredeyse inanılmaz derecede yeşildi ve kumdaki beyaz çizgiler mükemmel bir şekilde düzdü. Sonsuz gibi görünen tribünler ve masmavi bir gökyüzü ile çevriliydik.

"Çok havalı." Liam başını sallayarak kızıl saçlarını geriye savurdu. "Dışarı çıkabilir miyiz?"

"Elbette." Cortney çenesini eğdi.

Liam çimlere doğru havalandı ve geldiğimizden beri Cortney'nin yüzü ilk kez gerçek bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Metros yeşili giymiş olabilir ama üzerinde senin numaran var." Dış sahaya doğru yürüyüp Liam'ın gittiği yedek kulübesine doğru ilerlerken çimenler sandaletlerimin etrafındaki ayaklarımı gıcıklıyordu.

"Anlıyorum." Cebinden telefonunu çıkarıp bir mesaj gönderdiğinde hayal kırıklığı büyük ölçüde geçip gitmişti. "Bosco hayranı mısın?"

Bosco mu?

"Uh." Gül kuvarsımı parmakladım ve zinciri boyunca çektim. "Bosco'nun ne olduğunu bildiğimden emin değilim. Bir oyun ya da beyzbol şeyi mi, yoksa yiyecek mi?" Bu düşünce bile karnımı acıktırdı ve elbisemin cebinden vişneli bir Jolly Rancher çıkarıp ağızıma attım.

Başını arkaya attı ve güldü. "Gömleği nereden aldın Ateşböceği?"

"Oh." İzlerimde durdum ve sırtımdaki ismi görmeye çalışarak döndüm. Ama göremedim. "Arkadaşın bunu Liam'a vermeye çalıştı ama o giymeyi reddediyordu, ben de adamı yatıştırmak için yaptım."

Cortney başıyla onayladı. "Alabilir miyim?"

"Elbette." Uçlarını çözdüm ve onun yardımıyla omuz silkerek çıkardım.
"Bağlayarak berbat mı ettim? Bir şey söylemedi."
Formayı toparlayarak yedek doğru koştı ve bir yığın halinde yere fırlattı.
"Samson, şimdi bunu temizlemeleri gerekecek."
Omuz silkti ve bana doğru yürüdü. "İstedikleri kadar yaksınlar, umurumda değil."
Bir an için panikledim. Gömleği mahvedecek bir şey mi yapmıştım? Ama sonra bir şey fark ettim.
"Kıskandın mı?" Kirpiklerimi ona doğru kırıştırarak sordum.
Kolunu omuzlarıma doladı. "Bunu ister miydin?"
Ona gülümsedim. Çünkü onun formasını giymemi isteyebileceği fikri çok hoşuma gitmişti.

I kahvemın yüzeyine üfledim, sonra küçük bir yudum aldım. Yine de dikkatim en sevdiğim sabah içeceğinde değildi. Hayır, Cortney'nin geniş omuzlarına ve düğmesinin kumaşını nasıl gerdiklerine kilitlenmişim. tezgâhta çalışırken.

Duyamadığım bir müzik eşliğinde kalçaları hafifçe oynadı. Ama ne dinlediğini bildiğimden oldukça emindim. Bizim şarkımız olduğunu söylediği şarkının sözlerini mırıldandı. Neden bizim için bu şarkıyı seçtiğine dair hiçbir fikrim olmasa da, kıçının ritme göre sallanmasını izlemek hoşuma gidiyordu.

Adam muhteşemdi ve bu gerçeği görmezden gelmek her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Hain bedenim o etrafımdayken her seferinde tepki veriyordu. Geceleri uykuya dalmadan önce konuşurduk. Her sabah onun kollarına sarılmış olarak uyanıyordum, sanki enerjilerimiz uyurken aramızdaki bağa karşı koyamıyordu.

"Ağzının suyu akıyor." Delia dirseklerini benimkinin yanındaki tezgâha dayadı ve omzuyla bana çarptı.

"Yüzde bir milyon doğru. Bu adam kimsenin gibi düğme ve pantolon giyiyor." Ve sahip olamadığım bir şeye bu kadar yakın olmak onu daha çok istememe neden oldu.

"Taylor Swift şarkısı mı söylüyor?" Kıkırdadı. "'BEN!' mi?"

Dikkatim hâlâ Cortney'nin kışına kilitlenmişken başımı salladım.

"Şarkı ne olursa olsun, o mükemmel omuzları ve gördüğüm en iyi kalçalardan birini seyretmek uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şey." Daha yakına eğildi. "Lütfen bana hâlâ saçmalamadığını söyle. Geceleri o adamdan faydalanıyorsun, değil mi?"

Gözlerimi kocaman açıp onunla yüzleşmek için döndüm.

Başını eğdi ve uzun sarı at kuyruğu omzunun üzerinden düştü. "Her zaman bir erkeğin vibratörden daha iyi olduğunu söyleyen sensin. Bu soru karşısında neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?"

"Çünkü bir erkeğe ihtiyacım olmadığını kanıtlamak için bana on beş vibratör hediye eden sensin."

Tezgâhı tokatladı ve kıkırdadı.

Cortney dönüp tek kaşını kaldırarak bana baktı.

"Sadece manzarayı seyrediyordum Samson," diye seslendim odanın öbür ucundan.

Gözlerini devirdi ve çırpmakta olduğu yumurtalara geri döndü. Kahvaltı çoğunlukla Shay'in iş listesinde yer alsa da bugün erken bir randevusu vardı ve Cortney bu işi üstlenmeye gönüllü olmuştu. Evren bugün benim tarafımdaydı. Bu, Shay'in hazırlamaya karar verdiği iğrenç karışım yerine onun lezzetli yumurtaları anlamına geliyordu.

Beckett arkamızdan homurdandı. Dizüstü bilgisayarını masaya kurmuştu. Adam günde yirmi saat çalışıyordu. "Onu bir et parçası yapmayın hanımlar. Sporcular son zamanlarda bu konuda ayaklandılar."

Cortney üç tabak aldı ve birini Beckett için bıraktı. "Bu, karın kışını kontrol ettiğinde alındığın anlamına mı geliyor, Patron?"

Beckett ofladı. "Tabii ki hayır."

"O zaman bırak Dylan Dylanlığını yapsın." Cortney Delia'nın önüne bir tabak, benim önüme de bir tabak koydu. Kahvaltım yumurtayla birlikte kızarmış ekmek, çekirdekleri çıkarılmış kiraz ve yoğurttan oluşuyordu. Omzumu sıktı ve yakınımında durdu. "Bu akşam maçta görüşürüz, tamam mı?"

All-Star arası sona ermişti ve yeni bir atıcıyla çalışmaya gidiyordu ama Liam ve benim için bilet almıştı.

"Tabii ki."

Karşılık veren gülümsemesi midemi altüst etti. Daha da yaklaşıp nefesi yüzümde gezindiğinde boynumda ve kollarımda tüylerim diken diken oldu. Sıcak dudakları alnıma değdiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Yatağın üzerine senin için bir şey bıraktım."

Ona tam olarak ne demek istediğini sormak istedim ama Liv içeri girerken gözleri kapıya kayd. "Yumurtalar ocakta, kızarmış ekmekler tabakta, meyveler kasede."

"Teşekkürler Cort. Maçta iyi şanslar." Çocuklarının tabaklarını hazırlamak için harekete geçti.

"Gelmiyor musun?" diye sordu.

"Hayır, Dylan gidebilsin diye ben çocuklarla kalıyorum ama Hannah orada olacak." Liv kahvaltı tabaklarına geri döndü.

"Aaron'ı oynamaya hazırla. Sana güveniyorum, Man Bun." Beckett dizüstü bilgisayarına ve kahvaltısına geri dönmekten önce çenesini eğdi.

Cortney başını sallarken saçları omuzlarına döküldü. "Hay hay patron." Omzumu bir kez daha sıktıktan sonra odadan çıktı.

Gözlerim yol boyunca onu izledi.

"Her zaman bir erkeğe ihtiyacın olmadığını söylediğimi biliyorum. Ama çocuğunu mutlu etmek için iki büklüm olmaya razı olan, her gün en iyi arkadaşlarıyla ilgilenen, senin için yemek yapan ve sana dünyası senmişsin gibi gülümseyen birine?" Delia çırpılmış yumurtasını bıçakladı ve çatalını ağzına götürdü. "Belki de böyle biri hayatına o kadar da kötü bir katkı olmaz."

"Cordelia Masters, Cortney sizi yıprattı mı?" Ağzıma bir kiraz attım.

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım, Dyl." Başını öne eğdi.

Ona nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Cortney ve ben birlikte değildik, bu şekilde değil. Bir parçam daha fazlasına sahip olmayı diliyordu. Ama o bir Miller olduğu için, muhtemelen böyle bir şey asla olmayacaktı. Karnımı ovuşturarak, Cortney'yle olan ilişkimin sona ereceğini her düşündüğümde oluşan korku çukuruyla savaştım.

Kahvaltımı bitirdikten sonra bana ne bıraktığına bakmak için aşağı indim. Yatak hazırlanmıştı ve ortasında üç çanta duruyordu. Bir tanesini kenara koydum.

Üzerinde Liam'ın adı yazıyordu. Açtığım ilk çantada, arkasında büyük bir 8 yazan lacivert bir forma buldum.

Tıpkı dün olduğu gibi, kalbim küt küt atıyordu. Beni formasının içinde istiyordu. Bir sonraki çanta çok daha küçüktü. Kâğıt mendilin altında küçük bir pembe kumaş parçası vardı. Ne olduğunu anladığımda sert bir nefes aldım. Çok küçüktü. Küçük kızımızın bu kadar küçük olabileceğine inanmak zordu. Ama pembe çizgili 8 numarayı açtım ve zorlukla yutkundum. Sonra notunu açtım.

Sırtında başka birinin adı olursa odaklanamam. y Cortney

Not: Liam'ın kuralını çiğnedim ama sana güveniyorum.

A Düşünceli bir şekilde vitesimi taktım. Kahretsin, yüzümden gülümsemeyi atamıyordum. Binlerce insan her maçta benim formamı giyyordu. On yıl boyunca Metros benim numaramdan yılda yüz binlerce dolar kazanmıştı. Şimdi Revs de aynısını yapıyordu. Ama Dylan ve Liam'ın yedek kulübesinin sağında oturduklarını ve sırtlarında benim adımın yazılı olduğunu görmek? Bu Paha biçilemez.

Annem, babam ve kardeşlerim sayamayacağım kadar çok maça gelmişlerdi. Metros'un oynadığı City Field'da bir locaları vardı.

Ama Dylan'ın burada olması moralimi yükseltti ve beni uçurdu.

Kyle Bosco yanıma gelene kadar banktan aşağı doğru kaydı. "Demek sen ve Dylan?"

"Benim amacım da bu." Cevap hem bu kadar basit hem de açıklaması çok zordu. Ama dün Dylan'ı bir otelde gördüğümde neredeyse aklımı kaybediyordum.

Bu adamın forması, onun için işi kolaylaştırıyordum. "Yani senin için, arkadaşım olarak, Dylan ve ben bir şeyiz."

Mağara adamı olmadığımı göre, onu omzumun üzerinden atıp sahiplenemeyeceğimi anlamıştım. Özgür iradesi vardı ama onu *beni* seçmeye ikna etmek için elimden gelen her şeyi yapacağımdan emin olabilirdim.

Kyle kadınların çok ilgisini çekiyordu. Yakışıklı bir adamdı ve kadınların hepsi saçındaki 'çizgileri' seviyordu. Bu saçmalıklara hiç dikkat etmemiştim ama bu adamın Dylan'a gülümsemesini istemiordum.

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Eğer bundan bahsetseydin, yapmazdım-"

"Streaks," dedim, "iyiyiz."

Henüz kimseye bebekten bahsetmemiştim. Sadece iki hafta olmuştu ve Dylan'la nereye gittiğimizi görmek için zaman istiyordum. Ne istediğimi biliyordum ama onun nerede durduğundan emin değildim. Kendimi yukarı çektim ve göğüs korumamı taktım. Milli marşı söyleyen genç, renk muhafızlarıyla birlikte sahanın ortasına doğru gidiyordu ve marş başlamadan önce ikimizin de çimlerde olması gerekiyordu.

"Sadece oyuna odaklanalım," dedim ve yumruğumu çarpmak için uzattım.

Parmak eklemlerini benimkilere vurdu, sonra takımın geri kalanıyla sıraya girmek için yola koyulduk. "Beyaz klipsin seni delirtmemesine şaşırdım."

"Ne?" Sol bacağımdaki alt klipsi görmek için boynumu büküm. Isınma hareketleri sırasında kırılan klips, personelden biri tarafından değiştirilmişti. Ancak kayışı sıkamak için kullanılan klips siyah yerine beyazdı ve lacivert çoraplarımın üzerinde göze çarpıyordu.

Teçhizatı giyerken Bosco'yla konuşmakla meşgul olduğum için fark etmemiştim ama şimdi genç kız Star-Spangled Banner'ı söylerken beynim ona takıldı. Ben hiç beyaz giymeşdim. Siyah, her zaman siyahtı. Asla beyaz giymeşdim, çünkü değişiklik oyunumu bozardı. Eğer odaklanamazsam, Aaron'a devreler boyunca yardım edemeşdim ve bu çocuğun ilk büyük lig başlangıcıydı. Benim her zaman ona odaklanmama ihtiyacı vardı, berbat bir klibin rengi gibi aptalca bir ayrıntıya takılmadan. Onu çıkarmak zorundaydım. Bu da pedleri çıkarıp soldan sağa tekrar takmam gerektiği anlamına geliyordu.

Kalbim kaburgalarımın arkasında dörtlüla koşmaya başladı. Marştan sonra pedleri değiştirecek zamanım olmayacaktı. Maskemi alıp sahaya dönmek için zar zor zamanım vardı. Eğer bir gecikmeye neden olursam, devre kötü başlar ve herkesin ritmini bozabilirdi. Nefesim daha hızlı geliyordu ve

Tüm yansımalar birbiri ardına bana çarparken ellerim terlemeye başladı.

"Dostum." Üçüncü kalecimiz Emerson alkışlarken bana dirsek attı.

Robot gibi ben de alkışladım.

"Neden biri köpeğini ezmiş gibi görünüyorsun?"

"Kahretsin, klip mi bu?" Kyle diğer tarafımdan sordu. "Değiştirdiklerini fark etmedin mi?"

Damiano yere baktı. "Oh kahretsin. Eşyalarını kim karıştırdı?"

"Sorun değil." Mırıldandım ve maskemi almak için yedek kulübesine yöneldim. Bunu atlatmam gerekiyordu. Merdivenlerden inerken, bir metre yakınımdaki herkese ters ters bakıp şapkamı ve yüz maskemi aldım.

"Samson." Sığınaktan çimlere geri adım attığımda sesi bilincimi okşadı.

Liam'la birlikte oturduğu yere doğru döndüm. Bir çift güneş gözlüğü, başının tepesindeki bukle düğümünün hemen önünde duruyordu. Solgun boynunun etrafına birkaç kırmızı dal düşmüştü. Benim kazağım beyaz kot pantolonunun üzerinde düğümlemişti. Mükemmel görünüyordu. "Çömeldiğinde D'nin kışına sokulmasına bayılıyorum."

Ne? Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmasa da gülmekten kendimi alamadım. Bu kadın saçmalıyordu ve ben buna bayılıyordum.

"Çorabındaki beyaz D." İşaret etti.

Çenemi tuttum, hâlâ neyi kastettiğinden emin değildim. Sonra onu gördüm. Beni paniğe sürükleyen klibi. Onun bakış açısından tekrar baktım. Daha çok köşeleri yuvarlatılmış bir dikdörtgene benziyordu ama bahsettiği D harfini görebiliyordum. Ve evet, çömeldiğimde o klips tam kışıma dayanıyordu.

"Sanırım evren, ben senin adını taşıyorsam senin de benimkini taşıyacağına karar verdi. Ve senin kışının benim favorim olduğunu biliyoruz." Ciğerlerimdeki nefesi emen bir gülümsemeyle bana vurdu.

"Anne." Liam sandalyeye çöktü ve kollarını kavuşturarak önce ona, sonra da bana baktı. "Lütfen onu durdur."

Kıkırdarak omuz silktim. Sanki annesi üzerinde herhangi bir kontrolüm varmış gibi. Baş harfini bacağımda görmek hoşuna gidiyordu. Sanki benim tarafımdan sahiplenilmek istiyormuş gibi. Bunu kabul ederdim. Küçük bir adımdı ama doğru yönde ilerliyorduk.

Kıkırdadı. Liam tekrar iç çekti. Ve omuzlarım gevşedi.

Benim için teçhizatımdaki bu değişiklik bir sorun, rutinimden bir sapma olarak ortaya çıkmıştı. Ama Dylan'la ilgili her şey benim rutinimden bir sapmaydı.

rutin. Yine de hiçbirisi kötü değildi.

Baldırımında parağı var.

Bir nefes verdim.

Bununla yaşayabilirdim, özellikle de o sevdiği için. Belki de birlikte bebek sahibi olan iki kişiden daha fazlası olma yolunda ilerliyorduk. Ve bu fikir bütün gecemi güzelleştirdi.

Cortney kaleye geçtiğinde tavrı tamamen değişti. Marş sırasında vücudu kaskatı kesilmişti, gerginlik etrafında . Yirmi metreden daha uzakta olmama rağmen bunu neredeyse hissedebiliyordum. Sonra takım arkadaşlarından ikisi bacağını işaret etti ve işte o zaman sağ kaval kemiği koruyucusu ile sol kaval kemiği koruyucusu arasındaki farkı fark ettim. Rutininin ne kadar önemli olduğu konusunda açıktı. Şanslı çoraplarından ekipmanının rengine, her bir parçayı giyme sırasından ne zaman giydiğine kadar her şey maçlar için stadyuma geldi. Beyaz düğmeli gömlek bile.

Küçük şeyler için bile strese girme eğilimi kalbimi acıtıyordu. Belki de evrenin planları olduğunu anlamasına yardımcı olabilirdim. Endişelenecek ya da üzerinde fazla düşünülecek şeyler değil, muhteşem şeylerdi bunlar. Ayrıca, evrenin onun kışına benim adım koymasına fikri de hoşuma gidiyordu.

"Bıkmasını ve çekip gitmesini bekliyorum. Olabildiğim kadar hıyarlık ettim. İnanın bana, her şeyi denedim."

"Ne?" Ben sordum.

Liam bana el salladı. "Bu anlamsız. Sanki benim pislik eğilimlerime ve senin tuhafliklarına karşı bağışıklığı var." Koltuğunda o kadar alçalmıştı ki sanki koltuğun onu yutmasını diliyordu.

"Tuhaflik mı?" Ona kaşlarımı çattım.

"Anne, az önce sahada adamın kıcı hakkında bağırdığının farkında mısın?" Kollarını yeni formasının üzerinde kavuşturdu. Benim 8 numaralı formam lacivertti, Liam'ınki ise lacivert çizgili beyazdı. Liam'a Cortney'nin hediyesini verdiğimde, giymeye zorlamak zorunda kalacağımdan endişelenmişim ama hiç zorlamadan formayı giyerek yukarı geldi. Cortney'yle ilgili her konuda hâlâ kaşlarını çatıyor olsa da, o kalın kabuğun yavaş yavaş çatladığını görebiliyordum. Adamdan hoşlanmaya başlamıştı.

Cortney saçını düzeltip şapka ve maskeyi kafasına yerleştirirken kolları büküldü. Çömeldi ve geniş omuzlarını silkti. Evet. Cortney Miller'ın kale arkasında olması dünyanın en iyi manzarasıydı. Başını hızla salladı ve mavi gözleri benimkilere dikildi. Sırtarak göz kırptı.

Liam sahte bir şekilde ağzını tıkadı. "Siz ikiniz daha az iğrenç olmalısınız."

"Liam, işte hayat dersi anı." Plastik koltuğun üzerinde bir bacağımı altına aldım ve güneş gözlüklerimi başımın üstünden çıkardım. Onları yüzüme yerleştirerek, "Bir ebeveyn olarak benim görevim seni hayatının geri kalanında utandırmak" dedim.

İnledi.

"Daha kötüsü de olabilirdi, bütün anneleri getirebilirdik." Vişneli bir Jolly rancher çıkardım ve dişlerimin arasına sıkıştırdım.

"Ha-ha." Gözlerini devirdi ama hemen maçı izlemeye koyuldu.

Yıllar boyunca Liam'la birkaç beyzbol maçına ve hatta Haziran ayında bir Revs maçına gitmişim ama oyunculardan birini tanımak bu deneyimi tamamen farklı kılıyordu. Cortney maç sırasında çok ateşliydi. Her ne kadar buraya manzara için geldim diye şaka yapsam da, beni asıl şaşırtan onun kontrolü oldu. Genç atıcıyı sakinleştirme ve vuruş yapan çocuklarla şakalaşma yeteneği. Bir devrenin sonunda ikinci kaleden koşarak kalenin arkasına geçmesi ve bir sonraki devreye başlaması. Yaptığı işte inanılmazdı ve bu göğsümde bir tuhaflik yarattı.

Oyun dokuzuncu devrenin başında Revs'in iki sayı önde olduğu bir vuruşla sona erdi. Cortney maskesini kaldırdı ve bize doğru yönelmeden önce atıcıyı yumrukladı.

"Liam." Çimlerin üzerinden oğluma seslendi ve topu fırlattı. Liam'ın gözleri büyüdü ama topu yakaladı. Cortney bir göz kırpmasıyla daha yedek kulübesinde gözden kayboldu.

"Maç topunu bana verdiğine inanamıyorum!" Liam gülümsedi. "Dylan?" Hannah koridorda durmuş bize işaret ediyordu. "Beckett bana seni takım odasına götürmek için."

"Sence bazı çocuklar bunu imzalar mı?" Liam ayağa fırlayıp Hannah'yı takip etti, ben de arkalarındaki sıranın dışına çıktım.

"Eminim geleceklerdir. Tom Wilson'ın kızını kutudan alayım ve aşağı inelim, tamam mı?" Hannah zar zor bize dönerek konuştu. Kadın sürekli hareket halindeydi. Bana Liv'i hatırlatıyordu. Çok becerikliydi.

Baş antrenörün kızını aldık ve takım odasına vardığımızda maç sonrası yemek çoktan hazırlanmıştı. Oynamayan birkaç çocuk etrafta dolanıyordu.

"Yemek yiyebilir miyiz?" Liam sordu.

"Dostum, ikimiz de iki sosisli sandviç ve dondurma yedik zaten." Şimdiye kadar sabah bulantısı ya da aşırı yorgunluk yaşamamıştım ama şişkinlik varlığımın baş belasıydı ve daha fazla yersem zaten dar olan şortumun düğmeleri iliklenmeyecekti.

"Ne? Üçüncü akşam yemeği diye bir şey var." Liam güldü.

"Ben de seninle geleyim." Yanında, Tom Wilson'ın kızı Avery gülümsedi.

Oğlumun yüzü kıpkırmızı oldu. Yirmi beş yaşındaki sarışın muhteşemdi ve belli ki Liam da bu gerçeğin farkında değildi.

"Elbette." Liam sesli bir şekilde yutkundu ve onu takip etti. "Hey."

Cortney'nin takım arkadaşlarından biri gülümseyerek yanıma yaklaştı. Elini uzattı. "Christian Damiano."

"Ejderha mı?" Cortney'nin bana anlattığı hikâyelerin içine adamı yerleştirmeye çalışarak sordum.

Güldü. "Çünkü ateşi ben atıyorum." Sohbet ederken yüzü bana dönük olmasına rağmen gözleri birkaç kez başımın üzerinden yemek masasına kaydı. Tıpkı Liam gibi, bu adam da Avery Wilson'a karşı bir şeyler hissediyor gibiydi.

"Güzel bir kız."

Gözleri tekrar bana döndü. "Ne?" Başını iki yana salladı. "Oh, hayır. O sadece..." Daha sıcak bir tene sahip olduğu için kızarıklık belli belirsizdi ama yine de oradaydı. Boğazını temizledi.

Arkamdan yaklaşırken Cortney'nin güçlü kokusunu aldım. "Merhaba Ateşböceği," dedi bana doğru yaklaşarak. "Ejderha." Başını eğdi, farkında olmadan arkadaşını koçunun kızına olan hayranlığını açıklamak zorunda kalmaktan kurtarmıştı. "Aç mısın?"

Başımı salladım. "Ben yedim."

"Dur tahmin edeyim." Kıkırdadı ve daha da yaklaştı, saçları şakağını gıdıklıyordu. "Yine sosisli sandviç ve dondurma mı?"

"Şampiyonlar yemeği."

"Peki, siz ikiniz...?" Christian parmağıyla benden Cortney'ye ve tekrar bana iğaret etti.

Cortney'nin takım arkadaşlarına tam olarak ne söylediğinden emin değildim ama onu zor durumda bırakmak istemedim.

"Arkadaşlar," dedim çabucak.

Yanımda Cortney sarsıldı. Kafamı kaldırıp ona baktım ama yüzü bomboştu ve bakışları odanın öbür ucundaki bir şeye sabitlenmişti.

"Oh." Christian başını salladı. "Güzel."

"Liam'ı alalım. Eve gitmek istiyorum." Cortney cevap beklemeden oğluma doğru yürüdü. *Arkadaşlar* açıkça yanlış cevaptı.

"Tanıştığımıza memnun oldum." El salladım ve aniden huysuzlaşan sevgilimi takip ettim... Ona ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Bebek baba değildi. Benim için ne ifade ettiğini anlatmaya başlamıyordu bile. *Arkadaşın* işe yarayacağını düşündüm. Bu terim benim için bir anlam ifade ediyordu. Hayatımda çok az insan bu unvana sahipti ve son zamanlarda en sevdiğim arkadaşlarımdan biri olmaya başlamıştı. En sevdiğim insanlardan biri. Ama verdiği yanıtın, etiketin ona hakaret ettiği anlaşıyordu.

Cortney yolda Liam'la sohbet etti, gülümsedi ve maç hakkında güldü. Liam odasına gidene ve biz yalnız kalana kadar huysuzluğu geri dönmedi.

"Ben üstümü değiştireceğim. Sen uyuyabilirsin." Çekmeceyi çekip açtı ve bir eşofmanla bir tişört çıkardı, sonra da hışımınla dışarı çıktı.

Odamda yalnız başıma, Cortney'nin ardında bıraktığı öfkeli enerjiyi temizlemek umuduyla, kitaplığa ve şifonyere dönüştürülmüş çivilerin üzerindeki kristalleri ayarladım. Konuşmamız gerekiyordu. Asıl soru, bunu bu gece mi yoksa yarınki maçtan önce mi yapmamız gerektiği idi. Pijamalarımı giydim ve üzerimi yeniden ayarladım.

Yine kristaller. Gerginlik benim için yabancı bir duyguydu. En son ne zaman bir konuda gerçekten gergin olduğumu düşünemiyordum.

Brett'in ailesiyle tanıştığım zaman olabilir. Onları düşünmek bile omurgamı sertleştirdi. Lanet olsun. Şimdi odadaki negatif enerjiye ben de katkıda bulunuyordum.

Kapı kapanınca irkildim ve arkamı döndüm. Sert bir nefes aldım ve gözlerim büyüdü.

Sarı saçları çıplak omzuna dökülüyordu. Şişkin kolları ve yontulmuş göğsünün yanı sıra on iki paketlik -öyle bir şey var mıydı? Dikkatimi onun vücudundan ayıramıyordum. Hipnotize olmuşum. Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırarak ona iyice bir baktım. Her nasılsa, pürüzsüz, tüysüz göğsü onu daha da ateşli yapıyordu. Tüysüz bacakları bile seksiydi; sıkı dörtlüleri ve zarif baldırları.

Batman boxer külotu onun için çok uygundu. Bu görüntü beni gerçekten rahatlatmıştı.

Alışık olmadığım şey ise muhteşem yüzünü gölgeleyen çatık kaşlarıydı.

"Bu gece aşırı sıcakla uğraşamayacak kadar yorgunum." Giysilerini yere bir yığın halinde attı.

"Bana kızgınsın." Başka nasıl başlayacağımı bilemediğim için balıklama daldım.

Yatağın üzerine çöktü, bu hareketle tüm varlığı söndü. Elini saçlarının arasından geçirip yüzünden uzaklaştırdı ve yoğun mavi bakışlarıyla beni sabitledi. "Hayal kırıklığına uğradım. Biz arkadaş *değiliz*." Öfkelendi ve kollarını dizlerine indirdi.

Göğsüme saplanan bıçak gibi acıyla irkildim. Çünkü içinde bulunduğumuz belirsizliğe rağmen, bunu yaşadığımızı sanıyordum. Çıplak ayaklarımın üzerinde kaydım. "Neden?"

Ben daha gözümü kırpmadan ayağa fırladı ve önümde durdu. "Sana bu kadar yakın olduğum için mi?" Nefes alış verişi düzensizdi ve kalın göğsü kabarıyordu. "Şu anda mı?" Yüzümü taradı, sonra gözlerini bana kilitledi. "Var olduğunu hiç bilmediğim bir şekilde yaşadığımı hissediyorum."

Bir adım daha yaklaştı ve çıplak göğsü bana değdi. Bir eliyle boynumu kavradı. Bu temas karşısında tüylerim diken diken oldu. Aramızdaki her şey karmaşık olacaktı ve muhtemelen ortak ebeveynliğe odaklanmak en güvenlisi olacaktı, ama artık karmaşıklıkları umursadığımdan emin değildim.

"Bunu hissediyor musun? Aramızdaki bu akımı?" Alnını benimkine yaslayarak bir inilti çıkardı.

Dudaklarından çıkan her sıcak nefesle vücudum zonkluyordu. Ağzına ihtiyacım vardı. Tenimde nasırlı ellerine ihtiyacım vardı. Ağırılığı üzerimdeydi. Aniden kavrulan dudaklarımı ıslattım ve o da ağzıma odaklandı. Sonra bir kolunu bana doladı ve beni göğsünün duvarına doğru çekti. Her sıcak kas kabarması doğru sıkıca bastırıyordu. Ereksiyonu kalçama sertçe bastırıyor, göbeğimin sıkışmasına neden oluyordu.

"Bunu nasıl hissedebiliyorsun Ateşböceği ve sadece arkadaş olduğumuzu söylüyorsun?" "Ben asla *sadece* demedim."

O zaman teslim oldum, dudaklarıyla benimkiler arasındaki bir santimlik boşluğu kapattım.

T Ağzı ağzıma değdiği anda içimde havai fişekler patladı. Dilime almak için can attığım tat patladı. Yumuşak, pelüş dudakların bana doğru hareket etmesi hem yeterli değildi hem de bunaltıcıydı. Haftalardır beklediğim an gelmişti.

Dylan kollarımdaydı. Onu çıplak göğsüme yasladığımda nefesi benimkine karışıyordu. Ağzını açıp içeri girmeme izin verene kadar onu kandırdım ve onunla oynadım. Onu ilmekledi

Kollarını boynuma doladı ve parmaklarını saçlarıma doladı.

Lanet olsun. İstedğim her şey ondaydı ve onun içinde olmalıydım.

Haftalardır hayalini kurduğum o güzel göğüslere dokunabilmek için tişörtü yırtıp atmak için can atıyordum. Ama parmaklarımı kumaşın altından geçirip göğsünün alt tarafına dokunduğumda geri çekildi.

"Ne yapıyoruz biz?" diye fısıldadı, gözleri kocaman ve arıyordu.

Soru, daha ileri gitmeden önce nerede durduğum konusunda net olmam gerektiğini hatırlatıyordu. En son böyle bir konuşma yaptığımızda, bunun tek seferlik bir şey olduğu konusunda hemfikir olduk. Ama şimdi, daha fazlasını istediğimi anlaması gerekiyordu.

"Bir denemeye ne dersin?" Nazikçe, iki elimle yüzünü kavradım. "İşe yarayacak mı bilmiyorum ama yaramasını çok istiyorum. Seninle gerçek bir şey istemiyormuşum gibi davranmaktan bıktım."

Beni incelerken gözlerindeki altın benekler parlıyordu. Birkaç uzun saniye boyunca cevap vermedi. Bu sessizlik sırasında endişem tekrar ortaya çıktı ve tam kendimi hayır diyeceğine başını salladı. Sonra dudaklarını göğüs kafesine bastırdı. Yavaşça, işkence edercesine karnımı öpüp boxerıma doğru ilerlerken karnıma kaslarım sıkıştı.

Göbek deliğimin üzerine ağzı açık bir öpücük kondurduğunda sikim zıpladı ve ince kumaşın üzerinde gerildi. Tekrar yaptı ve dizlerim titredi.

Sikim.

Ağzını üzerimde istiyordum. Haftalardır onun pembe dudaklarının sikimin etrafına dolanmasını hayal ediyordum. Elim saçlarında düğümlendi, ağzını öğürecek kadar derin sikerken onu tuttum.

Parmaklarının uçları bel bandımın hemen üzerindeki tene değerek kalçalarımın sarsılmasına neden oldu. Sonra boxerımı indirmeye başladı.

Sikim serbest kaldı, dikkat çekmek için çaresizdi.

Dizlerinin üzerinde bana baktı, yanakları kızarmıştı ve gözleri arzudan cam gibiydi. Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu ve o dudaklarını yavaşça ıslatırken sikimin ağladığına yemin edebilirim.

"Lütfen," diye mırıldandım.

Gözlerini benimkilerden ayırmadan dilini dudaklarının ucunda gezdirdi. İnledim ve saçlarını avuçladım, dudakları etrafıma dolanana kadar onu nazikçe yönlendirdim. Beni sıcak ağzının içine çekti. Kahretsin, derinlere itmeye direnmek için tüm irademi kullandım. Bir elini koyarak kendini destekledi ve diğer elinin parmaklarını şaftımın etrafına sıkıca sararak beni içine çekti.

"Siktir." Ucu boğazının arkasına değdiğinde inledim ve saçlarını sıkıca kavradım. "Güzel dudakların sikimin etrafına sarılmışken çok iyi görünüyorsun."

İniltisi etrafımda titreşti ve bu sefer kendimi tutamadım. Kalçalarımı ittim.

"Beni boşaltacaksın."

Hızını artırdı ve daha sert emdi. *Siketim*. Dizlerim titremeye başladı. Diğer elini kalçamdan aşağıya ve amına doğru kaydırды.

Geri çekilerek homurdandım, "Sakın buna cüret etme." Bu gece, onun zevkine sahip olacaktım. Ellerimle, dilimle, aletimle. Neredeyse iki aydır bu anın hayalini kuruyordum ve şimdi kaçırdığım her anı telafi edecektim.

Geri çekilip onu kollarının altından kavradığımda inledi. Onu kendime doğru çekerek dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Sonra dilimle ağzına sahip oldum, tıpkı sikimin amına sahip olmak üzere olduğu gibi. Bir saniye sonra şortunu çıkarmış ve çıplak kıcını avuçlarımın arasına almıştım. Kollarımdaki ağırlığını hissetmeyi seviyordum. Sıkarken, parmaklarımın yanaklarını ısırmasından zevk alıyordum.

"Cortney, sana ihtiyacım var."

"Aynen öyle." Dudaklarım hâlâ onun dudaklarındayken, sırtı düz bir yüzeye değene kadar ilerledim. Neyse ki hâlâ alçıpanla kaplı bir duvardı. Sadece çivilerden oluşan bir duvar bulsaydık durmayacağımızdan emindim. Kollarımdaki kadına duyduğum yakıcı ihtiyaç her düşüncemi ele geçirmişti ve o da aynı şekilde beni tüketiyordu.

Sikim zonkluyor, onun için yalvarıyordu.

"Beni içine sok," diye dudaklarına karşı nefes nefese kaldım.

Yer değiştirerek biraz geri çekildi, sikimi kavradı ve yavaşça pompalamaya başladı. Dizlerimi kilitlemek zorunda kaldım, böylece pes etmediler. Gözleri benimkilere sabitlenmiş halde beni hizaya getirdi.

Vay anasını. Onun sıcaklığı, içine olabildiğince derine dalmamı imkânsız kılıyordu. Kahretsin, hatırladığımdan daha sıkı, daha sıcak olduğuna yemin edebilirim.

"Becer beni Cortney," diye fısıldadı kulağıma. "Sertçe." Bu talep karşısında inledim. Kahretsin, onun iddialı tavrını seviyordum.

Ben de itaat ettim, amının içine hoyratça girdim. Her vuruş bir öncekinden daha iyiydi. Beni kavrayışı, içine çekişi başka hiçbir şeye benzemiyordu.

Tepkisini izleyebilmek için geriye doğru eğildim, çekildim ve tekrar tekrar eve çarptım. Her vuruşta sırtı duvara çarpıyordu. Tırnakları omuzlarıma battı ve nefesi hızlandı.

"Oh, durma," dedi. "Daha sert, *lütfe*."

"Yalvarmana bayılıyorum." Kollarımda paramparça olana kadar tekrar tekrar ittim, amı her vuruşta beni sağlıyordu.

"Dylan." Onun içinde patladığımda adı dudaklarımdan titreyen bir nefesle çıktı. O hala kollarımdayken döndüm ve duvara yaslandım, kollarım ve bacaklarım titrerken ekstra desteğe ihtiyacım vardı. Başımı eğdim ve yüzümü saçlarına gömdüm.

"Sarılmakta iyisin, ama lanet olsun, beni boşaltmakta mükemmelsin." Kıkırdadım. "hakkında ne dediğimi hatırlıyor musun? Aynı kural geçerli. Ne zaman orgazma ihtiyacın olursa, ben seninim." Bana gülümsemek için hafifçe kaydı.

Yavaşça ve isteksizce ondan ayrıldım. Onu bırakmadan, yatarken giymeyi planladığım tişörtü aldım ve ikimizi de temizlemek için kullandım. Tişörtü çamaşır sepetine attıktan sonra, onu kucağımda tutarak yatağa doğru yürüdüm. Şimdiye kadar her gece bana sırtını ama bu gece göğsüme sokuldu. Haftalardır ilk kez vücudum gerçekten rahatlamıştı. Çünkü şu anda parçalar güzelce bir araya geliyordu ve zihnimde geleceğimizin neye benzeyebileceğine dair net bir görüntü oluşmuştu.

Keşke takım yarın deplasmana gitmiyor olsaydı. Çünkü ayrı geçen zaman Dylan'la kaydettiğim ilerlemeyi silebilirdi.

Shay: Birisi sonunda pes etti ve o muhteşem adamın dünyasını sarsmasına izin verdi

Öyle mi? Nereden biliyorsun?

Aynı duvarı paylaşıyoruz. Tanrıya şükür o duvarı Kai ve Liam ile paylaşmıyor.

Ben: Doğru Liam mutsuz olurdu ama evet Cortney ve ben birlikte geçirdiğimiz zamanı mutlu olmak için kullanabileceğimize karar verdik

Shay: Bence bundan daha fazlası var.

Ben: Bunu başından beri

söylüyorsun Shay: Ve haklı olduğumda mutlu olacağım.

Ben mutluyum.

Ben: Becks de seni üç kez boşalttı mı?

Liv: Kastettiğim bu değildi ama... Shay:

İkinizden de nefret ediyorum

Bir sürü oyuncağın var, Shay. Güven bana, bir erkek kadar iyiler, hatta daha iyiler.

Ben: Sana gerçekten ne yaptığını bilen bir adam bulmalıyız.

Liv: Bunu destekliyorum.

Delia: Siz ikinizin tek boynuzlu at bulmuş olması, geri kalanımızın da bulacağı anlamına gelmez.

Ayrıca, daha erkek taşınmayacak demiştik!

Ben: Kızlarım nasıl?

Ateşböceği: Mükemmel, sadece yorgunum ve yarın gece evde olacağın için mutluyum.

Ben: . Çocuklara bakması için birini tutma teklifi hâlâ .

Ateşböceği: asla arkadaşlarımla çocuklarını yetiştirmeye yardım etmek bir ayrıcalık değil, ayrıca anaokulum olmadan sıkılırdım

Ben: Boston'da bir yer mi açmak istiyorsunuz?

Ateşböceği: Bunu konuştuk ama bebekle henüz değil

Ben: Peki, eğer bir şey yapmamı istersen...

Firefly: Bir şey var mı?

Ateşböceği: Kaş kaldırma GIF'i

Ben: Şu anda tüm ekiple Atlanta'ya uçuyorum, o yüzden bu gece telefon seks yok.

Ateşböceği: Yuhalayan bir kalabalığın GIF'i

Dün gece sondu. Seni uyarmıştım.

Ateşböceği: Biliyorum, yarın telafi etmek zorunda kalacaksın.

Ben: Oh, güven bana, planlarım var.

"I Bunu çok düşündüm. Belki de gideceğim yol bu olabilir."

Cortney'nin sesi beni uykumdan uyandırdı. Altı maçlık deplasman yolculuğundan dün gece geç gelmişti. Nihayet yatağa girip beni kendine çektiğinde saat ikiyi geçiyordu. Ama artık yanımda değildi. Yatağın yarısına kadar yüzüstü uzanmış, bir elini kalçama koymuş, bir dirseğini de şilteye dayamıştı. Yanağı avucuna dayanmış, sarı saçlarından bir perde yüzüne düşmüştü. Buradan telefonla konuşuyor gibi görünmüyordu ama biriyle konuşuyordu. "Ben yokken senin hakkında her şeyi okudum." Başparmağını şortumun lastiği boyunca gezdirdi. "Henüz beni tam olarak duyamadığımı biliyorum, ama şimdi başlamak istiyorum, böylece yirmi dört haftaya ulaştığımızda ve sesimi duyabildiğinde

bu işte daha iyi ol."

Kalbim sıkışmıştı. Kahretsin, bu adam inanılmazdı.

"Ayrıca, annem senin bir kız olduğunu hissedebiliyor. Eğer onun gibiysen, ki umarım öylesindir, muhtemelen beni de burada hissedebilirsin."

Onu rahatsız etmemek için ciğerlerimi eşit nefes almaya zorladım. Rahatsız ediyordum ama bu muhtemelen şimdiye kadar tanık olduğum en tatlı şeydi. Durmasını istemedim.

"Bugün ağabeyinle takılacağım. Nasıl gittiğini sana haber veririm. Sanırım sen doğduğunda onunla arkadaş olacağız. Ama olmasak bile Liam yanında olduğu için şanslı olacaksın. Seni çok sevecek."

Gülümsememe karşı koymaya çalıştım ama başaramadım.

"Annen artık uyuyormuş gibi yapmıyor, bu yüzden ona biraz ilgi göstereceğim." Öne doğru eğildi ve dudaklarını şortumla gömleğimin arasındaki deri şeridine bastırdı. "Seni seviyorum."

Tenime fısıldanan kelimeler boğazımda bir yumru oluşmasına ve içimden bir duygu selinin akmasına neden oldu. Hem kızım hem de isteyebileceğim en iyi eş olmaya başlayan adam için. Hayatıma sorunsuz bir şekilde girmiş ve doğrudan bir arkadaş, destekçi ve şimdi de sevgili rolüne atlamıştı ve bu beni daha fazlasını istemeye itti. Sonunda ailesine bebekten bahsettiğinde neler olacağını düşündüğümde bu beni de korkutuyordu.

Ailesi nasıl tepki verirse versin Cortney çok iyi bir baba olacaktı. Willow -isim denemesi yapıyordum- şanslı bir kız olacaktı.

O yaklaşırken korkularımı bir kenara ittim. "Enerjisi Willow'u gerçekten sevmeye başladı."

Gülümsedi. "Bu benim de favorim. Willow'un annesi bu sabah nasıl? Dinlenmiş hissediyor musun? Dün gece çok yorulmuştun."

"Özür dilerim." Omzunun kıvrımındaki çıplak tene sokuldum. "Kalkacağımı söylediğimi biliyorum ama çok yorgundum."

Neredeyse on iki haftalıktım. Görünüşe bakılırsa, yaklaşan ikinci üç aylık dönem kışımı tekmeleyebilir. Uyku benim en iyi arkadaşım olmuştu. Cortney'nin maçlarından sonra onunla konuşmak için ayakta zor duruyordum. Çoğu gece yemek biter bitmez hemen hemen uyuyakalıyordum.

"Üzülme. Dinlenmeye *ihtiyacın var*. Sadece birkaç günlüğüne yanımda olacağın için mutluyum. Perşembe günü dokuz maçlık bir deplasmana daha gitmem gerekiyor." Dudaklarını başımın üstüne bastırdı. Sonra bizi çevirdi, böylece ben sırtüstü yatıyordum ve o da duruyordu. "İhtiyacım var"

Bugün şarj cihazı üzerinde çalışmak yerine evde kalıp çocuklara yardım etmemi ister misin?"

"Liam beni öldürür." Liam, Cortney'nin olmadığı bütün hafta boyunca durmadan araba üzerinde çalışmaktan söz etmişti. Ve eğer Cortney'i bebek bakıcılığı görevi için burada tutarsam, oğlum günlerce surat asardı.

"Biliyorum ama çok sık gidiyorum ve senin için endişeleniyorum."

All-Star arasından sonra evinde iki maç oynamış, ardından bir haftalığına ayrılmıştı. Bu hafta ise dokuz günlüğüne ayrılmadan önce üç günlüğüne evde olacaktı. Liv ve Beckett'ın bazen takımla birlikte seyahat etmesine rağmen, Cortney'nin bu son haftaya kadar ne kadar uzak kalacağını tam olarak kavrayamamıştım. Ama bu konuda stres yapmak yerine, sahip olduğumuz zamanın tadını çıkarmayı seçtim.

Saçlarını yüzünden geriye doğru taradım ve ona güven verici bir gülümseme verdim. "Akşam yemeği Delia'nın gecesi, herkes eve döndüğünde sen ve ben vişneli Slurpee alırsız, sonra da Netflix'te takılırız."

Cortney kaşlarını salladı ve boynuma bir öpücük kondurmak için eğildi. "Netflix ve chill, ha?" diye mırıldandı tenime karşı. "Mmm. Bu fikre bayıldım."

Bu günlerde, Cortney'nin neden olduğu birkaç orgazm yaşadıkdan sonra, hiçbir vibratör onu kesemezdi.

"Dylan!" Liv üst kattan seslendi. "On dakika uyarısı, uykucu."

Cortney boynuma doğru inledi. Liv ve Beckett'ın oyuncularıyla aynı günlerde izinli olmamaları çok kötüydü.

"Ben duş alacağım. Hemen geliyorum." Tekrar yastıkların üzerine uzandı ve beni bıraktı.

"Hiç adil değil. Ellerini benim üzerimde değil de kendi üzerinde kullanamazsın." Surat astım.

Güldü ve mavi gözleri sabah ışığında dans etti. "O tür bir duş değil, Ateşböceği."

DELIA işe üç büyük kızı uydu kampına bırakmıştı. Finn ve Kai, Kai'nin odasında Switch'te mutlu bir şekilde *Mario 3D World* oynarken Liam yatağının yorganının altından sesin yüksekliğinden yakınıyordu. Çocuğa yardım etmeyi isterdim.

Günün yarısını uyuyarak geçirme arzusundaydı ama kural basitti: sekiz buçuktan sekiz buçuğa kadar Brownstone'da ses kuralı yoktu.

"Bugün ne yapmak istiyorsun, Adeline?" Onu yatağının ortasına yatırırken

Cebimdeki telefonum çaldı, ben de bildirimi kontrol etmek için çıkardım.

Becks: Merak etme. Yıkanınca çıkar.

İki kez okudum ve omuz silkerek telefonu yorganın üzerine bıraktım. Eğer ne demek istediğini anlamadıysam, muhtemelen bir önemi yoktu. Adeline ve ben bir plan yapamadan Cortney spor şortuyla içeri girerek beni susturdu. Vay be. Geniş, pürüzsüz ve bronz. Adam mükemmeldi.

Dudaklarımı ıslattım ve göğsüne baktım. Hormonlarımın yükseldiği kesindi. Hamilelik hormonlarını mı yoksa Cortney'nin kendisini mi suçlayacağımı bilemiyordum.

"Liam garaja ne zaman gitmek istediğini söyledi mi?" Gri havluyu ıslak saçlarına sürttü.

Ayağa kalktım ve ona doğru döndüm. Gördüklerim karşısında nefesim kesildi ve midem bulandı.

"Boo." Adeline onu işaret etti.

"Boo?" Cortney havluyu yatağın üzerine atarak sordu.

"Vay anasını." Kalp atışlarım hızlandı. Bu hiç iyi değildi. *Oh, Liam. Ne yaptın sen?*

"Sorun nedir?" Cortney kaşlarını çatarak odayı taradı.

"Senin-" Yutkundum, soğukkanlılığımı dizginlemeye çalıştım ama faydası olmadı. Sırıtmamı engelleyemedim. "Saçın."

Yüzü soldu. "Saçımda yine örümcek mi var?" diyerek yataktan havluyu kaptı ve kafasına vurdu.

Aceleyle yatağın etrafından dolandım ve havluyu ondan aldım. "Böcek yok, Samson."

"Yuh," dedi Adeline tekrar.

Ve şimdi kıkırdamalarımı tutamıyordum. "Evet, Addie, kesinlikle mavi."

"Ne?" Cortney sordu, gözleri kocaman olmuştu.

Çocuklar kapının çerçevesinden baktılar, Finn aşağıdan, sonra Kai onun üstünden, sonra Liam, lanet olası Üç Yardakçı gibi.

"Onu yakaladık!" Finn kapı aralığında içeri , yumrukları havada bir aşağı bir yukarı zıplıyordu.

"İşe yarayacağını düşünmemiştim ama Bossman haklıydı." Kai güldü.

"Vay ." Liam ağzı açık kaldı, gözleri fal taşı gibiydi. "Bu ben değildim, yemin ederim, ama gerçekten, gerçekten, mavi."

"Bu mavi de ne?" Cortney hışımına banyoya girdi.

Bir saniye sonra bağırdı. Koridordaki kahkaha sesleri arasında bile sözleri netti.

"O öldü. Beckett'ı öldüreceğim."

"H Kaç kere yıkadın?" Liam, bir metre kadar havaya kaldırılmış olan şarj aletinin altından seslendi.

"Üç." Susturucuyu yerinde tutan cıvatalardan birini gevşetmek için anahtarı çevirdim.

Arabanın altından çıktı ve omuz silkti. "Artık o kadar da kötü değil."

Oflayarak omuzlarımı yeniden gevşemeye zorladım. İki saat önce saçlarım neon mavisiydi. Mor şampuanımı çöpe atıp Dylan'inkini kullandığımdan beri saçlarımda sadece mavimsi bir renk kalmıştı. Sanki sarı saçlarım klorlu bir havuzda yeşile dönmek yerine su rengine dönüşmüştü. Beckett'a bunun karşılığını ödemek için iyi bir şaka bulmam gerekecekti. Liam'la komplolar kurmak kesinlikle bugünkü planımın bir parçasıydı.

"Şu son ikisini gevşetmek ister misin?" Liam'a anahtarı uzattım. "Ben susturucuyu alacağım."

"Bu şey hasta olacak. O kadar düz ki gümbürtüsü camları titretecek."

Bir hafta önce ona yeni egzoz için seçtiğim ilk üç modeli gösterene kadar Liam'ın arabalar hakkında ne kadar bilgisi olduğundan emin değildim. Bir konuşmadan sonra sadece arabaları sevmediği anlaşıldı. Çocuk tamamen kilitlenmişti.

"Geri dönüş konusunda gerçekten heyecanlıyım."

"Kesinlikle evet," diye kabul etti. "Bu senin ilk Charger'ın mı, yoksa daha önce başkaları da oldu mu?" diye sordu, elimde metal boruyla tekrar aşağıya indiğimde.

"Bu Hellcat'i bir yıl önce aldım ama ailemin garajında iki tane daha var."

"Hangi yıllar?" diye sordu, eski susturucuyu yere indirmeme yardım ederken.

"1978 ve 2008."

"Güzel." Liam başıyla onayladı. "Charger'lar sıkı ama hedefim bir gün Audi e-tron GT almak."

"Demek şık arabaları seviyorsun." Saygı duydum. İyi bir arabaydı. Benim sevdiğim gibi kaslı değildi ama Liam'a göreymi.

"Kıvrımları çok güzel ve sözüm ona bir rüya gibi yol tutuyor."

"İstersen bir tane test sürüşü yapabiliriz."

Liam dondu kaldı ve gözleri büyüdü, ama yarım saniye sonra gözlerini bana dikti. "Rüşvete ihtiyacım yok, bu yüzden zengin pislik saçmalığıyla uğraşma."

Ah. Onunla bu konuyu açmamızın zamanı gelmişti. "Zengin bir pislik gibi davranmamaya çalışıyorum."

Alay etti. "Hadi canım. Yıkılmakta olan bir evi on iki kişiyle paylaşıyorsun. İşe aynı arabayla gidiyorsun. Şimdiye kadar savurganlık yaptığını gördüğüm tek şey annem ve benim için yedek kulübesi koltukları ve DoorDash faturası."

Kaşlarımı kaldırdım, aynı anda hem rahatlamış hem de daha gergin hissediyordum, eğer bu mümkünse. "Sırf türünün tek örneği Hellcat'imle oynamak için aldığım garajda çalışıyoruz."

Liam kıkırdadı ve başını salladı. "Sanırım."

"Test sürüşü fikri rüşvet değildi." Omuz silktilim. "Birlikte yapmanın eğlenceli olacağını düşündüm, fikrini değiştirirsen bana haber ver."

Ben susturucuyu yerleştirirken Liam dikkatle beni inceledi, yeşil gözleri umut ve güvensizlik karışımıyla doluydu.

"Yardımdedecek misin?" Ben sordum.

Bir saat sonra, yeni susturucular takılmış ve araç tekrar yere indirilmişti.

"Aslında araba işlerinde berbat değilsin." Liam tezgahdan kola kutusunu aldı ve dudaklarına götürdü.

"Sen de  yle." Yanına oturdum ve suyumun kapağını açtım. Garajda klima vardı ama burası sıcak günlerde marjinal rahatlıktan fazlasını sağlayacak kadar iyi yalıtılmamıştı. İyi haber şu ki, eve gittiğimizde bir duşa daha ihtiyaım olacaktı, böylece belki saımdaki mavi bok biraz daha hafifleyecekti.

Her ne kadar bugünün tadını çıkarmasını istesem de, onu davet ederken gizli bir   vardı. Gerçek bir konuşma yapabilmek için sadece onunla biraz zaman geçirmek istedim.

"Daha iyi olduğumuzu biliyorum, ama bana karşı d neceğin korkusuyla yaşamamak güzel olurdu. Bu yüzden şu andan itibaren aramızın iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Yeşil gözleri kısıldı. "Biz iyiyiz." " yle miyiz?"

İçini çekti ve kolasından uzun bir yudum aldı. Bileğiyle ağzını silerek beni s zdd . "Annemi seviyorum ama *tuhaf* biri olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Tuhaf mı?" Dylan'ı tanımlamak için kullanacağım kelime bu değildi.

Başını eğerek kızıl saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "İşte korktuğum şey buydu." Kaşlarını çatarak bir parmağını kaldırdı. "Annem aklına ne gelirse onu söyler." İlk parmağına ikinci bir parmak daha ekledi. "Kristallerin soruları yanıtlaya gücüne sahip olduğuna inanıyor."   nc  bir parmak gruba katıldı. "İnsanların etrafında onların kim olduklarına dair ipuçları veren renkler görebildiğini düşünüyor." Dördüncü parmağını kaldırıyor. "Bir şeyler hissettiğini iddia ediyor." Ve nihayet beşinci parmak. "Bu büyük evrensel plana inanıyor. Hayatın bir parçası olduğumuz için mutlu olduğumuz bir plan."

Liam'a göre Dylan'ın kusurlarının her biri onun sevdiğim y nleriydi. Son derece farklıydı. Ve kendinden emindi. Onunla tanışana kadar hiç yaşamadığım huzurlu bir güvence yayıyordu.

Kaşlarını kaldırdı. "Onunla dalga geçen çocuklarla kavga ettiğim için son iki okulumdan atıldım."

Bunu beklemiyordum. Dylan, Liam'ın önceki okulunda yaşadığı sorunlardan bahsetmişti ve onu evde eğittiğini biliyordum ama sorunlarının temel nedenini sormamıştım.

Göğsüm daraldı, nefes almakta zorlandım ve öfke damarlarımda dolaştı. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Evet. İnsanlar onun tuhaf olduğunu düşünüyor ve onunla alay ediyor." Kelimeleri yavaşça söyledi, belki anlamaları için zaman tanımak için belki de artık zekama güvenmediği için. "Eğer onu tanımıyor ve ne kadar harika biri olduğunu, söylediği çılgınca şeylerin çoğu zaman doğru olduğunu anlamıyorsanız, evet, ona güleceksiniz."

"Asla yapmam." Ve onunla dalga geçen herkesi döverdim.

." Başını iki yana salladı. "İlk başta senden kurtulmanın kolay olacağını düşündüm. Ne olursa olsun gideceğini düşündüm, bu yüzden kimse bağlanmadan önce bunun olmasını istedim."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye söz verdim.

"Evet, ben de öyle hissediyorum." Liam omuz silkti. "Bizi maçlara, arkadaşlarının ve takımının yanına getirmen çok hoş. Ve ona kafayı taktığını herkese açıkça belli ."

Dirseklerimi dizlerime indirdim ve öne doğru eğildim.
ama geleceğini biliyordum.

"Ama sen bir Miller'sın. Hayatında onun tuhaf olduğunu düşünecek ve onu yargılayacak tonlarca insan var. Saf olma. Annem ve ben öz babamla bu yollardan çoktan geçtik. Dikkatli olmamız gerektiğini biliyoruz. Ama annemin bunu unutmuş olmasından endişe ediyorum." Çenesini indirdi ve bir iç geçirdi.

Tüm bunları inkâr etmek istedim. Birlikte çalıştığım insanların Liam'ın beklediğinden daha iyi olduğunu iddia etmek istedim. Ama yapabilir miydim? Belki de yapamazdım. Ne yazık ki, dünyam sevmediğim pek çok pislikten oluşuyordu. Ne olursa olsun, bir şeyden emindim.

"Annenin bana Samson dediğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet, başka bir garip şey daha." Gözlerini devirdi ve gazozundan bir yudum aldı. "Ben de ilk başta anlamamıştım." Kıkırdadım. "Sonunda . İri yarı, yakışıklı ve çok güçlü bir adam hakkında bir hikaye var." "O da mı mütevazı?" Liam sırttı.

Sırıtarak başımı salladım. "Demek istediğim, uzun saçları vardı. Ve gücü saçlarından geliyordu."

"Saçını kestiremeyen adam bu mu?"

Başımı salladım. "Evet. Dediğim gibi, tüm sihir saçlarındaydı. Annenle ilk tanıştığımızda, bir şeyler içmeye gitmeden önce saçlarımı fönletmek istemiştim. İnsanlar hep bunun hakkında konuşur. Bu benim olayım, değil mi?"

"Yani gücünüz saçınızdan mı geliyor?"

"Bu yüzden benimle dalga geçiyor." Topuzumu çıkardım ve mavimsi saçlarımın omuzlarıma düşmesine izin verdim.

"Hatalı olduğunu söylüyorsun?"

"Hatalı olduğunu biliyorum. Hikaye, bir kadını sevdiği ve ona güvendiği için gücünü takas eden bir adam hakkında. Saçına ihtiyacı yok. Saçımı sevmeme rağmen, ona da ihtiyacım yok. Annen bana gülümsediğinde kendimi en güçlü hissediyorum. Eğer biri annene bir daha tuhaf derse, beni yakalarsın." Yumruğumu sıktım.

"Siz ikinizin gerçekten daha az iğrenç olmanız gerekiyor." Liam gözlerini devirdi ama ağzının kenarı gülümsemeye karşı koyuyormuş gibi seğirdi.

"Sesi test etmek ister misin?" Başımı arabaya doğru eğdim.

"Tabii ki evet." Sanki küçük bir çocukmuş ve Noel sabahıymış gibi ayağa fırladı.

Tam da umduğumuz gibi gürültülüydü. O kadar ki eve dönerken insanlardan birkaç bakış aldık. Dylan için bir paket Jolly Ranchers almak üzere mola verdik ve tam eve dönmüştük ki telefonum cebimde çaldı.

Ekranı kontrol ettiğimde irkildim. Annemle konuşmaktan hoşlanmadığım için değil, onunla Dylan hakkında konuşmam gerektiği için ve önce hazırlanmak için biraz zaman umuyordum.

"Hey, Cort. Baban da hatta."

Oh, şanslı günümdeyim. Eğer ikisi de aramak için zaman ayırıyorsa, kesinlikle bir şey istiyorlardı.

"Ne oldu?" Telefonu omzuma dayadım ve Dylan'ın odasına giden merdivenlerden aşağı indim.

"Yardımla ilgili ayrıntıları gözden geçirmek istedik. Sadece iki hafta kaldı." Annem, kız kardeşimle birlikte kararlaştırdıkları aile renk şemasının ayrıntılı bir açıklamasına daldı ama ben onu dinlemedim. Davetlere neredeyse hiç katılmazdım ve ailemin davetlerde hangi renk paletini giydiği umurumda bile değildi.

Kapıdan içeri adım attığımda Dylan odamızda değildi. Kapıyı arkamdan kapatarak derin bir nefes aldım, sonra yavaşça verdim. Yatağa uzandım, onlara Dylan ve bebekten bahsetmeden telefonu kapatamayacağımı biliyordum.

"Gümüşü de ekledik, çünkü Taylor haklı-altını asla başaramaz. Ama kimi getireceğinizi teyit etmediğiniz için bunun yeterli olup olmayacağını bilemedim."

"Ne?" Ben sordum.

"Sana unuttuğunu söylemiştim," diye mırıldandı babam. Konuşma başladığından beri tek kelime etmemişti.

Annem iç çekti. "Bu kurdele kesimi. Hastane inşaatı iki ay gecikti ama bu partiyi on sekiz aydır planlıyoruz ve ertelememiz mümkün değil." Sözleri kırılmıştı. Gecikmeden rahatsız olduğundan hiç şüphem yoktu ve o anda takındığı ifadeyi gözümde canlandırabiliyordum. "Ne olursa olsun, bunu aylardır takviminde işaretliyorsun."

Yüzümü buruşturdum. Haksız değildi ve Revs, New York'un takastan önce verdiği program taleplerini yerine getirmişti ama galayı unutmuşum.

"Başka bir plan yapmadın, değil mi?" diye araya girdi babam. Bu ikisi birbirlerini her konuda desteklerlerdi, bu yüzden partiyi unuttuğumu söylemek beni ikisinin de boktan listesine sokardı. Onların ortaklığı hepimiz için bir örnekti. Ve bir gün benim de tam olarak istediğim şeydi.

"Hayır, hayır, hiç de değil," diye yalan söyledim.

"Harika. Taylor'ın sana bir randevu ayarlamasını ister misin? Eminim altın rengi içinde harika görünecek bir esmer bulabilir."

Kız kardeşimin arkadaşlarını yıllar boyunca birçok kez eskort olarak kullanmıştım, ama şimdi işler farklıydı. Bu benim açılışımdı, bu yüzden derin bir nefes aldım ve baştan başladım. Yirmi dakika sonra, beklediğimden daha iyi mi yoksa daha kötü mü gittiğinden emin olmadan telefonu kapattım ve yukarı çıktım.

Dylan tezgâhta otururken Delia ocağın başında bir tencerenin içindekileri karıştırıyordu.

"Çocuklar nerede?" Arkasından yaklaştım ve omuzlarını ovdum. Küçük bir inilti çıkardı ve sandalyeye çöktü.

"Bu çok iyi hissettiriyor. Sonsuza kadar böyle durabilir misin?"

"Eninde sonunda eline kramp girecekti." Delia bize döndü. "Arabanız yüzünden gürültü şikayetleri alacağız. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Dylan tekrar inledi. Her geçen saniye daha da rahatlıyordu.

"Bu şikâyetleri benim için halledecek misin, yoksa bir avukat mı tutayım?" Delia'ya sııttım.

Başını salladı ve sobaya döndü. "Sen bir aptalsın."

"Peki çocuklar nerede?" Dylan'ın başının tepesine bir öpücük bırakarak tekrar sordum.

"Liv ve Beckett onlarınkini parka götürdüler. Liam çizgi roman dükkanına gitti ve Kai ile kızlarım Bobbie'nin omurgası üzerinde çalışıyorlar," dedi Delia omzunun üzerinden.

Yemek odasının kapısına doğru ilerledim ve çocukların arasındaki katlanır masanın üzerine yayılmış açık kitaplara ve minik kemiklere baktım.

Dylan koltuğunda neredeyse yapış yapış otururken ona doğru ilerledim ve "Hey, Ateşböceği" diye fısıldadım. Bukleleri çenemi gıdıkladı. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Bunu beş dakika daha yaparsan, sana kesinlikle oral seks yapacağım."

Açık bir kahkaha göğsümde gümbürdedi. "Kastettiğim bu değildi ama böyle bir teklife asla hayır demem."

Koltuğunda döndü, ben de ellerimi yanlarıma indirdim. "Beckett'la birlikte çocukları heyecanlandırmanız şu şakalara yardım etmeyi de içeriyorsa, ben yokum."

"Hayır, şakalar konusunda iyiyim." Liam bu konuda bana zaten yardım etmişti. Beckett'ın birkaç çift ayakkabısının aynısından ama yarım numara küçüğünden sipariş ettik. Yolculuğumuzdan önce Liam, Finn ve Kai onları benim için değiştireceklerdi. Böylece gittiğimiz dokuz gün boyunca Beckett'ın ayakları ağrımayacaktı. "Ailem önümüzdeki Cuma günü New York'ta küçük bir parti düzenliyor. Hastane için-"

"Az önce Miller Galası'na küçük bir parti demedin." Delia dönüp kırmızı sos damlayan kocaman kaşığı havada tutarak sözümü kesti.

Çenemi sıktım ve sessizce susmasını dileyerek ona ters ters baktım. "Ailem seninle istiyor, ben de benimle çıkma konusunda ne düşündüğünü merak ettim."

"Bu New York'ta sezonun sosyal olayı olacak. Bunu doğru satmıyorsun," diye devam etti Delia. Belli ki sessiz iletişim onun güçlü yanı değildi.

İddia ettiği gibi, "bunu New York'un yüksek sosyete sosyal tırmanıcılarına değil, *benim için* etkinliğin ne anlama geldiğini satıyordum".

Delia'ya mecazi bir hançer daha vurduktan sonra çenemi tuttum ve Dylan'ı içime çektim. Kahretsin. Yüzü solgunlaşmıştı.

"Ailen gelmemi mi istiyor?" diye neredeyse fısıldadı.

"Tabii ki biliyorlar." Aslında, orada olması için ısrar ettiler. Yani, bunu bir seçenek olarak sunmama rağmen, öyle değildi. Onlara göre değildi. "Ve benimle çıkarsan gerçekten çok sevinirim."

Başını arkaya yatırarak bana baktı. Gözleri kocaman açılmıştı ve yüzü neredeyse bembeyazdı. Liam'ın öğleden sonra söyledikleri tekrar aklıma geldi. Sonra ailemin yorumları. Bunu yapmak için bana güvenmesine ihtiyacım vardı. Onu desteklemem için. Kristali boynuna doladı ve zincir boyunca ileri geri hareket ettirdi.

Sonunda başını salladı ve ben de tuttuğumu fark etmediğim bir nefes verdim.

"Tamam, gidiyorum." Avuçlarını yeşil tezgahların üzerine koydu ve ayağa kalktı. "Ben uzanacağım."

Delia'ya dönmeden önce onun odadan çıkışını izledim. "Bunu onun için kolaylaştırmama yardım eder misin?"

Delia başını eğerken atkuyruğu omzunun üzerinden geçti. "Lanet olsun. Bu hafta senin ölümünü bir kaza gibi göstermekle uğraşacak kadar vaktim olmadığını söyleyecektim ama sen tatlı dilli olmak zorunda kaldın."

"Öyleyse ne yapacağımı söyle." Çünkü Dylan aileme bir şans verecek kadar cesursa, onu seveceklerini biliyordum. Ve diğer herkes siktirip gidebilirdi.

Ayaklarım neden ağrıyor?

Ben: Bilebileceğimi düşünmenizin bir nedeni var mı?

Beckett: Çok az insan tüm ayakkabılarını değiştirecek paraya ve erişime sahip.

Ben: Omuz silken garip bir adamın GIF'i

Beckett: İki parmağıyla gözlerini ve sonra ileriye işaret eden bir adamın GIF'i

: Şu an ölüyorum. Uçakta plastik parmak arası terlik giyiyorsun.

Beckett: Tek gözün açık uyu.

Ben: Histerik bir şekilde gülen ve masayı tokatlayan bir adamın GIF'i

"D Dönen bıçaklara doğru koşma," diye bağırdım Liam'a gümbürtüler arasında.

Omzunun üzerinden bana "Ben beş yaşında değilim" der gibi bir bakış attı ama hızını kesmedi.

Beckett ve Liam çantaları Revs'in stadyumunun otoparkında duran helikoptere koyarken Liv bana "Eğleneceksin," diye güvence verdi.

"Sadece gerginim." Bu yemek-gala-parti işini Cortney'yle yapmayı kabul etmişim ama o bütün hafta yoktu. Helikopter buraya , Beckett ve Liv de helikopterden atlamıştı. Şimdi de Liam ve beni New York'a götürmek için hazırlanıyordu. Bunların hiçbirisi benim rahatlık alanıma yakın değildi.

Ama Cortney dört saatlik yolu tek başımıza gitmemizi istemiyordu ve New York'taki fazladan zamanımızı babamla geçirebilmemiz için bu konuda ısrar etmişti. Cortney, Liam'ın Cuma ve Cumartesi günlerini babamla geçirmesini ayarlamıştı.

Şehirde olacağımız için Brooklyn'e gitmiştik ve her şeyi çoğunlukla kendi başına halletmişti. Bu haftaki tek görevim Delia ile elbise denemektir. Ve ondan ayaklarımı kesinlikle ağlatacak bir çift topuklu ayakkabı ödünç almaktır.

"Gergin olma." Liv kolunu omzuma doladı ve beni kendine çekti. "Seni çok sevecekler."

Ona başımı salladım ama hiçbir parçam buna inanmadı. Onun dünyasına uyum sağlayabileceğimi umut etmeme izin veremezdim. Uyamadığım zaman sadece ezilirdim ve artık ezilmeye izin vermiyordum. Uzun zamandır vermiyordum.

Cortney'nin birkaç hafta önce bana verdiği Apple Watch'un saatine baktım.

"Evet, gitsen iyi olur." Liv beni dürttü.

İsteksizce helikoptere doğru yürüdüm, saçlarım rüzgârda savruluyordu.

Uçağa bindikten sonra pilotun kulaklık ve emniyet kemeriyle ilgili talimatlarına uydum.

Liam, yerden havalandığımızda iletişim sisteminden gelen sesiyle, "Bu çok havalı," dedi.

Kabul etmek istedim ama içimdeki korkunç duygu yumağı mideme oturdu ve her türlü heyecanı bastırdı. Cortney harikaydı ve onunla geçirdiğim her dakikadan keyif almıştım ama ailesiyle tanışmak?

Bu yolculuğun nasıl geçeceğine dair olasılıklar kalbimi acıtıyordu. Arkamdaki deri koltuğa yaslanarak, midemi rahatlatmak umuduyla cebimden bir Jolly Rancher çıkardım.

Resmi görevler için eğitilmedim. Bu gecenin bundan başka bir şekilde sonuçlanacağını düşünmemiştim: Cortney'nin ailesi Miller ailesinde yerim olmadığında ısrar ediyordu. Ona taleplerini iletecekler ve bu da bizim sonumuz olacaktı. Boynumda sallanan kuvarsı kavradım ve onun yatıştırıcı enerjisine yöneldim. Miller'lardan nasıl bir tepki alacağıma dair beklentilerim ne olursa olsun, Cortney arkadaşlarıma karşı çok iyi davranmıştı. Her biriyle bağ kurmak için gerçek bir çaba göstermişti. Bu yüzden nasıl yapacağımı bilmesem bile iyi bir izlenim bırakmak için elimden geleni yapacaktım.

Bir saat sonra helikopter New York silüetini süsleyen gökdelenlerden birinin çatısına indi ve Cortney görüldü. Onu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Sergilenen bir heykele benziyordu.

Parthenon'da. İnanılmaz derecede uzun, geniş ve korkutucuydu. Dış görünüşü, aurasının yumuşak ve tatlı mavisıyla tamamen çelişiyordu.

Yere indiğimizde dönen bıçakların altına eğildi ve bana elini uzattı. Sarı saçları yüzünün etrafında dalgalanıyordu, nihayet iki hafta önceki geçici boyadan kurtulmuştu. Helikopterden uzaklaşır uzaklaşmaz. Eğildi ve beni öptü.

Yumuşak dudakları dudaklarıma değdiğinde kalbim duracak gibi oldu. Bu adamın öpüşme şekli, onun içine dalmak ve bir daha asla geri çıkmamak istememe neden oldu.

"Hmm, kiraz benim yeni favori tadım," diye fısıldadı.

"Tanrım." Liam inledi. "En azından birbirinizi hırpalamadan önce beni büyükbabamla bırakana kadar bekleyin."

Cortney dudaklarıma karşı kıkırdadı. Siyah bir araba kaldırımında bizi bekliyordu ve biz yaklaşırken şoför arka kapıyı açtı. Cortney beni içeri aldı, sonra Liam'ın öne oturmasına izin verdi.

"Willow ve annesi bugün nasıllar?" Karnımın alt kısmını avuçladı ve rahatlatıcı daireler çizdi. "Birkaç hafta uzakta olduğunu biliyorum ama hareket ettiğini hissetmek için sabırsızlanıyorum."

Liam ön koltuktan, "Ona isim verdik ve pembe eşyalar aldık ama hâlâ onun bir *kız* olduğunu bilmiyoruz," diye mırıldandı.

"Bu kadar pratik olmayı bırak," dedim.

"Birimizin olması gerekiyor ve bu asla siz ikiniz olmayacaksınız." Liam *mırıldanarak* koltuğuna yığıldı.

"Onun için 529 hesabı açtırdım. Bu oldukça pratik," diye atıldı Cortney. "Ve bir tane de senin için."

Bu itiraf karşısında nefesim ciğerlerime kaçtı. Bu konuda hiçbir şey söylememişti ama elimi sertçe sıktığında rahatlardım. Tek kelime etmeden Liam için bir üniversite fonu oluşturmak yanımdaki adam için tamamen markaydı.

"Ne?" Liam koltuğunda dönerek kekeledi.

"Üniversiteye gitmeyi planlamıyor musun?" Cortney başını bir yana eğerek sordu.

"Evet." Liam başını salladı, gözleri parlıyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Gördün mü? Pratik biri olabilirim."

Oğlum Cortney'e kendine özgü göz devirmesini yaptı ama yüzünü kaplayan gülümsemeye engel olamadı.

Liam tekrar arkasını döndüğünde, "Senden hoşlanıyor," diye söz verdim. "Hislerimiz karşılıklı," diye cevap verdi Cortney.

Liam ve Cortney'nin ilişkisinin yarattığı stresi geride bırakmış olmak çok büyük bir şeydi. Ama ufukta beliren bu gece, babamın evine giderken arkama yaslanıp dinlenmemi imkânsız hale getiriyordu.

Cortney yirmi dakika sonra, "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Bu bir '69 Camaro mu?"

"Evet. Büyükbabam da senin gibi. O da kas için kıvrımları takas eder." Liam arabadan atladı ve Camaro'ya doğru yola çıktı.

Arabadan inmeme yardım ettikten sonra Cortney hemen arkasındaydı ve oğlumla birlikte babamın mükemmel bir şekilde restore edilmiş klasliğini inceliyordu.

Heyecanları karşısında başımı sallayarak arabanın arkasından bagaja doğru ilerledim.

"Bavullarınızı içeri alayım mı?" diye sordu şoför.

"Kesinlikle gerek yok." Liam bir spor çantası, Cortney bir giysi çantası ve ben de küçük bir bavul getirmiştım. Ben taşıyabilirdim.

Ön kapı çarparak dikkatimi çekti. Kırmızı-beyaz çizgili plastik çıkıntının altında babam duruyordu, kollarını kavuşturmuş, ters ters bakıyordu. "Biri hamile kızıma bavulları taşımasında yardım edecek mi, yoksa bu yolculukta tüm ağır işleri onun yapmasını mı bekliyorsun?"

Cortney'nin omurgası dikleşti ve babama doğru döndü. "Özür dilerim, efendim." Başka bir şey söylemeden bana doğru koştu.

Babam merdivenlerden koşarak indi ve önümde durdu.

Kollarımı ince gövdesine dolayarak, "Normalde bu tür şeylerle ilgilenir ama en sevdiğin çocuk yüzünden dikkati dağıldı," dedim.

Babam arabaya bakıp gülümsüyordu. Arabayı hepimizden daha çok sevdiği için hepimiz onunla dalga geçerdik. "Çok güzel, değil mi?"

Cortney bagajı unutarak yumruğunu ağzına götürdü ve arabayı tekrar inceledi. "Kahretsin, beyaz gövde üzerindeki şu siyah çizgiler."

Babam sırtını sıvazladı ve sırttı. "Tanrıya şükür kızımı hamile bırakan salak en azından iyi bir arabanın değerini biliyor."

Bununla birlikte, beni bir kez daha unutarak Camaro'ya geri döndüler.

Kardeşim ön kapıdan çıktı. Başını sallarken güneş kumral saçlarına vuruyordu. Saçlarına hep imrenmişimdir. Brian'ın şansı yaver gitmiş ve annemin canlı kızıl saçları yerine babamın koyu saç rengini almıştı.

Çantaları almak için eğildiğimde, "Yapma," diye seslendi. Merdivenlerden koşarak indi ve Liam'ın çantasını bir omzuna attı. "Bu bana pek bir şey kazandırmıyor.

umarım." Bir kolunda Cortney'nin giysi çantası, diğerinde benim bavulum olduğu halde başını adamlara doğru eğdi.

"Bu size umut vermeli." Çünkü en sevdiğim üç erkek bir araya gelmiş, ortak bir ilgi alanını paylaşarak gülüyorlardı. Eğer bu gece Cortney'nin ailesinin yarısı kadar iyi anlaşabilirsem, belki bu işi başarabilirdik. "Bana evrenin bir planı varmış gibi geliyor."

Kardeşim başını arkaya attı ve inledi. "Başka bir not, içeride saç ve makyaj sorumlunuz olduğunu iddia eden bir kadın var."

Delia bunu benim için ayarlamıştı. Hayatımda hiç böyle bir şey düşünmemiştim ama Delia makyajımı birinin yapmasından söz edince kabul ettim. Bu gece büyük bir geceydi ve iyi bir izlenim bırakmak istiyordum, bu yüzden bu konuda ona danıştım.

"Birileri boyundan büyük işlere mi kalkışıyor?" diye şaka yaptı kardeşim.

"Diyor ki büyük vurulmuş avukat. sen değil miydin sadece idare et o all-star oyun kurucunun boşanması mı?"

Brian başını eğerek önce verandanın basamaklarını çıkmamı işaret etti, sonra da beni babamın tek katlı evine kadar takip etti. On dokuz yaşındayken annemle evlendiğinden beri bu on beş yüz metrekarelik çiftlikte yaşıyordu. Eşiği geçer geçmez ev kokusuyla karşılaştım.

"Aynen öyle." Kardeşim boğazını temizledi ve geldi. "Aile hukuku alanındaki uzmanlığım beni senin için bir nafaka anlaşması ve ebeveynlik planı hazırlamak için mükemmel bir konuma getiriyor."

"Cortney'i tanımaya söz vermiştin, onu taciz etmeye değil," dedim, ona ters ters bakarak.

"Geçen seferki gibi kapana kısılmama izin vermeyeceğim. Bu kez önceden plan yapacağız." Brian çantaları merdivenlerin yanına bıraktı.

"Merhaba!" Yirmili yaşlarında, pembe saçlı, neşeli bir kadın oturma odasına girdi. "Ben Sadi. Saç ve makyaj için hazır mısınız? İstedğin gibi seni bekleyen vişneli Slurpee ve sosisli sandviçim var."

Kalbim çırpındı ve dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Görünüşe göre Cortney de bu işe karışmıştı. "Bir dakika." Gülümsemeyi bırakarak kardeşime döndüm ve parmağımla göğsünü işaret ettim. "Hazırlanmam gerek. Geç kalmamızın sebebi olmayı reddediyorum. Ama bana bugün Cortney'i tanımak için geleceğini söylemiştin. Başka bir şey için değil. Bu yüzden kabul ettim."

"Ne dediğimi biliyorum." Ellerini ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı.

"Yani?" Kollarımı kavuşturdum.

"Bu yüzden yalan söyledim. Sana ve çocuğuna bakılmasını sağlayacak bir anlaşma yapacağım." Brian ters ters baktı. "Liam bebekken sana yardım etmek için ülkenin öbür ucuna uçmuştum, ama Dyl, bu sefer ben zaten buradayım. Hazırlanmanı ve seninle ilgilenilmesini talep ediyorum."

Yere çökerek içimi çektim. Kardeşim bana yardım etmek için zaten çok şeyden vazgeçmişti. "Çok pratiksin. Sadece nazık ol."

"söz veriyorum." Söylediğim hiç de bu değildi.

"F Rütbe, bu araba etkileyici." Yolcu koltuğundan kalktım ve Liam'ın inebilmesi için öne doğru çektim.

Frank hızlı bir gezinti önerdiğinde, bir saatliğine gitmeyi beklemiyordum ama bu bize sohbet etmek için zaman kazandırmıştı. Beni rahatlatan şey, Frank'in de kızının sahip olduğu o ışığa sahip olmasıydı. Bu her neyse, onun varlığında insanın kendini rahat hissetmesini sağlıyordu.

"Bir dahaki sefere şehre geldiğinde, 78 model Charger'la bir tur atmak istiyorum." Frank kapısını çarparak kapattı.

"Anlaştık," diye başımı sallayarak kabul ettim.

"Sen de burada mı hazırlanıyorsun?" Liam sordu.

Başımı sallayarak onu ön merdivenlere kadar takip ettim. Tek yapmam gereken smokinimi giymekti, yani planım buydu. Oturma odasının eşliğinden geçmek 1990 yılına adım atmak gibiydi. Mekan tertemizdi ve

çerçeveleli fotoğraflarla kaplıydı. Ellerimi ceplerime sokarak kapıya en yakın olanları inceledim. Bir tanesinde Dylan on üç yaşlarındaydı. Onda Liam'dan çok şey görebiliyordum. Bir diğerinde kep ve cüppe giyyordu. Sonra kızıl saçlı bir bebeği tuttuğu bir resim vardı. Kameraya gülümserken gözleri parlıyordu.

"Hayatı boyunca benim neşem oldu." Babası onun ve Liam'ın fotoğrafını elimden aldı.

"Nedenini çok iyi anlayabiliyorum."

Frank'in gözleri benimkilerle buluştu. "Evet, bunu hissettim. Her ne kadar kızımın işine karışmamaya çalışsam da, onun için iyi olduğunu düşündüğümü itiraf etmeliyim." "Teşekkür ." İltifatı karşısında gerçekten alçakgönüllülük göstererek

el.

Onu itti ve onun yerine bana sarıldı. "Onunla ben ilgilenirim. Liam ve Willow'a da."

Babası uzaklaşırken kıkırdadı. "Yani onun kız olduğu teorisine inanıyorsun?"

Kalbim hafifçe çarparak kaşlarımı çattım. "Bundan şüphe mi ediyorsun?" "Dylan'ımdan asla şüphe etmem."

Anında, tırmanmaya başlayan gerginlik azaldı. O ve ben bu konuda hemfikirдик.

Kanepenin arkasına astığım çantama bakarak, "Üstümü değiştirebileceğim bir yer var mı?" diye sordum.

Odanın karşısındaki küçük yarım banyoyu işaret etti. Kapıyı arkamdan kilitledikten sonra kot pantolonumu kız kardeşimin otel kapıcısına bıraktığı ince altın kravatlı lacivert smokinle değiştirdim. Dylan ve Liam'ı Miller Estate'in binasının tepesinden almadan önce odamıza yerleşmiştim. Kot pantolonumu ve tişörtümü çantaya attıktan sonra ışığı kapatıp dışarı çıktım ve Dylan'ın kahkaha sesiyle koridora baktım.

Arkamda biri öksürerek beni irkiltti. Dönerken kalbim göğüs kafesine çarptı.

Benim yaşlarımda, siyah saçlı bir adam oturma odasının ortasında durmuş, kaşlarını çatarak bana bakıyordu. "Ben Dylan'ın kardeşiyim. Brian." Elini uzattı. "Seninle bazı şeylerin üzerinden geçmek istedim."

Hem Dylan'a hem de Frank'e ince çizgilerle benziyordu. Dylan'ınki gibi altın rengi gözleri ve Frank gibi kızıla çalan kahverengi saçları vardı. Yine de ondaki bir şey tamamen farklıydı. Dylan muhtemelen buna

enerjisi ya da aurası. Varlığı rahatlatıcı ya da huzur verici değildi. Dylan'ın ve babasının gibi değildi.

"Bir dakika mutfakta konuşabilir miyiz?" Evin arka tarafına doğru el salladı.

Başımı sallayarak onun peşinden modası geçmiş mutfağa girdim ve karşısındaki koltuğa yerleşmeden önce ceketimi ahşap sandalyenin arkasına katladım.

"Dylan muhtemelen avukat olduğumdan bahsetmiştir." Bir kartviziti masaya doğru itti.

Machon & Murphy. Brian Machon. Aile Hukuku.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. Hayır, Dylan bundan bahsetmemiştir. "Tamam." "Liam'ın babasıyla ilgili sorunların farkındasınız, değil mi? Nasıl?

Liam doğduktan on sekiz ay sonra, büyükanne ve büyükbabası Dylan'ı zor durumda bıraktı. Brett'in babası olduğunu kanıtlayacak basit bir DNA testi yaptırmak için onu nasıl çemberden çembere atlamaya zorladılar. Brett'in kendi oğluna bakmasına izin vermediklerini biliyor muydunuz? Zaten yapmazdı da."

Midem dibe vurdu ve öfkem, o bok parçasını her düşündüğümde olduğu gibi, derimin hemen altında kaynadı.

"Onu büyütmek için okulu bıraktı. Her gün onlar için bir mücadeleyleydi."

Sözlerini bitirdiğinde burnumdan derin bir nefes aldım. "Liam'ın babasının bir pislik olduğunun farkındayım."

Brian beni başından savdı. "Liam'ın babası, ailesi burnunun dibinde AmEx siyah kartını salladığında zıplayan bir pısrık."

Bunun daha kötü mü yoksa daha iyi mi olduğundan emin değildim. "Ancak, bu Dylan'ın başına bir daha gelmeyecek."

Kesinlikle olmazdı. Bu konuda ona tamamen katılıyordum ama bu ima sadece kanımı kaynattı. "Ve?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Dylan'ın avukatı olarak bir anlaşmaya varmak için buradayım."

Sarsılarak geri çekildim. Sözleri karnıma inen bir yumruk gibiydi. "Bunu Dylan mı istedi?"

"Hayır." Kaşlarını çatarak masaya baktı. "Dylan diğer insanlar gibi plan yapmaz. Hayatı akışına bırakma eğilimindedir."

Dylan hakkındaki değerlendirmesi adil görünmese de omuzlarım biraz gevşedi. Eğer Brian'dan kaynaklanıyorsa bu lanet olası konuşmayı halledebilirdim.

"Çocuğunuzla geçireceğiniz zaman hakkında ne düşündüğünüzle başlayalım. Çocuk nafakası ile nasıl başa çıkmak istediğiniz. Tatiller. Bu tür şeyler. Bu şekilde ikinize de uyacak bir anlaşma üzerinde çalışabiliriz. Böylece aynı fikirde olabiliriz." Koltuğunda geriye yaslandı ve bana baktı.

Homurdandım. "Aynı sayfa mı? Bununla başlamaya ne dersin? Ben onun eski sevgilisi değilim."

Brian sanki işleri yoluna koyacakmış gibi elini uzattı ama ben durmadım. Evet, onun kardeşiymi ve düşman olmamasını umuyordum ama benim kim olduğumu anlaması gerekiyordu.

"İmzalamamı istediğiniz her kağıdı imzalarım ama şunu bilin: Ebeveynlik zamanı planım, Revs'te olmadığım her gün çocuğumla birlikte olmayı içeriyor. Yemek pişirmek. Onu yatağına yatırmak. Ev ödevlerine yardım etmek. Hepsi." Kolumu uzattım. "Çocuk desteği için planım ne? Willow, Dylan ve Liam'a ihtiyaçları olan her şeyi alacağım. Ve muhtemelen istedikleri şeylerin çoğunu. Tatiller? Onlarla birlikte olacağım. Her birinde. Nokta. O yüzden planını yaz. Ama bunun zaman kaybı olduğunu bil, çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum."

Brian gözlerini kırptırdı, ağzı açık kalmıştı.

Frank kapı eşiğinden boğazını temizledi. "Brian, kız kardeşinle ilgilenmek istemeni takdir ediyorum. Ama az önce iyi bir adama hakaret ettin. Ona bir özür borçlusun." Frank'in kızınıninkine çok benzeyen altın rengi gözleri oğluna dikildi. "İnsanları başkalarının hareketlerine göre yargılamayız. Sana bundan daha iyisini öğrettim. Cortney'e bize kim olduğunu göstermesi için bir şans ver. Şahsen, kız kardeşine aşık olmasına sevindim. Bu ailenin daha fazla arabacıya ihtiyacı var."

Bana sırtıttı ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

"Peki. Seni aşağılamak istememiştim." Brian alaycı bir ifadeyle gözlerini devirdi. Ah. Liam'ın tavrını aldığı yer burasıydı. Belli ki çocuk ve amcası aynı kumaştan kesilmişlerdi. Bıkkın ve huysuz bir çocuk.

Çenemi eğerek cevap verdim. "Dylan'a göz kulak olan herkese minnettarım ve sonuçta sizin de öyle olduğunuzu biliyorum." Elimi uzattım.

İç çekti ve aldı. "Beleşçi olacağını düşündüğüm için özür dilerim."

Omuz silktilim.

"Ama." Gözlerini tekrar bana dikti. "İzliyor olacağım ve eğer kız kardeşime ya da onun çocuklarına zarar verirsen, aile mahkemesinde hayatını cehenneme çevireceğimi garanti ederim."

Gülümsedim. "Güzel. Eğer Dylan'ı incittiysem, bunu hak etmişim demektir."

Sonunda bu onu güldürdü. "Tanrım, o kadar iyi niyetlisin ki seni tehdit etmek çok zor."

"Gördün mü? Sana söylemiştim," diye bağırdı Liam diğer odadan. "Ayrıca, annem hazır."

Ayağa kalkarak smokin ceketimi arkamdaki sandalyeden indirdim ve ağır sohbetimizden sonra bir kaçış için endişelenerek üzerime geçirdim. Mutfaktan çıktım ama oturma odasının kapısında donup kaldım. Arkamda, Brian bir *hışımla* sırtıma çarptı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım ama gözlerim Dylan'a yapışmıştı.

Günün her dakikası çok güzeldi. Sabahları ilk iş, çılgın saçları ve yüzündeki yastık kırıksıklıkları ile ne kadar muhteşem olduğunu görüyordum. Uzun bir günün sonunda, kendini odamıza sürüklemek zorunda kaldığında ve yüzüstü yatağa düştüğünde, ona hayranlık duyuyordum. Ama burada duran bu kadın dilimi yutmama neden oldu.

Şık elbisesi tüm kıvrımlarını sarıyordu. Saçları dolgun bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu. Uzun kirpiklerinin çevrelediği gözleri parlıyordu. Altın renginin her bir zerresi elbisesinin kumaşı tarafından ortaya çıkarılmıştı. Dolgun dudakları koyu kırmızıya boyanmıştı. Seksiydi, büyüleyiciydi. O *benim kızımdı*.

Brian, "Ortalığı temizliyorsun," diye şaka .

Omzumun üzerinden homurdandım. Bir adım geri çekilip ellerini kaldırdığında kadınıma döndüm. Üç adımda, kollarımı ona dolamış bir şekilde odanın diğer ucundaydım. Onu kendime yaklaştıırken avuçlarım sırtının çıplak tenine değiyordu.

"Mükemmelsin," diye mırıldandım.

Bu gece, her zaman kendinden emin, özgür ve rahat olan bu kadın sıkıca sarılmıştı. Bunu duruşundaki sertlikte hissedebiliyor ve takındığı belirsiz ifade de görebiliyordum.

Çenemi eğerek boynunun çukuruna baktım, parmaklarının hiç çıkarmadığı kristale sarılmış olduğunu görmeyi bekliyordum ama boşluk boştu. "Gül kuvarsın nerede?"

Siyah el çantasını kaldırdı. "Altın rengi olayını bozmak istemiyorum."

Dudaklarını gergin bir şekilde birbirine sürttüğünde göğsüm daraldı. Lanet olsun. Dylan'ın rahat etmesini ve kendisi gibi olmasını istiyordum. Çantayı elinden aldım ve hiç takmadığı gümüş kolyeyi çıkardım.

kalktı. Yumuşak bir gülümsemeyle üst kollarını kavradım ve onu çevirdim. Sonra çok sevdiği kolyesini buklelerinin altından dikkatlice tutturdum.

Alt dudağını kaşıyarak geri döndü. "Doğru görünmeyecek. Bu altın değil."

"Bu mükemmel. Renkleri gümüş ve altın." Ve eğer istediğini giymezse lanetleneceğim.

"Emin misin?" Onu kavradı ve anında, içinden akan gerilim biraz da olsa hafifledi.

"Ailem buna ve sana bayılacak."

W Cortney ile West Edge'e girmek daha önce yaptığım hiçbir şeye benzemiyordu. Dışarı çıktığımızda etrafımızda kameralar şakırdadı ve parladı.

Limuzin. Her birinde Cortney beni kendine çekti ve gülümsedi, sonra da fotoğrafçılarla sohbet etti. Onlara benim adımı verdi ve hiç tereddüt etmeden bana kız arkadaşım dedi. Etrafında dolaşan normal endişe hiçbir yerde görülüyordu.

Muhtemelen içime yerleştiği içindir. Ailesi benim hakkımda ne düşünürdü? Liam'ı biliyorlar mıydı? Hamileliğimden dolayı içten içe üzüliyorlar mıydı? Neyse ki elbisem, dar olmasına rağmen, küçük bebek yumrumu gösterecek kadar sıkı değildi.

Binaya adımımızı atar atmaz, odanın diğer tarafından Cortney'nin adı haykırılıyordu. Herkesin üzerinde yükseliyordu, bu da onu gözden kaçırmayı zorlaştırıyordu. Bir dakika sonra, benim boylarımda bir adam

İki inçlik gümüş çivili Mohawk onu sırtından tokatladı ve sarılmak için kendine çekti.

"Clint." Cortney güldü. "Geçen hafta iyi kazandın. Bir tane daha var mı?"

"Her zaman içimde bir yarış daha vardır." Sonra adam bana döndü. Dirseklerimi hafifçe kavrayarak eğildi ve beni iki yanağımdan öptü. "Sen benim yeni favori insanımsın."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım ve yanımda Cortney homurdandı.

"Oh lütfen, mağara adamı. Çok güzel bir kız ama"-Clint geri çekildi ve kollarını gümüş takım elbisesinin üzerinde kavuşturdu-"doğru ekipmanlardan hiçbirine sahip değil. Ayrıca, kardeşin tek bir kişi için fazlasıyla yeterli."

Kardeşi mi?

"Ama beni amca yapıyorsun." Alkışladı. "Bu ufaklığı şımartmak için sabırsızlanıyorum."

Arkamda derin bir gırtlak sesi duyuldu ve döndüğümde Cortney'nin daha küçük bir versiyonuyla karşılaştım. Boyu 1.80'den biraz uzundu ve eni onun kadar bile değildi ama lacivert takım elbisesi içinde Cortney'nin mini beniydi. Bu adam ise sarı saçlarını geriye doğru at kuyruğu yapmıştı.

"Bizi tanımadan önce Cort'un kızını korkutmayın. Biraz fazla oldun. Ona ısınması için biraz zaman ver." Adam başını sallayarak Clint'e doğru kaydı. Ama elini Clint'in gümüş takım elbisesinin arkasına koydu. "Ben Jamie, Cortney'nin kardeşi, bu da kocam Clint Miller."

"Diğer bir deyişle stok arabadaki en iyi sürücü olarak bilinir." Jamie ve Cortney hep bir ağızdan homurdandılar.

"O da alçakgönüllü." Jamie kahverengi gözlerini devirdi.

Bu etkileşimi değerlendirecek zaman bulamadan, tiz bir ses erkeğimin adını haykırıyordu.

"Cort!" diye seslendi göz alıcı, yaşlı bir kadın. Kolları ve gövdesi altın rengi dantellerle kaplıydı ve elbisenin bel kısmı saten şelaleler halinde kabarıyordu. Parlak mavi gözleri tezat oluşturuyordu.

"Anne." Döndü ve annesini yanağına bir öpücük kondurarak selamladı. "Bu Dylan." Elini bana doğru uzattı.

Gözleri üzerimde gezinirken endişemi bastırmak için yutkundum.

"Cort, onu hiç de iyi tarif etmedin," diye azarladı.

Kaşlarını çatarak onun etrafından dolaşıp bana doğru gelirken midem dibe vurdu. Ne söylerse söylesin kabul edecek ve gülümseyecektim. Daha önce daha kötülerini duyduğuma hiç şüphem yoktu.

"Göz kamaştırıcısın." Sözcükleri algılayamadan, beni sıkı bir kucaklamanın içine çekerek şok etti. "Kesinlikle büyüleyici. On üç haftalık hamile olduğuna inanamıyorum. Ray gibisin." Geri çekildi ve oğluna dik dik baktı. "Yeterince yediğinden emin misin, yoksa şefimizi seninle kalması için göndereyim mi?"

"Akşamın bu erken saatinde dırdır etmeye başlamayalım, Evelyn." Oğullarıyla aynı sarı saçlara sahip yaşlı bir adam Bayan Miller'ın yanına geldi. "Bir daha odanın diğer ucuna geçip beni kendini beğenmiş aptallarla yalnız bırakırsan, dilimi tutamam."

"Zaten hiçbir zaman dilini iyi tutamadın." Gözlerini devirdi ve benimle kollarını birleştirdi. "Ben Evelyn, bu da kocam Craig. Cortney bize senden bahsettiğinde çok mutlu olduk."

Etrafımızdaki grubu tararken kıkırdamadan edemedim. Cortney annesinin yanından bana bakarken gözleri parlıyordu.

"Sana endişelenmemeni söylemiştim," diye mırıldandı.

"Cort, Dylan için bir su getir. Onu susuz bırakmamalıyız." Bayan Miller oğluna bir el salladı.

"Sen nasıl istersen anne." Gözlerime baktı, sessizce bir an için onsuz iyi olup olmayacağımı sordu.

Ona başımı salladım. Ailesi şimdiye kadar gördüğüm en parlak sarılar ve maviler grubu olabilirdi. Hepsini şimdiden sevmiştim.

"Cort bize pek bir şey anlatmadı. Boston'da yaşadığınızı ve on beş yaşında bir çocuğunuz olduğunu biliyoruz ama hakkınızda daha fazla şey öğrenmek isterim. Hadi oturalım." Beni kolumdan çekiştirerek nazikçe kapalı kapılara doğru götürdü. "Yetkili olmak bana avantajlar sağlıyor, bunlardan biri de bu berbat topuklu ayakkabılarla saatlerce ayakta durmak zorunda kalmamam."

"Seni anlıyorum. Ayaklarım şimdiden ağrıyor." Gülümsedim.

Kapıyı tutan görevli başıyla selam vererek kapıyı bizim için açtı. Balo salonu güzel çiçekler ve altın rengi ipek perdelerle süslenmişti. Garsonlar su bardaklarını dolduruyordu ve etrafta sadece bir avuç insan dolaşıyordu.

"Anne." Çivili gümüş rengi elbise giymiş sarışın, konuştuğu adamı bırakıp bize doğru koşarken söyleniyordu. Bu Cortney'nin kız kardeşi Taylor olmalıydı. Az önce annesine bağırmanın olsa bile boyu ve yüz hatları Miller'ı çağırıyordu. Ama bu kadın beni ailesinin geri kalanı gibi gülümseyerek karşılamak yerine kaşlarını çatıyordu. "Sana bu işi halledeceğimi söylemiştim. Küçük Parmaklar. Yapamayacağımı mı sandın?"

Kalbim göğsümde biraz çöktü ve kafam karıştı. Anaokulumun herhangi bir şeyle ne ilgisi vardı?

"Sen neden bahsediyorsun?" Evelyn başını eğerek sordu.

Taylor içini çekti ve beni inceledi. "Annemin seni bu gece buraya nasıl getirdiğinden emin değilim. Sana ulaşmak gerçekten imkânsız."

"Cep telefonumu takip etme konusunda berbatım." Son zamanlarda bu konuda daha iyi olmak için bilinçli bir çaba sarf ediyordum, özellikle de çoğu zaman Apple Watch'umu takmaya çalıştığımdan beri, ancak Liam, Cortney ve Boston'daki en iyi arkadaşlarım dışında kimseye nadiren yanıt veriyordum.

"Senin ya da Zoey için iyi bir telefon numarası bulmaya çalışıyorum ama sürekli engelleniyorum." Taylor annesine döndü ve kaşlarını çatı. "Annemin bana yardım etmek için bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim."

Alını kırışmış ve dudakları gergin bir çizgiye dönüşmüş olan Evelyn'e doğru onun görüş hattını takip ettim.

"Taylor, sen neden bahsediyorsun? Cortney'nin kız arkadaşıyla tanıştın mı?"

Taylor'ın gözleri bana kaydı ve genişledi; bir elini ağzına . "Aman Tanrım."

"Şimdi ne dedin, Taylor?" Cortney bir elini kalçama yerleştirdi ve kesinlikle su olmayan bir şeyin saplı bardağını uzattı.

Kardeşine odaklandığında yüz hatları sertleşti. "Dylan Machon ile çıkıyorsun ve bana hiç söylemedin mi?"

Boyuna göre ayağa kalktı ve yanımda kaskatı kesildi. "Bu *neden* sorun ki?" dedi dişlerini sıkarak.

İki kolunu da havaya kaldırdı. "Öyle *değil*. Ama sana şirket binamızda bir anaokulu ve kreş açılması konusunda sızlanıp duruyordum. Yönetici asistanım Layla, Little Fingers'ı öve öve bitiremiyor."

Oh. İçimdeki endişe hafıfledi ve gülümsedim. "Layla Robins mi? Onun kızlarını seviyorum."

"Evet." Taylor yine bana odaklandı. "Ofisleri taşıyoruz, böylece Miller Estates ve Miller Vakfı tek bir binada olacak. O ofise Küçük Parmaklar'ın bir uydusunu yerleştirmek için her şeyi yaparım."

Ayrıntılar artık tanıdık gelmeye başlamıştı. Ben Boston'a taşınmadan hemen önce Zoey kurumsal bir binada bir Little Fingers açma fikrini ortaya attı, ancak bunu gerçekten araştıramadan ben ayrıldım ve bana daha yakın bir yerde genişlemeye karar verdik. Jersey'deki dört şubeyi tek başına işletiyordu ve

O zamanlar tabağı başka bir yeri düşünemeyecek kadar doluydu. Bu fikrin var olduğunu bile unutmuştum.

"Yeter." Evelyn ellerini elbisesine vurdu. "Etkinliklerimde iş konuşmakla ilgili kurallarımı biliyorsun."

"Ama bu anaokulu Jersey'deki en yüksek puanlı anaokulu ve ben onun yanındayım-"

Evelyn'in bakışları kızını delip geçti. "Tamam."

Taylor'a yaklaştım. "Cortney sana Zoey'nin numarasını mesaj atsın. Bir şeyler bulabileceğimize eminim."

Kollarını bana doladı. "Sen benim yeni favori insanımsın." Evelyn gözlerini devirdi ve ben de bu didişme karşısında bir gülümsemeyi ısırmak zorunda kaldım. "Nedir bu?" Pırıl pırıl pembeyi nihayet elime aldığım da Cortney'e sordum.

dibinde iki maraschino kirazı olan bir içecek.

"Bu bir vişneli mom-osa," dedi, sesi yumuşaktı. "Köpüklü üzüm suyundan yapılıyor, bu yüzden Willow için güvenli."

"Suya ne oldu?" Evelyn oğluna kaşlarını kaldırarak sordu. Cortney omuz silkti. "Kızımın canı kiraz çekiyor."

Bir yudum aldım ve küçük baloncuklar dilimin üzerinde dans etti. "Bunu sevdim."

"Yapacağını biliyordum." Belimin etrafında daireler çizdi ve bana sıcak bir gülümseme verdi. Sonra geri çekildi ve ailesinin masasına bir sandalye çekti. "Oturmalısın."

İtaat ettim ve Evelyn ile Taylor iki yanımdaki koltuklara yerleştiler, kapılar açılıp dokuz yüz elli davetliden ilki masalarına geçene kadar birbirini ardına sorular sordular. Craig kızı ve karısı için beyaz şarap kadehleri bırakmak üzere uğradı, sonra da smokinli bir grup erkekle sohbet etmek üzere Cortney'i yanından uzaklaştırdı.

"Bunun her ayrıntısını planlamak zorunda olduğumu hayal bile edemiyorum," dedim kalabalığa bakarak. "Herkesin oturacağı yeri nasıl seçiyorsunuz?"

"Bunların hepsi sosyal politika." Taylor güldü. "Annem tabii ki bizimle ve davet ettiğimiz herkesle birlikte baş masada." Çenesini yukarı kaldırdı ve odayı gözden geçirdi. "Kahretsin, Casey'yi kaybettim." Elini salladı. "Oh iyi. Ona bakıcılık yapmayacağımı bilecek kadar bana eşlik etti. Eninde sonunda beni bulacaktır. Her neyse, bundan sonrası bağışlar ve annemin sevdiği insanlarla ilgili. Bir kişi odanın önüne ne kadar yakınsa, durumu o kadar iyidir." Kahverengi gözlerini devirdi. "Kimse arkada olmak istemez

Çünkü bütün yıl boyunca herkes bunun annemin onlardan nefret ettiği anlamına geldiğini hatırlayacak ve bilecek."

"Bu yüzden arkadaki dört masa hep boş." Evelyn şarap kadehini kaldırdı. "Ama karşılamadan önce Casey'yi bulman gerekecek. Sekizimizin de pistte olması gerekiyor."

"Tuvalete gitsem iyi olacak. Mesanem uzun bir karşılamaya dayanamayacak." Sandalyemi geriye ittim ve bir kez daha bu korkunç topuklu ayakkabıların üzerinde dengede durmak zorunda kaldığım için yüzümü buruşturdum. *Delia bunu bütün gün nasıl yapıyordu?*

"İyi misin?" Evelyn, oğlunun bana sık sık yaptığı gibi endişeli bir yüz ifadesiyle başını kaldırıp bana baktı.

"Ben iyiyim. Nasıl olduğunu bilirsin. Hamilelik ve ayak ağrısı el ele gider." Bununla birlikte aceleyle tuvalete doğru yöneldim.

Bir daha asla görmemeyi umduğum birkaç kişiden birine çarpmadan önce beş adım bile gitmemiştim.

"Dylan?" Miriam'ın sesi tizdi ve yüz ifadesi tam bir dehşet ifadesiydi.

"Merhaba, Bayan Channing." Onu atlatmaya çalıştım ama koluma yapıştı ve uzun tırnaklarını derime geçirdi.

"Bu tür olaylara karışmak için bizim adımızı kullanmaman konusunda seni uyarmıştım," diye çıkıştı. "*Durum* hakkında herhangi bir şey aıklarsan sana ne olacağını söylediğimizi unuttun mu?" Hiç tanımadığı torununa böyle hitap ediyordu. *Bir durum*. "Aldığınız toplu parayı geri ödemeye gerçekten hazır ?"

Bu, Liam'ın Brett'in değil de benim soyadımı paylaşmasının pek çok nedeninden biriydi. İlk günden beri beni aileleriyle ilişkilendirebilecek hiçbir şey yapmamam konusunda kararlıydılar, hatta bir gizlilik sözleşmesi imzalamamı isteyecek kadar ileri gitmişlerdi.

Brett Liam'ı yılda birkaç kez görse de, bu her zaman ailesinden uzakta ve çok gizli tutuluyordu.

"Kimsenin bir şey bildiği yok," diye teminat verdim, kolumu onun pençelerinden kurnazca çekmeye çalışarak.

İki yüz bin dolarla sessizliğimi satın almıştı. İlk on sekiz aydan sonra Liam'ı ve Little Fingers'ı başlatabilmemi sağlamıştı.

"Küçük okul girişiminizi temsil etmek için mi buradasınız?" Bana ters ters baktı, kara gözleri nefretle parlıyordu. "Burada oturuyoruz." Yakındaki bir masaya el salladı. "Lütfen bana bizimle oturmağınızı söyleyin. Birbirimizi nasıl tanıdığımızı açıklamakla ilgilenmiyorum."

Benimkinden bir masa ötedeki koltuklara baktım ve boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Kimse bağlantımız hakkında bir şey bilmiyor Bayan Channing. Bundan emin olabilirsiniz." Bu kez kolumu onun elinden başarıyla çektim. Ama tırnakları derimi ısırdı ve bir sıra kırmızı yara izi bıraktı.

"Miriam?" Evelyn arkamdan seslendi.

Bayan Channing sahte bir gülümseme takındı ve Cortney'nin annesine döndü. Bu dikkat dağınıklığını kullanarak tek kelime etmeden oradan uzaklaştım. Aceleyle uzaklaşırken ellerim titredi ve dizlerimin bağı çözüldü.

Güçlü parmaklar bileğimi sarmadan önce bir masayı daha geçmeyi başardım. İrkildim ve kalbim boğazıma fırladı.

"Ateşböceği, ne oluyor lan?" Cortney üzerimde belirdi, gözleri kolumdaki çiziklere odaklanmıştı. Çenesi kilitlendi ve bileğimi saran eli titredi. Öfkesini zar zor dizginliyordu. "Az önce ne oldu öyle?" "Hiçbir şey. İyiyim," teminat

verdim, işleri daha da kötüleştirmek istemiyordum.

Ama bir sonraki adımda ayağıma saplanan bıçak gibi bir ağrıya irkildim. Kahretsin, ayaklarım acıyordu. Ve şimdi kolum da zonkluyordu. Gözlerimden yaşlar süzüldü. Şu anda Brett'in ailesiyle uğraşamazdım. Ya da hiçbir zaman. Sadece kaçmak istiyordum.

"Bebeğim." Cortney'nin öfkesi beni kollarının arasına çekerken akıp gitmiş gibiydi.

Beni kaldırıp son birkaç masayı kolayca geçip koridora çıkarken irkildim. Beni banyonun dışındaki bankın üzerine bıraktı ve önümde çömeldi.

"Ayaklarına bakmak canımı acıtıyor. Çıkar şunları."

"Yapamam." Başımı salladım, parmaklarımı kristalimin üzerinde gezdirdim ve yerleşen enerjisini çaldım.

Tartışmamı görmezden gelerek topuklarımın etrafındaki kayışları fiskeledi ve ayakkabıları teker teker çıkardı. Altımdaki pozisyonundan çenesini eğdi ve beni inceledi. "Bana o kadının kim olduğunu ve sana ne dediğini söyle."

İçimi çektim ve öne doğru çöktüm. "O Brett'in annesi."

Cortney nefesini içine çekti ve mavi gözleri, normalde çok sıcak olan gözleri buz gibi oldu.

"Önemli bir değil. Ama anlaşmamızın bir parçası da asla onların sosyal çevresine girmeye çalışmamamdı. İmzaladığım Gizlilik Sözleşmesi'nde şöyle aptalca bir madde vardı.

Onların adını herhangi bir şekilde sosyal statümü yükseltmek için kullanmaya çalışırsam onlara çok para borçlu olurum."

Cortney'nin çenesi kilitlendi ve göğsü o kadar hızlı kabardı ki aşırı nefes alacağından korktum.

Yanağını okşadım ve çenesini yukarı kaldırdım. "Merak etme. Neden burada olduğumu bilmiyor. Yoluna çıkmayacağım."

Burnundan derin bir nefes aldı, sonra bir nefes daha. "Neden tuvalete gitmiyorsun? Çıktığında burada olacağım."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı öne eğdim. "Gerçekten iyi."

"Oh, öyle olacak." Ayağa fırladı ve beni hafifçe öptü. "Banyoya git de annemin şeyi için geri dönebilelim."

Başımı sallayarak ayağa kalktım. O lanet ayakkabılar olmadan kendimi çok daha iyi hissediyordum. Tuvaletten çıktığımda Cortney ortalıkta görünmüyordu. Önce koridorun bir ucunu, sonra diğer ucunu taradım ama yalnızdım.

Tam bir banka oturup beklemeye hazırlanırken balo salonunun kapısı itilerek açıldı ve Cortney eli boş bir şekilde göründü.

"Ayakkabılarım nerede?" diye sordum.

"Çöp. Canınızı yakan her şeyden kurtulmanız gerekiyor, ben de onları attım." Elime uzandı. "Hadi, annem bizi bekliyor."

Parmaklarını parmaklarıma dolayarak beni kapıdan büyük yemek salonuna doğru çekti. Konukların hepsi yerlerine oturmuştu ve garsonlardan birkaçı bizimkinden bir masa ötedeki masanın etrafında koşuşturuyordu.

"Ayakkabıları ben hallettim ama diğer çöpleri annem halletti." Cortney başını odanın arka tarafına, Evelyn'in sözünü ettiği boş masaların yere doğru eğdi. Midem boğazıma düğümlenirken nefesim kesildi. Çünkü orada, uzak köşede Miriam Channing ve kocası oturuyordu.

Cortney yavaşlamadı ya da durmadı. Beni sahneye sürükledi.

Kalbim sıkıştı ve elini çektim. "Oraya yalınayak çıkamam." "Neden?" diye sordu bana dönerek.

Lanet olsun. Bu adam anlamıyordu. Ailesine uyum sağlayabileceğimi düşünmeye başlamıştım ama beni oraya çıkarırsa onları utandıracaktım. Bunu ona açıklamaya hazır bir şekilde sahneye doğru elimi salladım ve o anda fark ettim. Ailesinin geri kalanı çoktan sahneye çıkmıştı. Clint üzerinde 24 numara olan yeşil çoraplar giymişti. Jamie onun yanında kahverengi çoraplar giyiyordu. Kız kardeşinin parlak deniz mavisi ayak tırnakları

gümüş elbisesinin altında. Sevgilisinin siyah çorapları lacivert takım elbisesiyle çatışıyordu ve Bay Miller kahverengi çoraplarıyla herkesin görebileceği şekilde dimdik duruyordu. Annesinin ayakları elbisesinin altından görünmüyordu ama ayakkabı giymediğini anlamak için onları görmeme de gerek yoktu. Sonra aşağıya baktım ve Cortney'nin çoraplarına göz attım.

Gözlerim yaşlarla doldu. Grupla birlikte ayakta durmak için hareket ettiğimizde onları öfkeyle kırıştırdım. Taylor bana kocaman bir gülümseme verdi ve Clint kaşlarını salladı. Jamie'nin bile bize bakarken ağzı biraz kalkmış gibiydi. Onlarla birlikte durmanın ötesinde, gerçekten de ailelerine kabul edildiğimi hissettim. Cortney annesinin karşılaması boyunca elimi sıkıca tuttu ve annesi kalabalığı ilk dans için dans pistine davet ettiğinde, bana sahneden aşağıya kadar eşlik etti ve kollarını bana doladı.

Beklediğimden çok daha fazlasıydı ve o anda, mücadele ettiğim her şey içime çöktü. Onu sevmiştim. Ayak parmaklarımın üzerinde doğruldum ve onu öptüm. Bu adama karşı olan hislerimle savaşmayı bırakmışım. Bir çift ateş böceği çorabı giyerek resmi bir davette dans eden bir adam.

Her pelüş dudakları dudaklarıma bastırdı ve Dylan'ın kolunu çekiştiren kadını gördüğümden beri içimi yakan öfke sonunda yatıştı. Kızım o kadar sorunsuz bir şekilde benim , yumuşak , her şeyim olmuştu ki bu geceden sonra bunu fark etmesini umuyordum. I

Belki ben de onun için öyle olurum diye umdum.

Geri çekildim ve yüzünü taradım. "İyi misin?"

Sessizce başını salladı ve başını göğsüme yasladı. Sıcaklığını içime çekerek onu biraz daha sıktım ve odayı gözden geçirdim. Annemden Channing'leri dışarı atmasını istememe rağmen, o daha sert bir ceza önermişti.

Orada, arka köşedeki bir masada Miriam Channing bana ters ters baktı. Annemin sakın açıklamasına ayarlama hakkında tanıklık etmek

Channings'in oturumu, Miriam'ın dizisiyle ilgili aldığı geri bildirimlere dayanıyordu.

Annemin sevgilisi Dylan'la aynı ortamda bulunmama dileği bu yılının en önemli olayıydı. Miriam'ın gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde kekeleyişini ve ardından annemin her zaman boş bıraktığı dört arka masadan birine götürülmesini izlemek, ailemin Dylan'ın hayatındaki yerini ne kadar onayladığını bana kelimelerle anlatamazdı. Ve New York sosyetesinin her üyesine Miriam Channing'in resmen sosyal bir parya olduğunu etkili bir şekilde duyurdu.

Normalde bu etkinliklerden hiç zevk almazdım. Kimin içeride kimin dışarıda olduğu umurumda bile olmazdı ama bu gece Channing'lerin dışarıda olduğunu bilmekten büyük keyif aldım. Böylece dansı kollarımda kızım ve ailem açıkça yanımdayken bitirdim.

"Bir kirazlı mom-osa daha alabilir miyim?" Masaya geri dönerken Dylan sordu.

"Ne istersen." Ve sadece içki söz konusu olduğunda değil.

Onu yerine oturtuttuktan sonra bara yöneldim, ancak kardeşimin sesiyle durdum.

"Ne kadar büyük olurlarsa, o kadar sert düşerler."

Ellerimi ceplerime sokarak kaşlarımı kaldırdım.

"İnkâr mı edeceksin? Eşinle karşılaşacağın günü bekliyordum."

Başımı salladım ve dirseğimi bara dayadım. "Dünyam çok küçüldü." Benim için önemli olan tek şey gözlerimi alamadığım kadınla doğrudan ilgiliydi. Hâlâ ailemin masasında oturuyor, bir tarafa eğilmiş, Clint'le birlikte gülüyordu.

"Aşkın bunu yapması çok komik. Kafana vuruyor ve bir süre ondan başka bir şey göremiyorsun." Jamie kendisi ve Clint için birer içki ısmarladı ve barmen çalışırken biz de odaya döndük. Clint elini Dylan'a uzatıyordu. Avucunu onun kine dayadı ve ayağa fırladı. "Kanka olacaklar."

Homurdandım.

"Clint'in sözleri, benim değil." Jamie başını salladı. "Umarım öyledir," diye itiraf ettim.

Jamie gülümsedi ve omzuma kolay bir yumruk attı. "Ben de öyle. Clint senin yuva kurman ve ona bir baldız vermen için can atıyor. Ve o adam gülümsediğinde ben çok daha mutlu oluyorum."

Başımı eğerek kıkırdadım. Kardeşim, kocası olaya karışana kadar çivi gibi sert bir pislikti.

Jamie viskisini ağzına götürdü. "Onu sevdiğini söyledin mi?"

Kalbim göğsümde tekledi ve başımı hızla ona doğru çevirdim.

Omuz silkerek sesli bir şekilde yutkundü. "Sen ve ben kelimeler konusunda pek iyi değiliz. Ama tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki partnerlerimizin bazen kelimelere ihtiyacı olur. Ona göstererek asla yanlış yapamazsın ama söylemeyi de unutma."

O üç küçük kelimeyi Dylan'a söylememiştim ama hissetmediğim için değil. Hissediyordum. Ona olan sevgim o kadar büyük bir parçam haline gelmişti ki artık onsuz var olabileceğimden emin değildim. Ama kelimeleri yüksek sesle söylemek? Bu daha önce geçmediğim bir köprüydü. Birçok kez bunları düşünmüştüm ama onun henüz bunları duymaya hazır olduğunu sanmıyordum. Ve eğer duygularımın derinliğini itiraf edersem ve o bunları kabul edecek durumda değilse, o zaman bu bizi nereye götürürdü?

"Söyle ona." Ağabeyim sırtıma bir tokat attı ve iki elinde birer bardak viskiyle masamıza doğru yürüdü.

Dylan'ın içkisini aldım ve onu takip ettim.

Dylan ailemle sohbet edip gülerken gecenin geri kalanı onun gülümsemeleriyle geçti. Her biri onu çok sevdi.

Saatler sonra, otel odasının kapısını arkamdan kapattım ve bileğine uzandım. Onu döndürerek kapıya yasladım ve vücudumun uzunluğunu onunkine doğru bastırdım.

Dudakları soluk soluğa ayrıldığında, onu öptüğümde her zaman içimi sarsan şehvet şokunun tadını çıkararak dudaklarına yapıştım. Hiçbir öpücük beni Dylan'ınki gibi içine çekmemiş, sakinleştirmemiş ve canlandırmamıştı. Hayatımı sadece onu öperek geçirebilir ve hiç sıkılmayabilirdim.

Yüzünü kavrayıp dilimin ağzına hükmetmesine izin verdiğimde vücudu bana doğru eğildi. Onun bana sahip olduğu gibi ben de ona sahip oluyordum. Yavaşça, parmaklarımı boynunun sütunu boyunca, omzunun üzerinden, sırtının pürüzsüz çıplak teninden fermuarına kadar takip ettim. Fermuarı indirdikten sonra, iki askılı kumaşı omuzlarından kolayca ittim. Ve sonra dantel bir tangadan başka bir şey giymeden önümde duruyordu. Göğüsleri dolgundu ve her geçen gün daha da dolgunlaşıyordu. Karnındaki küçük şişlik boğazımdaki yumruyu geçip yutkunmama neden oldu. Bu kadın sadece bana meydan okumakla, beni tahrik etmekle ve içimde bilmediğim duyguları ortaya çıkarmakla kalmadı, aynı zamanda her gününü çocuğumuzu koruyarak geçirdi. Onun

Vücudumuz küçük kızımızla ilgilenmek için kendini an be an feda etti.

"Ne kadar mükemmel olduğunu biliyor musun?" Sesim kısık bir şekilde sordum. Dizlerimin üzerine çökerek dudaklarımı bebeğimizin yattığı yere bastırdım. Sonra tekrar ayağa kalktım. Dylan'ın bir sonraki sözlerimin onun için olduğunu anlamasını istiyordum. "Seni seviyorum."

Gözleri büyüdü, sonra yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ben de seni seviyorum." Sözleri zar zor duyuluyordu ama içimde bir sonik patlama gibi patladı. Bir fısıltı hiç bu kadar yüksek olmamıştı.

Vücuduna tapınma, onu ne kadar sevdiğimi gösterme ihtiyacı varlığımın her zerresinde zonkluyordu. Onu kaldırırken aynı anda dudaklarımı onunkilere değdirdim.

Kollarını boynuma doladı ve ayak bileklerini kığımın hemen üzerine bağladı, tüm bunları yaparken dilimin darbelerine karşılık veriyordu.

Geri çekilerek, bacaklarım yatağa değdiğinde durdum, sonra onu kucağımda tutarak şiltenin üzerine düştüm. Geri , gözleri parlıyordu ve dudağı dişlerinin arasına çekilmişti, gömleğimi bir arada tutan altın çivileri çıkarmaya başladı. Elimi saçlarına atarak döndüm, böylece sırtüstü yatıyordu ve ben de kıyafetlerimi çıkarabiliyordum.

"Acelen mi var?" diye kıkırdadı, boksörlerimi çıkarmaya çalışırken neredeyse takılıp düşüyordum.

Pürüzsüz yanağını okşamak için uzandığımda nefesim kesildi.

"Yumuşak tenini benimde hissetmek için daha fazla bekleyemedim. Kahretsin, sana yakın olmak için yanıp tutuşuyorum." Yatağa, onun yanına tırmandım ve ağzımı onun yumuşacık dudaklarına bastırdım.

Dizlerinin üzerine çökerek bir elini göğsüme bastırdı ve sırtüstü yatana kadar beni aşağıya doğru yönlendirdi. Elinin sıcaklığı ve gülümsemesinin ciğerlerimdeki havayı söküp atması kendimi dünyanın en şanslı piçi gibi hissetmeme neden oldu. Bana sarıldı ve külotunun dantelinden bile amının ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyordum. Sikim temas anında zıpladı, içinde olmak için yanıp tutuşuyordu. Ellerimi göğüs kafesinin iki yanına koyarak başparmaklarımı göğüslerinin alt tarafına sürttüm ve kendimi onun ıslak sıcaklığına sürtmeye başladım.

Üstümde, yanıt olarak ürperdi. "Öp beni," diye emrettim.

Saçları üzerimize dökülürken bana doğru eğildi ve emrettiğim gibi yaptı. Ait olduğum yerde olduğu için onun içinde kayboldum.

Geriye sadece o kalmıştı, salarınn hindistan cevizi kokusu üzerimi örtüyordu, yumuşak tenini üzerimde hissediyordum, dilinin tadı benimkiyle alay ediyordu. Burası cennet gibiydi.

Yine de hiçbiri yeterli değildi. Onu kaldırdım ve aramızdaki dantel bariyeri ekiştirdim. Göğüsleri üzerimde sallanıyor, külotundan sıyrılırken meme uçlarını okşamam için beni baştan çıkartıyordu. Arazıda hiçbir şey olmadan bana bir kez daha sarıldığında, teni çok yumuşak ve sıcaktı ve amı sikime karşı çok ıslaktı.

Ama yine de yeterli değildi.

Onu sırt üstü yatırdım ve dudaklarımı alnında, burnunda ve ağzında gezdirerek üzerine ıktım. Yolculuğuma devam etmeden önce sadece bir an oyalandım, onun her yerini tatma ihtiyaı duyuyordum. Boynunu, omzunu, köprücük kemiğini, göğüslerinin arasındaki en sevdiğim noktayı. Karnı ve göbek deliği. Dilimi bir süre orada döndürdüm, sonra leğen kemiğinin her iki yanını öptüm.

Buna karşılık kalçaları yataktan kalktı ve bana ilgi göstermem için yalvardı. Onu reddedemezdim. Onun tarafından büyülenmiş bir şekilde, dilimi yarığında aşağı yukarı gezdirdim, onunla alay ettim, ona eziyet ettim.

Bir iniltiyle saçlarımı kavradı ve hareketlerimi yönlendirdi, dudaklarımın altında kıvranıyor, eli saçlarımda dolanıyordu.

"Cortney, çok yaklaştım, tam oradayım." İnledi.

İtaatkâr bir şekilde klitorisini ağzıma aldım.

"Evet."

Dilimin üzerine boşalması için tek gereken buydu. Sikim zonkluyordu, ben de boşalmak için yanıp tutuşuyordum. Onun zevkinin her damlasına sahip olmam gerekiyordu. Orgazmı geçip yatağa geri yattığında, kollarını kaldırdım ve başının üzerine sabitledim.

Altımda dudakları şişmişti. Yanakları kızarmış ve gözleri benimkilerle eşleşen bir ihtiyaçla parlıyordu.

Bacaklarını ayırdım ve kendimi onun açıklığına hizaladım. Sikim ona karşı zonkluyor, ona arpmam ve kendi arzumu kovalamam için yalvarıyordu. Direndim, onunla zaman geçirmeye karar verdim. Titizlikle yavaşça ona girdim, hassas başımı çevreleyen yumuşak, ıslak sıcaklığının hissiyle inledim. Yavaşça çekilirken nefesim bedenimi terk etti. Sonra tekrar içeri ittim, bu sefer daha uzağa, sonunda onun içinde kilitlenene kadar.

Yine de yeterli değildi.

İçine doğru sallanırken, kaslarının etrafımda nasıl gerildiğine odaklandım, yüzündeki zevkin yuvarlanmasını ve serbest kalmaya yaklaştıkça göz bebeklerinin genişlemesini izledim. Parmaklarımızı başının üzerinde birbirine geçirdikten sonra eğildim ve ağzını ağzıma aldım. Bu kadına yeterince yaklaşamıyordum. Kahretsin, vücudunun içine girmek ve onunla gerçekten bir olmak istiyordum. Onun içinde titreşiyordum, kendi zevkim artıyordu.

Geri çekilerek yavaş hareketlerime devam ettim ve yüz ifadesini izledim. Saçları yastığın üzerine yayılmıştı. Yanakları heyecandan pembeleşmiş, gözleri arzu, aşk ve çaresizlikle dolmuştu. İçimde dönüp duran tüm duygular. O benim diğer yarımdaydı. Ruhumun hayatım boyunca beklediği kişiydi.

"Oh, Tanrım, Courtney," diye bağırdı, gözleri kapandı ve aklı etrafımda kasıldı.

"Bana bak," dedim dişlerimi sıkarak.

İtaat etti ve gözlerinin içine baktığımda tüm varlığımı onun içinde gördüm. Sonra bıraktım, onu bir parçamla doldurdum. Serbest kalışım içimde titreşirken vücudum sarsıldı. Sonunda sırtüstü yuvarlandım ve onu kolumun kıvrımına sıkıca çektim.

"Vay canına," diye mırıldandı bana karşı.

"Evet," dedim, göğsüm hâlâ kabarıyordu.

"Bu-"

"Her şeyi."

O benim her şeyimdi.

"I Onu FaceTime'dan arayabilirim, değil mi?" Ultrason teknisyeni ısıtıcıdan yapışkan madde şişesini çıkarırken sordum.

"Elbette, insanlar bunu her zaman yapar. Muhtemelen bunu kaçırdığı için üzgündür." Yapışkan madde cildime sürülürken midemi ısıttı.

On dört hafta ultrason için garip bir zamandı ama ölçümlerim küçük olduğu için doktorum bebeğin boyutunu ve sıvı seviyesini kontrol etmek istedi. Cortney'nin iki hafta boyunca tek izin günü olduğu için bugüne ayarlamıştık.

Ancak şiddetli fırtına dün gece Revs'in dördüncü çeyrekteki maçını iptal etmekle kalmamış, aynı zamanda San Francisco'daki uçaklarını da bu sabahın erken saatlerine kadar yere indirmişti. Cortney yanımda oturmak yerine muhtemelen New York üzerinde bir yerlerdeydi.

Telefonu açmadan önce FaceTime zil sesi bir kez duyuldu.

"Nasıl gitti? Bitti mi? abuk oldu. Willow'a bir Şey mi oldu?" Adamın yüzü görünür görünmez Cortney'nin soruları hızla artmaya başladı. "böbrekleri, değil mi? Tamam, araştırmayı yaptım. New York'ta bir doktor var-"

"Sakin ol Samson," diye kestim sözünü. "Henüz hiçbir Şey yapmadık. Her Şeyin yolunda olduğuna eminim." Son zamanlarda daha rahat olmasına rağmen panik tepkisi hâlâ yüksekti. "Başlamak zereyiz."

Teknisyen asayı karnımın üzerinde gezdirdi ve önümüzdeki ekranda siyah beyaz bir görüntü belirdi.

"Bir saniye." Bilgisayar ekranını görebilmesi için kamera görüntüsünü değiştirdim.

"Aman Tanrım. Bir kafa var. Ve kollar." Gözlerini birkaç kez hızla kırıpştırdı. "Ateşböceği, bu bir bebek."

Ultrason teknisyeni gülümsemeye çalıştı ve boğazımda bir yumru oluştu. Normalde aşırı duygusal biri değildim ama küçük kızımıyı görmek ve babasının sesindeki sevgiyi duymak beni çok etkiledi.

"Keşke orada olsaydım. O mükemmel." Bir nefes aldı. "Bekle, o mükemmel, değil mi?"

şimdi gülümsedim. şişte benim yaşlı endişelim.

Teknisyen, "Kan testi sonuçlarını henüz doktorla grşmediğinizi sanıyordum..." dedi.

Başımı salladım. "Hayırama kız olduğunu biliyorum." Ruhlarımız haftalar önce bu konuda birleşmişti.

"Oh, tamam. Eğer sürpriz olmasını istiyorsan hiçbir Şey belli etmek istemedim." Asayı karnımda gezdirdi ve dolu mesanem çığlık attı. "Ama evet, harika görünüyor."

Cortney derin bir i çekti ve ağzının etrafındaki gergin çizgiler kayboldu. Onu gördüğüne ve harika göründüğüne dair onay aldığına göre artık daha az endişelenecekti.

"Vay, o bir bebek mi, Shammy?" Kyle Bosco ekrana gelene kadar hangi takım arkadaşı olduğundan emin değildim.

"Benim küçük kızım." Telefonun sesi değişti. "Ona bir bak."

Bir kargaşa yaşandı ve ekran elden ele dolaşırken birbiri ardına yüzler belirdi.

Christian Damiano, "Dostum, ona bir forma almamız lazım," dedi.

Kyle, "Eminim babam bunun icabına çoktan bakmıştır," diye alay etti. "Kızlarının kendi gömleklerini giymesi konusunda biraz sahiplenicidir."

"Tabii ki öyleyim. Telefonu bana geri ver." Cortney'nin mavi gözleri yeniden belirdi ve tekrar Willow'a odaklandı.

"Birkaç ölçüm daha yapmam gerekiyor, ama önce bunu beğenebilirsiniz." Kadın bir düğmeye bastı ve odayı bir uğultu doldurdu.

"Bu onun kalp atışı." Cortney'nin gözleri küçük kızımızın kalbinin her atışında parlıyordu. "O mükemmel."

"Öyle."

Teknisyen hala çubuğu hareket ettiriyor, fotoğraflar çekiyor ve ölçümler yapıyordu, ancak enerjisiyle ilgili her şey bana herhangi bir sorun olmadığını söylüyordu.

"Telefonu çevir. Annemi bir dakika görmek istiyorum." Düğmeye bastım ve ona gülümsedim.

"Teşekkür ederim." Sertçe yutkundü ve gözlerini tekrar hızla kırpıştırdı.

Gördüğüm manzara karşısında kalbim sıkışmıştı. Tanrım, küçük kızımız bu büyük, güçlü adamı gözyaşlarına boğmuştu.

"Çok teşekkür ederim. Bana onu ve Liam'ı verdiğin için. Beni sevdiğin için. Her şey için. Kahretsin, şu anda seni öpememekten nefret ediyorum."

Boğazımı temizledim. "Eve döndüğünde alırım."

Gülümsedi. "Yaklaşık otuz dakika sonra iniyoruz. Babam ve benimle geç bir öğle yemeği için buluşmak istemediğine emin misin?"

"Yine de geçeceğim."

Cortney'nin ailesinden ne kadar hoşlansam da ve çoğu galadan beri bana düzenli olarak mesaj atsa da, Cortney'nin bunu tek başına yapması gerekiyordu. Evelyn'in aile zamanı ve iş konuşmaları konusunda net sınırları vardı. Bu yüzden Cortney ve babasının konuşması gereken bazı işler olmasına rağmen henüz fırsat bulamamışlardı. Cortney babasından öğle yemeğine gelmesini istemişti, böylece Boston'da kalıcı olarak kalacağını ve Miller Estates'in geleceğinde olmadığını açıkça söyleyebilecekti.

"Tamam, doktorla konuştuktan sonra bana mesaj at."

"Bunlar annem için." Teknisyen bana bir dizi siyah beyaz fotoğraf uzattı ve ardından karnımdaki jeli sildi.

Sonra doktorla görüştüm. Tıpkı şüphelendiğim gibi, Willow harika görünüyordu. Ölçümleri mükemmeldi ve sıvı seviyelerim yeterliydi. Cortney'e hızlı bir güncelleme gönderdikten sonra ofisten çıktım. Kaldırıma adımımı atar atmaz telefonum çaldı.

"Sana harika geçtiğini söylemiştim." Güldüm.

"Ne yaptı?" Little Fingers'daki ortağım Zoey sordu.

"Seni Cortney sandım. Ultrason iyi geçti. Willow mükemmel görünüyor."

"İnanılmaz. Taylor'ın gönderdiği ayrıntıların geçmek istedim."

Zoey sonraki birkaç dakika boyunca Taylor'la birlikte Little Fingers için hazırladıkları teklifi anlattı.

"Onların binasında yer alacağımız için kamu hizmetleri de dahil olacak ve onların şemsiye poliçesi kapsamında olacağız. Sınıfların dolu olacağını garanti edebilirler çünkü halihazırda bir kreş bekleme listeleri var. Ayrıca oyun alanı ve çimenlik alanla açık hava erişimi de dahil olmak üzere alanı tam istediğimiz gibi yapacaklar."

"Ve denetlediğin diğer dört kişiyle birlikte bunun üstesinden gelebileceğini mi düşünüyorsun?" Telefonumu yanağımla omzum arasında dengeledim ve cebimden bir Jolly Rancher çıkardım.

"Şimdi mi? Kesinlikle. Mevcut lokasyonlarımızdaki müdürler ağır işlerin çoğunu yapıyor. Bu da bana buraya odaklanmam için zaman kazandıracak." Zoey'nin sesi heyecanlıydı, bu da benim için her şeyi açıklıyordu.

"O zaman ben . Hadi yapalım şu işi."

"Mükemmel. Belki bir yıl sonra, Willow biraz daha büyüdüğünde, Boston'da buna benzer bir durum bulabiliriz. Şirketle ortak olmak bizim için çok daha az iş demek."

"Göreceğiz." Ben şimdi ve buraya odaklanmıştım. Zamanı geldiğinde bu fikri tekrar gözden geçirebilirdik. "Ama evrakları gönder, hepsini imzalatayım."

"Teşekkürler. Bu sabah her şeyin yolunda gitmesine sevindim." Tam bizim sokağa döndüğümde telefonu kapattım.

"Hayır, benden bu kadar. İnşaat işleri hakkında hiçbir şey bilmezken bir projeyi yönetemezsin." Delia'nın geçen hafta tuttuğu müteahhit hışımla merdivenlerden indi ve kamyonetinin kapısını çarptı.

Delia verandada elleri kalçalarında, atkuyruğu saçları omzuna düşmüş, kalın bir öfke örtüsüne sarınmış bir halde duruyordu.

"Biri daha ölüyor, ha?" Sahanlıkta onun yanında durdum. "Şehirden izin almak için zahmet etmememizi önerdi."

'zahmetten' kaçınmak için elektrik işleri. Buna inanabiliyor musunuz?" "Sanırım bu kötü bir şey?"

Odamın duvarları bitmezse Cortney yakında kendini kaybedecekti. Oturma odası ve mutfağın da bitmesini ve bebekler için güvenli olmasını istiyordu. Ayrıca, elektrik onu delirtiyordu. Travma sonrası stres bozukluğu olduğunu düşündüm.

örümcek olayı. Ama ne olursa olsun, bir kez daha müteahhit alışverişi yaptığımız için mutlu olmayacaktı.

"*Delia*," diye seslendi Beckett evin içinden. Bu kez sinirli ses tonu bana yönelik değildi.

Delia oflayıp puflayarak içeri girdi. "Burası benim evim ve buna uymayan her aptalı kovarım."

"Bir gün geçirdim. Buna hiç ihtiyacım yok." Beckett kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatı. "Livy! Yeni bir isim listesine ihtiyacımız var." Hışıyla mutfığa girdi, Delia ve ben de hemen arkasındaydık.

"İşin bu noktaya gelmesinden korkuyordum. Ama Delia'ya katılıyorum. Kablo tesisatı şehir tarafından denetlenmeli. Burası işin kolayına kaçmamız gereken son yer." Liv bana döndü ve yumuşak bir gülümseme verdi. "Doktor nasıl gitti?"

"Mükemmel." Omuz silktim.

"İkizler." Liv'in ağzı açık kaldı.

Beckett boğuldu ve yüzü kıpkırmızı oldu. "Ne oldu?" Güldüm. "Şaka yapıyorum."

"Duck, beni korkuttun. Gerçi bu Cortney'le ilgili her şeyi açıklayabilirdi." Göğsünü ovuşturdu ve çantasının fermuarını açmak için döndü. "Bana bir iyilik yap. Onunla bu cehennem çukuruna taşınması için şartları yeniden müzakere ettiğimizde hazırladığım sözleşme bende..."

Kelimeler gelmeye devam etti ama beynim dondu kaldı. "*Ne?*"

"Biliyorsun." Beckett en az bir santim kalınlığında bir yığın kâğıdı yeşil tezgâhın üzerine fırlattı. "Senin yanına taşındığı sürece kabul ettiğim ikramiye."

"*Affedersiniz?*" Liv'in eli kulakları sağır eden bir şapırtıyla tezgâha çarptı. "*Ne yaptın sen?*"

Beckett dikkatini tekrar evrak çantasına verdi. "Önemli bir şey değildi."

İleri geri konuşmaya devam ettiler ama ben dinleliyordum. Titreyen bir elle üzerindeki kâğıt yığınını aldım. Tarihlerin hepsi uyuşuyordu. Beckett, yanımıza taşınması için Cortney'e rüşvet vermişti.

Midem bulandı ve nefesim kesildi. Sanki biri nefesimi kesmişti. O gece çatıda söylediği sözler beynimde tekrarlandı.

"*Bu taşınma önerisinin Beckett'la bir ilgisi olmadığına yemin eder misin?*" "*Seninle ilgili.*"

Ama bu bir yalandı.

"S "Geciktiğim için üzgünüm baba." Babamın karşısındaki sandalyeye çöktüm. "Sorun değil." Telefonunu masanın üzerine koydu ve elini salladı,

Muhtemelen bize sipariş ettiği şeyi getirmesi için garsona işaret etmek için. "Unutmadan, bu annenden." Takım elbise ceketinin cebine uzandı ve bana küçük bir kutu uzattı.

Pantolonumun cebine soktum. "Teşekkürler."

"Sonsuza dek annenin ayakçısı olacağım." Kıkırdadı. "Peki ne konuşmak istiyorsun?"

Babamdan öğle yemeği için uçmasını istediğimde bunun bir bomba gibi düşmesini planlamamıştım. Ama bu sabah her şeyi değiştirdi. Bugün Dylan'ın ultrasonunu kaçırmak, haftalardır kararsız kaldığım kararı kesinleştirdi.

"Bugün menajerimle konuştum. Revs yönetimine sözleşme uzatmayı kabul etmeyeceğimi bildirecek. Bu yılın sonunda emekli oluyorum.

sezon."

Babamın kahverengi gözleri büyüdü ve yavaşça arkasına yaslandı. "Ah." Bir nefes verdi. "Bunu beklemiyordum. Ama Dylan ve bebeğin ışığında, bunun yanlış bir karar olduğunu söyleyemem."

"Aynen öyle. Willow'un hayatının ilk sekiz ayını onu sadece FaceTime aracılığıyla görerek geçirmek istemiyorum. Beni tanımayacak bile. Bu bana göre değil."

Babamın ağzının kenarı kalktı ve ellerini önünde dua eder gibi birleştirdi.

Beni incelerken, "Dylan'la New York'a ne zaman döneceksiniz?" diye sordu. Ekim'de mi? İlkbahara kadar yeni binada olamayacağız ama eminim birkaç kişiyi değiştirebilir ve size bir ofis ayarlayabiliriz."

"Baba." Başımı salladım ve boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim. "Boston'dan ayrılmayacağım."

Kaşları kalktı. "Oh."

İşte oldu. Derin bir nefes aldım ve bıraktım. "Emekli olmama rağmen Miller Estates ya da Miller Vakfı için çalışmayacağımı söylüyorum."

Parmaklarını masanın üzerine vurdu ve omuz silkti. "Arabalara olan aşkın ve analitik zekanla, yarış tarafı senin için en kötü yer olmaz. Eminim Clint'in hoşuna giderdi."

İçimi çektim. "Stok arabalar ya da yarışlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Anneme etkinliklerinde de yardım etmiyorum."

Şimdi kaşlarını çatı. "O zaman ne yapıyorsun? *Hiçbir şey* yapmak istemediğini mi söylüyorsun?"

Başımı salladım. "Bir şeyler yapacağım. Henüz ne yapacağımdan emin değilim ama kendi işimi yapacağım. Seni, annemi ve kurduğunuz her şeyi seviyorum ama ailenin hiçbir işine girmeye niyetim yok."

Parmaklarına tekrar dokunarak başını eğdi, düşünüyor, endişeleniyor, şüphesiz problem çözüyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, bu bir sorun değildi. Bunu eninde sonunda anlayacaktı.

Önümdeki masada telefonum çaldı. Beckett. Emekli olduğum haberini aldığımda çılgına döneceğini düşünmüştüm ama onu görmezden geliyordum. Eve döndüğümde yüz yüze konuşabilirdik. Ama Dylan'la konuştuktan *sonra*.

"Beyzbol." Babam derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Ne?"

"Beyzbolda olman lazım."

"Belki." Muhtemelen analiz ekibiyle çalışabilirdim ya da belki biraz gözlemcilik yapabilirdim. Koçluk yapmak istemiyordum. Ama ön büroda benim için bir yer varsa, bu her iki dünyanın da en iyisi olurdu. Hem takımla çalışabilir hem de her gece evde olabilirdim. Ya da Boston'daki üniversitelerle temasa geçebilirdim.

"Pekâlâ." Babam telefonunu açtı. "Langfield'ı Revs'i bırakmaya ikna etmek kolay olmayacak ama bunu başarabiliriz."

"Ne?"

"Bir beyzbol takımına ihtiyacın var ve Boston'da kalmak istiyorsun." Dudaklarını büzdü. "Hmm. Belki bir takım satın alıp Boston'a taşıyabiliriz. Massachusetts'in iki profesyonel beyzbol takımını destekleyebileceğini araştıran bir takım bulabilirim."

Alay ettim. "Baba, saçmalama."

"Tamamen ciddiym," dedi öne doğru eğilerek. "Neden kardeşlerine yardım ettiğim gibi sana da yardım etmeyeceğimi düşünüyorsun?" Masanın öbür ucuna uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu. "Beyzbolda kendi yoluna gitmiş olman, gelişmen ve başarılı olman için ne gerekiyorsa yapmayacağım anlamına gelmez."

Babamın elini okşadım ve gülümsedim. Kahretsin, ailemin beni desteklemek için her şeyi yapacağını fark ettiğimde kalbim göğsümde sıkıştı. Üzerime titreme ihtiyaçları bazen beni çıldırtsa bile. "Bunu biliyorum baba. Ve eğer bir beyzbol takımına ihtiyacım olursa, bunu ilk bilen sen olacaksın." Ama gerçekten kendi işimi kendim halletmek istiyordum.

"Çok güzel bir düşün hediyesi olur." Gülümsedi. "Ve takımın adını değiştirebiliriz. Ateşböcekleri deriz. Dylan'ı bununla onurlandırırız, böylece o da kendini takımın bir parçası gibi hisseder."

Kıkırdayarak başımı salladım. "Göreceğiz bakalım."

"Ayrıca, Liam'ın hangi okullara baktığını bilmem gerekiyor ki bağışlarımızı güncel tuttuğumuzdan emin olabilelim. Onu engellemek istemeyiz."

"Doğru." Gözlerimi devirdim. "Ona soracağım ama üniversiteye gitmesine daha birkaç yıl var."

"Çok erken plan yapamayız ve yardım etmek istiyoruz."

Aklıma bir fikir geldi. "İyi bir müteahhit ismi biliyor musun?"

"Tabii ki. Bu ne için?"

Garson bifteklerimizi getirdi, ben de yemek yerken taş ev ve durumu hakkında bir açıklama yaptım. Babam Jamie'nin bana bazı isimler göndereceğine söz verdikten sonra sohbet Clint'in ertesi haftaki yarışına, ardından da Jamie'nin yeni yaptığı bir anlaşmaya kaydı. Babam Dylan'ın anaokulunun şirketle ortaklık kurmasından bile mutlulukla bahsetti. Tüm çocuklarıyla gurur duyuyordu ve annemle birlikte Dylan ve Liam'ı bu kadar kolay kucaklamaları beni mutlu etmişti.

Öğle yemeği sırasında telefonum Beckett'tan gelen mesajlarla üç kez daha çaldı. Adamın ısrarcı olduğu kesindi. Dylan ya da annelerden herhangi biri olsaydı, gerçekten bir şeylerin ters gittiğinden endişelenirdim. Ama Dylan'ın hamilelik haberini ondan izin almadan vermesinden sonra kimse Beckett'ı önemli haberleri vermekle görevlendirmezdi. Beckett'ın beklemesi gerekecekti. Onunla ayrıntılara girmeden önce Dylan'la emeklilik planlarımı konuşmam gerekiyordu.

Kendi yolumu çizme konusunda babamın onayını alarak ve istediğim her türlü desteği vereceğine söz vererek Dylan'ın yanına, eve döndüm. Babam ve onun planları hakkında stres yapmamak üzerimden bir yük kalkmış gibi hissettiriyordu. Belki de gelecek yıl tam zamanlı olarak Boston'da olacağım için çok fazla şey kaçırmayacağımı bilmektir. Bir de her şeyin bir günde yerli yerine oturmuş olması.

Köşeyi döndüğümde sııttım. Ağaç bu gece turuncu ışıklarla aydınlatılmıştı, bu da penceredeki turuncu aleti öne çıkarıyordu.

Antreden başka her pencerenin ışıkları yanıyordu ve oluk hâlâ çatının kenarında sallanıyordu. Buraya evim dediğim için bu kadar heyecanlanmam çok saçmaydı.

Beckett önümde belirlediğinde eşikten adımımı bile atmamıştım.

"Hangi ? Başın çok büyük belada."

Liam yaklaştı. "Annemi asla ağlatmayacağına söz vermiştin." Ne haltlar dönüyordu?

"T Bana bunun korkunç bir eşek şakası olduğunu mu söyleyeceksin?" Beckett'a ters ters baktım.

Herifin tek tepkisi başını sallamak oldu.

"Tanrı aşkına, neden ona taşınmam için bana rüşvet verdiğini söyledin? Olanlar uzaktan yakından böyle değildi," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdandım.

"Ona hikayeyi anlatmadığımı nereden bilebilirdim?" Beckett omuz silkti.

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Nerede o?" Dönüp aile odasını aradım, sonra hışımla mutfığa girdim. Ama etrafta sadece çocuklar vardı. "Nerede o?"

Dudaklarını büzdü ve başını eğdi. "Söylemem gerektiğinden emin değilim."

"Şimdi mi?" Tezgâha öyle sert ki titreşimi omzuma kadar yayıldı. "Ne söylemen ya da söylememen gerektiğine *şimdi* mi karar veriyorsun?"

"Liv bir gün bunu çözmem gerektiğini söylüyor." Kıkırdadı.

Bu ses kanımı kaynattı. O anda, bu pisliği yakalayıp iğrenç mutfak zemininde yere sermekten başka bir şey istemiyordum.

"Ciddi misin Beckett? Ondan bu kadar çok mu nefret ediyorsun?" Ellerimi saçlarımın arasından geçirerek saçlarımı çekiştirdim. Onu bulmam gerekiyordu.

"Ondan nefret mi ediyorsun?" Kaşlarını çattı. "Neden ondan nefret ettiğimi düşünüyorsun?"

Burnumdan derin bir nefes aldım ve kendime patronumu öldürmenin beni sadece hapse attıracağını hatırlattım.

"Dinle, Man Bun, Dylan'ı seviyorum." Başını iki yana salladı. "Senin sevdiğin gibi değil tabii ki. Ama sinir bozucu küçük bir kız kardeş gibi. Onun için en iyisini istiyorum. Bu yüzden bir servet ödedim -bence değerinden çok daha fazla- ve seni takımıma almak için dört iyi potansiyelden vazgeçtim."

Ellerimi tekrar yanlarıma bıraktım, kafam karışıklık içinde yüzüyordu.

"Ve neden biliyor musun? Çünkü senin onun için mükemmel olduğunu biliyordum ve

onun mutlu olmasını istedim."

Takas bu yüzden mi birdenbire ortaya çıkmıştı? Tek yapabildiğim ağzımı açıp söylediklerini anlamaya çalışmaktı.

"Baştan savma GM'im ve üst yönetim de bunu yapmama izin verdi. Hepsinin gitmesi gereken bir grup evetçi." Kaşlarını çattı ve parmak eklemlerini tezgâha vurdu. "Sezon biter bitmez bununla ilgilenmem gerekiyor."

İçimi çektim, göğsüm hâlâ o kadar sıkıydı ki zar zor nefes alabiliyordum. Kız arkadaşım üzgünken ve onu nerede bulacağıma dair hiçbir fikrim yokken Revs yönetimi umurunda değildi.

"Doğru." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Konumuz bu değil ama seni Boston'a götürdüm ve o iğrenç çorapları çalarak eve getirdim. Ve bom." Beckett elini havaya kaldırdı. "Bir buluşma ve o hamile. Sonra seni eve taşıdım. Ve bum, sen gidicisin. Her şeyi ayarladım ve her ayrıntı mükemmel bir şekilde yerine oturdu. İkiniz de mutlusunuz. Bir şey değil."

Küçük bir parçam ona teşekkür etmek istiyordu ama çoğunlukla onu boğazlamak istiyordum.

"Mutlu muyuz? Şu anda mı? Mutlu görünüyor muyum? Peki ya Dylan? Onu son gördüğünde nasıl görünüyordu? Nerede? Nerede? Nerede?" Kelimeleri gıcırdatarak söyledim.

Kaşlarını çatı ama bilgiyi vermedi.

"Annelerin hepsi çatıda," dedi Liam arkamdan.

Başka bir şey söylemeden döndüm ve merdivenlere yöneldim ama çocuk kapı aralığına girerek çıkışımı engelledi.

Gözleri beni kesip geçti ve çenesini yukarı kaldırdı. "Bunu tamir mi ediyorsun?"

Gözümü kırpmadan onunla göz göze geldim. "Annen sihirli. Tam da ona ihtiyacım olduğu anda hayatıma girdi. Her ayrıntıyı, her deneyimi aydınlattı ve gözlerimi dünyanın en güzel yerlerine açtı. Onu seviyorum ve gitmesine asla izin vermeyeceğim."

Liam gülümsedi ve kenara çekildi. Omzuna bir tokat atarak merdivenleri hızla çıktım. En tepede kapıyı açtım ve çatıya fırladım.

Dört kafa bana doğru döndü ve aynı anda çok fazla ses yükseldi. Ancak seslerden hiçbiri Dylan'a ait değildi. Kanepede yan yatmış, bir eliyle parlak yeşil bir Slurpee bardağı tutuyordu. Diğer elini kristaline doğru kaldırdı. Lanet olsun. Onu strese sokmaktan nefret ediyordum. Bunu düzeltmek zorundaydım.

"Sen." Delia ellerini kalçalarına dayadı ve bana ters ters baktı.

Dylan Slurpee'sini masanın üzerine koydu ve kollarını bacaklarına doladı. Ona doğru koşmak istedim ama Delia bana doğru yaklaştı ve yolumu kesti. Anlaşılan önce bu üç kadını geçmem gerekiyordu. Kızımın etrafının bu kadar çok sevgi ve destekle çevrili olmasını takdir etsem de, şu anda hepsinin yolumdan çekilmesini istiyordum.

"Sana neredeyse güveniyordum ama daha iyi bilmeliydim. Sonunda sadece paranın peşindeymişsin."

Oflayıp puflayarak kollarımı havaya kaldırdım. "Delia, kontratımdaki para benim için devede kulak bile değil. Bir kuruş daha kazanamam ve ölene kadar savurgan bir hayat yaşayamam."

Delia cevap olarak gözlerini devirdi ve Dylan'a doğru ilerlememi engellemek için daha da şiştiğine yemin edebilirim.

Etrafını görmeye çalışarak sola doğru adım attım ama o da benimle birlikte yer değiştirdi.

Doğrulurken gözlerinin içine baktım ve bir sonraki sözlerimde ne kadar ciddi olduğumu görebilmesi için dua ettim. "Eğer bu onu mutlu edecekse yarın sahip olduğum her şeyi Dylan'a devredeceğim. Her şey üzerinde tam kontrol sahibi olabilir. Para umurumda bile değil."

Delia'nın ağzının köşesi neredeyse belli belirsiz kalktı. Belki de bu sadece hüsnükuruntudan ibaretti.

Sağa doğru adım attım ama bu kez Liv kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak beni durdurdu. Normalde iş için kullandığı maskeyi takmıştı. Tozlukları ve dağınık topuzuyla birlikte bile yüzündeki sert ifade korkutucuydu.

"Lütfen-"

"Bunu daha uzun süre oynayabilmek için mi yaptın?" Liv sözümü kesti. "Buradaki en önemli faktör beyzbol muydu?"

Liv bütün gün iş yerini kontrol etme zahmetine girmemiş miydi? Lanet olsun. Beyzbolun öncelik listemdeki yerini çoktan kanıtlamıştım. "Bu oyunu seviyorum ama ailemden sonra hep ikinci sırada gelecek. Bana inanmıyorsan e-postalarına bak."

"Ailen mi?" Shay atılarak saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve ters ters baktı. "Dylan'ı Miller isminden üstün tutacağın konusunda sana güvenilebileceğimi sanıyordum."

Dişlerimi sıktım. Sözlerimi tamamen bağlamından koparmıştı. "Açık konuşayım. *Aile* derken Dylan, Willow ve Liam'ı kastediyorum. Ve bilginiz olsun, annem, babam ve kardeşlerim hepsini seviyor."

Shay neredeyse gülümsedi.

"Şey-" Delia ve Liv daha fazla suçlama yöneltmek için ağızlarını açtılar ama benim işim bitmişti.

"*Yeter*," diye bağırdım.

Üç kadın da sessizliğe gömüldü. Sürünerek evin kapısına geri döndüm ve kapıyı açık tuttum. "Birbirinizi ne kadar çok sevdiğinizi ve desteklediğinizi kabul ve takdir ediyorum. Ama kız arkadaşım ile konuşmam gerekiyor, bu yüzden kusura bakmayın ama eğer adınız Dylan değilse, ördeği bu çatıdan indirin."

Delia yerinden kımıldamaya niyeti yokmuş gibi kollarını kavuşturdu. "Dışarı."

Üçü de bana ters ters baktı ama isteksizce geçip gittiler. Merdivenlerden inmeye başladıklarında kapıyı kapattım ve hayatımdaki en önemli şeye döndüm.

H saçları kafasının her tarafına dağılmıştı ve çatıdan koşarak geçerken mavi gözleri çaresizlikle parlıyordu.

Beckett ona ne demişti? Adam gerçekten de ne zaman susması gerektiğini bilmiyordu.

Cortney'nin yalan söylediğini ve benimle kalması için rüşvet aldığını duymak beni çılgına çevirdi. İznim olmadan düşüncelerim geçmişe yönelmiş ve tüm o eski acılar ve güvensizlikler beni pençelerine almıştı. Ama bu Cortney için adil değildi. Bana nasıl hissettiğini kanıtlamak için bir insanın yapması gerekenden çok daha fazlasını yapmıştı. Davranışları her zaman sözleri kadar gürültülüydü. En iyi arkadaşlarım onu test etmek, benim için savaşacağını kanıtlamak istese de ondan şüphe etmedim.

"Bana bak." Yanımdaki kanepeye çöktü ve yüzümü avuçladı. Avuçlarının sıcaklığıyla üzerime bastırması beni rahatlattı. "Bana bak.

Ben. *Beni gördün mü?* Revs'in yakalayıcısı değil. Bir Miller değil. Beckett'ın çalışanı değilim. Ben sadece bir adamım. Çok fazla şey hakkında endişelenen bir adam. Örümceklerden ve yılanlardan korkan bir adam. Bulmacalar üzerinde çok fazla zaman harcayan, arabaları ve iyi bir şakayı seven bir adam." İrisleri derinleşerek canlı bir maviye dönüştü ve sesi alçaldı. "Ve sana o kadar aşık bir adam ki gerisi sadece gürültü." Başparmaklarını yanaklarımda gezdirdi. "*Bana* bak. Ve bana sana ve ailemize ne kadar bağlı olduğum konusunda şüphelerin olduğunu söyle."

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve bir elimi hâlâ yanağımda duran ellerinden birinin üzerine bastırdım. "Benim şüphelerim yok. Aşk, şüphenin girebileceği çatlakları doldurdu."

"Evlen benimle."

Sözleri beni suskun bırakan bir şiddetle çarptı. Sırf ona kızgın olduğumu düşündüğü için evliliğe atlamamanın aptalca olduğuna dair herhangi bir argüman geliştirmeden önce yerinden kaydı ve cebinden bir yüzük çıkardı. İri parmaklarının arasına sıkıştırılmış yüzük çok narin görünüyordu. İnce gümüş sarmaşıklar banttaki her bir küçük pırlantanın etrafından dolanarak Asscher kesim bir pırlanta ve etrafında bir hale ile buluşuyordu. Vintage tarzı nefes kesiciydi.

"Bunu bugün yapmayı planlamamıştım. Haftalar önce annemden büyükannemin yüzüğünü istediğimde aklımda birkaç fikir vardı. Ama tantanaya ihtiyacımız yok. Tek ihtiyacımız olan birbirimiz ve çocuklarımız. O yüzden şimdi soruyorum. Evlen benimle, Dylan. Çünkü hayatımda sensiz bir gün bile düşünemiyorum."

Gözlerimi kırptım, hâlâ şoktaydım ama göğsümde bir sıcaklık hissediyordum.

Eğer kabul edersem, bu harika adamı sonsuza dek elimde tutabilirdim.

"Evet." Gülümsedim, evrene ve planlarına hiçbir zaman şu anda olduğum kadar minnettar olmamıştım.

"Yarın sabah Connecticut'a gidebilir ve saat onda evlenebiliriz." Ciddi görünüyordu, sanki duygularını bana kanıtlamak için dünyanın öbür ucuna gidecekmiş gibi.

"Ya da" dedim, çünkü onun spontane olma isteğini sevmeme rağmen bu fikir bana pek doğru gelmedi, "tüm ailenin orada olabileceği bir zaman planlayabiliriz. Sevdiğimiz tüm insanlar hayatımızın en güzel gününe tanıklık etmek için orada olmalı, değil mi?"

"Sen ne istersen. Sen mutlu olduğun sürece ben varım." Yüzüğü parmağıma taktı ve parmak eklemlerimi öptü.

"Çok güzel," dedim, büyükannesinin yüzüğüne iyice bakabilmek için parmaklarımı açarak.

"Sadece onu giyen kadının yarısı kadar güzel." Eğilerek dudaklarıma iffetli bir öpücük kondurdu, sonra alnını benimkine dayadı. Gözleri kapalıyken uzun bir nefes aldı ama yüzümü avuçlarının arasında tutarken elleri titriyordu. Yavaşça gözlerini açtı ve beni kucağına çekti.

"Gitmene izin vermeyeceğim. Asla. Ve sana yemin ederim, seninle tek bir saniye geçirmek için kimse bana rüşvet vermek zorunda kalmadı." Bana daha sıkı sarıldı. "Beckett ile konuşmamın tüm detaylarını sana anlatmadığım için özür dilerim."

"yok."

"Öyle değil. Bizim sırlarımız yok."

"Samson, artık sırlarımız yok." Başımı omzuma yasladım. "O sözleşmeyi ne zaman imzaladın, iki ay önce mi? O zamanlar neredeyse hiçbir şey değildik. O zaman bana söylemek gibi bir zorunluluğun yoktu. Kontratı okudum. Beckett taşınman için sana rüşvet vermedi. Dürüst olmak gerekirse, Boston'dan ayrılırsan Beckett'ın canını sıkmak için kontratını yeniden düzenlemişsin gibi görünüyor."

Tüm vücudu etrafımda gevşedi ve eli aşağıya, karnımın alt kısmına indi. "Willow'u öğrendikten sonra, kimsenin beni senden ya da ondan uzak tutacak güce sahip olmasına izin vermeyi reddettim."

"Anlıyorum. Bana ayrıntıları vermemiş olabilirsin ama anlıyorum. Bunun Willow ve benimle ilgili olduğunu söylediğinde yalan söylemediğini biliyorum."

Başını iki yana salladı. "Yonca çoraplarımı kaldırımdan bana fırlattığın andan itibaren her şey seninle ilgiliydi."

Elimi çenesinde gezdirdim, sarışın saat beş gölgesi avucumu gıdıklayınca gülümsedim. "Bunun bizimle ilgili olmasını istiyorum. Sen, ben, Willow ve Liam."

"Her zaman öyle olacak," diye söz verdi, dudaklarını bir kez daha dudaklarıma değdirerek. "İşte bu yüzden sezon sonunda emekli oluyorum."

Nefes nefese geri çekildim. "Bekle." Kastettiğim bu değildi. Benim yüzümden beyzbolu bırakırsa kendimi asla affetmezdim.

Başını iki yana salladı. "Eğer emekli olmazsam, senin doğum gününde bahar antrenmanında olacağım. Ya eve zamanında varamazsam? Hayatının ilk sekiz ayını evde olduğumdan daha çok yolda geçireceğim. Bütün gece uyanık kalırsa sana yardım etmek için orada olamayacağım. İlk gülüşünü, ilk kelimesini kaçırma ihtimalim çok yüksek. Bu yeterli değil. Beni tanımasını istiyorum. Beni tanımasını istiyorum."

onu tanıyorum. İlk günden beri. Liam'la bir ilişki kurmaya devam etmek ve senin yanında olmak için yanında olmak istiyorum."

Dudaklarımın titremesini engellemek için dişlerimi dudağıma bastırdım ve boynuma doğru yaklaşıp burnunu soktu.

"Geceleri yanıma sokulmanı istiyorum," dedi saçlarımın kokusunu içine çekerek. "Ve sabahları senin kollarında uyanmak istiyorum. Bizi istiyorum. Yıllarca beyzbol oynadım. Daha fazlası için hazırım."

"Bunu çok isterim. Ama sadece bir şeyleri kaçırmış gibi hissetmeyeceğinden . Senden asla bu kadar tutkuyla sevdiğin bir şeyden vazgeçmeni istemem."

"Bugün bir şeyleri kaçırmışım gibi hissettim. Ultrason sırasında yanında olmak yerine bir uçakta sıkışıp kaldım. Kalp atışlarını telefonda dinlemek zorunda kaldım. Küçük el ve ayak parmaklarını sayarken elini tutamamak. Bu beni gelecek yılın nasıl olmasını istediğimi itiraf etmeye zorladı: Ben burada seninleyim. Willow'la geçirebileceğim her zaman. Liam'la daha çok vakit geçirmek. Bu evde o kadar çok çocuk var ki, bu evde kalan bir annemiz ve evde kalan bir babamız olacağı anlamına geliyorsa, bundan zarar gelmez."

Güldüm. Hiçbir şekilde evde kalmayacaktı. Herkesin her gün öleceğini vurgulayacaktı. Zavallı adam bir hafta içinde delirirdi. "Sanırım Beckett için çalışacağın yıldızlarda oldukça iyi yazılmış."

"Sadece emekli olacağımı söyledim."

Tanrım, insanlar bazen çok kör olabiliyor.

"Oyundan emekli oluyorsun. Ama sen Beckett'ın iş eşisin. Sana bir dosya fırlatıp istatistikleri ve oyuncuların geleceğini tartışamazsa hayatta kalması mümkün değil. İkinizin ruhları birbirine benziyor."

Cortney ofladı. "Biz değiliz."

"Göreceksin." Onunla tanıştığım gün belli olmuştu. Aurası Beckett'inkiyle mükemmel bir uyum içindeydi.

Geri çekildi ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Madem sen bana kızgın değildin, o zaman neden herkes öyle düşünüyordu? Neden sana ulaşmadan önce beş kez isyan yasasını okudum?"

Yanağımı tekrar göğsüne yaslayarak parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "İlk başta ağladım. Bu yüzden herkes korktu."

Cortney sertleşti.

Mırıldanarak ona sokuldum. "Sorun yok."

İç çekti ve bir parça gevşedi. "Gülümsemenin sebebi olmak istiyorum. Asla gözyaşlarının nedeni olmak istemiyorum. Bu fikir bile içimi parçalıyor."

Başımı yukarı kaldırdım ve elini sıktım. "Samson." Bana baktığında devam ettim. "Kavga edeceğiz. Ağlayacağım ya da sinirleneceğim ve bazen seni kızdıracağım. Hayat bu. Ama sorunlarımız üzerinde çalışmak, özür dilemek ve ruhlarımızın yeniden birleşmesine izin vermek bizi daha güçlü kılacak."

Elimi dudaklarına götürdü ve az önce parmağıma taktığı yüzüğe bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Ama ailemizin geri kalanı burada mı? Benim zaten bildiğim şeyi onların da duyması gerekiyordu."

"Hmm?" Kaşları çatıldı.

"Delia benim için savaşacağını görmeliydi."

Bana daha da sıkı sarıldı, eğer bu mümkünse. "İhtiyacın olan şey buysa senin için dünyayı yakabilirim," diye fısıldadı kulağıma.

"Biliyorum." Ve bu bilgi inanılmaz hissettirdi. Artık onlara sahip olduğum için Cortney'nin sevgisi, ilgisi ve koruması olmadan yaşamayı hayal bile edemiyordum.

"Yani herkes Delia'nın planına uydu mu?"

"Liv, Beckett'in çenesini tutamama ve her şeye burnunu sokma konusunda bir derse ihtiyacı olduğunu düşündü ve benim üzgün olduğumu düşünmesine izin verdi. Shay de Kai'yi doğum günü için götüreceği hokey maçı yüzünden kızgındı. Biz de dünyaya küsüp her şeyi ateşe attığımız bir an yaşadık."

Başımın üzerinden önümüzde duran masanın üzerindeki ateş çukuruna baktı. Alevler akşam havasında hâlâ titriyordu. "Gerçekten oraya bir şeyler koyuyor musun? Bunun yangın tehlikesi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Kıkırdadım. Kıyafetlerimizi ateşe attığımız zamanı bilmesine gerek yoktu. "Merak etme."

"Bu konuda bana yardım etmek için yanımda olduğun sürece sorun yaşamayız."

"W ördek burada mı?" Beckett kulüp binasındaki barın önünde volta atıyordu.

bugün ilginç olacaktı.

"Sekizde çıkacağını söylememiş miydin? Jamie asla geç kalmaz." Ellerini takım elbise pantolonunun ceplerine sokarak ofladı. Adam golf oynamak için takım elbise giymişti ama bu benim sorunum değildi.

Kardeşimin hiç geç kalmadığı konusunda haklıydı. Ama stres yapmamak için gerçekten çok çalışıyordum. Bu tanışma iyi gitmeliydi. Ailemizin güvenliği buna bağlıydı.

Kapı açıldı ve neon yeşili bir mohawk ve kayınbiraderimin gülümseyen yüzünü görünce tüm umutlarım söndü.

"Clint." Beckett kaşlarını çattı ve kollarını kavuşturdu.

"Cort ve Beckett. En sevdiklerimden ikisi." Clint'in enerjisini tarif etmenin en iyi yolu, eline *yarım kilo çikolata verilmiş iki yaşındaki bir çocuktu*. "Cort, nişan için tebrikler. Annem şimdiden gelecek hafta buraya geldiğinizde sana ve Dylan'a sunmak üzere mkemmел bir düğün fiki planlıyor."

"Eğlenceli." Birkaç hafta önce kaçma konusunda ciddiymdim ama Dylan bir aile ilişkisi istediğini açıkça belirtmişti. Anlamıştım. Babası onu evlendirme şansına sahip olmalıydı ve en iyi  arkadaşı düğününe davet edilmezlerse muhtemelen hayatımızı cehenneme evireceklerdi. şimdi annem yılın düğününü planlamaya ve Channing'lerden hiçbirini davet etmemeye kararlıydı. Tüm bu süreç bunaltıcı olacaktı ama önce evi tamir etmekle uğraşmamız gerekiyordu.

"Jamie nerede?" Ben sordum.

"Oh, kardeşini tanıyorsun." Clint bana el salladı. "Her zaman işle çok meşguldür."

"Onunla dn konuştum. Bu onun programında vardı," diye homurdandı Beckett. "O hırıltı. Eğer kalbim bir başkasına ait olmasaydı, baştan çıkardım."

Omuzlarını salladı. "Ama araya girmeme izin verip vermeyeceğini ." "Neden?" Beckett sordu.

"Anne." Sanki bu tek kelime her şeyi aıklıyormuş gibi. "Aile toplantılarında iş konuşmamıza asla izin vermez ve Cort'la görüşmem gereken planlarım var." Saatine bir göz attı. "Başlama saatini sekiz kırk beşe alma cüretini gösterdim-"

"Neden?" Beckett araya girdi.

Clint kaşlarını kaldırdı ve kıkırdadı. "nk sekize kadar asla başaramazdım. Belli ki."

Beckett şakaklarını ovuşturdu ve bana ters ters baktı. "Başımın yan tarafındaki bu ağrı Dylan'ın senin için mkemmел olacağını anlamamı sağladı. Hem o hem de Clint bunu yapıyorlar. Her seferinde."

Clint'in nefesi kesildi. "Dylan ve Cort'a tuzak mı kurdun? şırada Taylor için birini bulmalısın. Galaya getirdiği o alet berbattı."

"Ona fikir verme." Başımı salladım. Kızların hepsi Beckett'ı bu işe karışmaktan vazgeçirmeye çalışıyordu. "Enzo'ya zaman değişikliğinden bahsettin mi?"

Beckett ve ben babamın bize verdiği müteahhitler listesinden onu seçtikten sonra Enzo'dan on sekiz delik oynamak için bizimle buluşmasını istemiştik. Onu ikna etmeli ve projemize dahil etmeliydik. Evin Willow doğmadan önce bitmesi gerekiyordu.

Akıl sağlığım. Dylan ve benim odamızda hala bir duvar yoktu ve hayatımın aşkı endişelenmese bile bu durum göğsümü ağrıtmaya başlamıştı. O, evrenin birisini bulacağına kesinlikle inanıyordu. Ben ise emlakçılarla sokaktaki diğer apartmanlar hakkında konuşuyordum. Çünkü sadece bir ev ötede olursa belki onu taşınmaya ikna edebilirdim.

Kimse mahallemizdeki emlak değerlerinin neden hızla yükseldiğini açıklayamıyordu. Son birkaç hafta içinde, henüz satışa bile çıkmamış iki ev fahiş fiyatlara satıldı. Biz komşuyken bile. Sürekli gürültü şikâyetlerimiz, iğrenç süslemelerimiz, ön verandadan sarkan yarım bir iskelet ve pencereye boyanmış bir penisle berbat komşular gibi görünüyorduk. Evet, pazarın patlamasının sebebi biz değildik.

"Enzo sekiz buçukta burada olacak, yani" -saatine tekrar baktı- "iş konuşmak için on altı dakikamız var."

"Ne işi?"

"Miller Racing'de boş bir pozisyon var."

Başımı arkaya atarak iç geçirdim. Clint benimle çalışmak konusunda benim onunla olduğum kadar ilgisizdi, yani bunun ne olduğunu kim bilebilirdi.

"Oflayıp puflama. Bu Jamie için çalışmaya benzemez." Clint ellerini ceplerine soktu. "Babamın Boston ve ikinci bir beyzbol takımını destekleme yeteneği hakkında araştırma yapan adamları olduğunu biliyorum-"

Beckett nefes nefese kaldı.

"Kollar yukarı." Clint, Beckett'ın kollarından birini yukarı kaldırdı ve sırtına vurdu. "Mmm. Ne güzel kasların var."

Beckett ondan uzaklaştı. "Hangi ikinci beyzbol takımı?"

"Onu dinleme." Nefesimi boşa harcıyordum, çünkü tıpkı Dylan gibi Clint de Beckett'ı nasıl çalıştıracağını biliyordu.

"Kayınvalidemler çocukları için her zaman ellerinden gelenin fazlasını yaparlar. Babam Cort'a koşması için bir takım vermeye kararlı." Clint omuz silkti.

Tek yapabildiğim iç çekmekti. Babam ve ben bunu zaten yaşamıştık.

Beckett bana ters ters baktı. "Planlarım var."

"Öyle mi?" Clint alkışladı. "Takımınızı taşıyor musunuz? Çünkü Jamie yeni stadyumumuz için bir yer arıyordu."

Kardeşim değildi.

Clint sırtıttı. "Renkler ve logolar üzerinde çalışıyorum."

Oh kahretsin. Bu doğru olmasa iyi olur.

Beckett bir anda gözlerini kocaman açmış ve terlemeye başlamıştı. Başını salladı ve kaşlarını çatı. "Boston iki takımı birden kaldıramaz."

Clint omuz silkti. "Ben rakamlarla oynamam, kim bilir."

Yüzü kıpkırmızı olan Beckett alay etti ama gömleğinin yakasını çekiştiriyor ve gözleri sağa sola kayıyordu.

Tam yeter diyecektim ki Beckett bana doğru döndü.

"Gelecek sezondan itibaren bir GM'e ihtiyacım var. Akıllı, analitik ve aptal gibi davrandığımı düşündüğünde bana hayır diyebilecek biri."

Başımı salladım. "Katılıyorum." Bu kesinlikle takımının geleceğine yardımcı olacaktır. "Dünya serisi bitene kadar resmi olarak emekli , bu yüzden

Henüz sana yaklaşmadım. Ama planım sana GM pozisyonunu teklif etmek."

"Neden?" Dylan onun için çalışmam gerektiğini söylüyordu ama ben GM olmak hakkında ne biliyordum ki?

"Ligdeki her oyuncuyu tanıyorsunuz. Birbiriyle uyumlu bir takımın nasıl kurulacağını biliyorsun. Zekisiniz, azimlisiniz ve oyuna takıntılısınız. Aynı fikirde olmamak ve fikrini söylemek konusunda hiçbir sorunun yok. Fikirlerini o kadar çok veriyle destekliyorsun ki beni şaşkına çeviriyorsun. Ve en önemlisi, sana güveniyorum." Beckett gözlerini devirdi. "Sana bilmediğin her şeyi öğretebilirim. Boston'da kalmak istiyorsun, bu yüzden seyahat etmeyeceksin. Bir planım, bir sözleşmem ve bir konuşmam ama ne zaman seninle ilgili bir plan yapsam sola sert bir dönüş yapıyorsun. Takım satın alma. Gel *benimle* ligin en iyi takımını kur."

Vay canına. "Tamam. Dylan'la konuşacağım."

Clint gözlerini kırıştırdı ve işaret parmağını çenesine vurdu. "Bu şaka tuhaf bir hal aldı."

"Ne?" Beckett ona doğru döndü, hâlâ oflayıp pufluyordu.

Omuz silkti. "Liam ve iki küçük çocuk beni aradı. İkinize de şaka yapmak için yardımımı istediler. Sizin çıldırmanız gerekiyordu."

"Yaptım," diye tersledi Beckett.

"Oh, güzel. Buna bayılacaklar." Clint gülümsedi. "Sıradaki konu ev. Yeğenlerim o evde yaşayamazlar. Evlerinin her şeye sahip olması gerekiyor." Bize bir afiş gösterir gibi ellerini salladı. "Altın kaplama armatürler düşünüyorum."

Tanrı aşkına. Sadece duvar istedim.

Beckett derin bir iç çekti ve barmene kendisine bardak viski getirmesini işaret etti. "Bu toplantıyla hiçbir yere varamayacağız."

"Bunu için on sekiz deliğimiz var," diye hatırlattım ona.

Beckett başını salladı. "Aslında golf oynamıyorum. Çalışmak zorundayım." Kaşlarımı kaldırdığımda ekledi. "Hokey sezonu başlamak üzere."

Omuz silktim. En azından takım elbise mantıklıydı. Ama bu haber on sekiz deliği ilginç hale getirecekti. Bakışlarım kayınbiraderimin üzerinde gezindi.

Sırıttı. "Beyninin çalıştığını görüyorum. Merak etme, Jamie yeşil sahada. Enzo'yla görüşmenize karışmayacağıma dair ona söz verdim ama Jamie bizimle oynayacak." Clint omzumu okşadı ve tam Enzo içeri girerken neredeyse bardan dışarı fırlayacaktı.

Haki pantolon, golf ayakkabıları ve bir polo. Ama ikinci bir deri gibi giydiği şey gerginlikti.

Beckett sokularak, "Tipik İtalyan yakışıklısı," diye mırıldandı.

"Ben olsam onu hafife almazdım. Benim duyduğum şeyleri sen de duydun. Bu zor bir satış olacak." Enzo Di Luca iş konusunda bilgili ve son derece başarılıydı. Ailesinin şirketini üç kuruşluk bir inşaat şirketinden babamın kısa listesinde yer alan bir şirkete dönüştürmüştü.

"İyi ki cebimizde bir as var." Adamlarla buluşmak için yürürken Beckett neredeyse gülümsüyordu.

Ama on beş dakika sonra Beckett gülümsüyordu çünkü Enzo heyecanlanmasa da o da bu işe katılmıştı.

"Şimdi tek yapmamız gereken Delia'nın kabul etmesini sağlamak."

Beckett başını salladı. "Dylan her şeyi halleder. Ona bu konuda endişelendiğimi söylediğimde

"Delia kabul edecek çünkü evrenin bir planı var. Göreceksiniz."

"Umarım evrenin planları daha sorunsuz ilerler."

"I zehir olduğunu düşündüğünü biliyorum ama Willow yüksek fruktozlu mısır şurubunu ve 12 numaralı kırmızı boyayı seviyor. Ben kimim ki çocuğumu inkar edeyim?" Omuz silktim ve vişneli şekeri emdim.

Bir zil sesi duyuldu ve salonda tezahüratlar yükseldi. Hokey bana göre değildi ama bugün Kai'nin doğum günüydü ve her şeyden çok burada geçirmek istiyordu. Shay haftalardır bu konuda stres ama sonunda onu reddedemedi. Beckett takımının sezon öncesi maçlarından birine katılmamızı ayarlamıştı ve Shay hokeye karşı çok fazla zorlarsa Kai'yi isyana teşvik etme riski olduğunu fark etti.

Shay, "Ama meyve suyu içebilirsin," diye geveledi.

Smoothie istemediğim için onu dinlemeyi bıraktım. O benim en iyi arkadaşımdı ve onu sonsuza kadar ve her zaman sevdim, ama kadının yediklerim konusunda sakinleşmesi gerekiyordu.

"Biliyor musun," diye araya girdi Delia diğer tarafımdan, "sanırım beyzbolcular konusunda Dylan'a katılıyorum."

"Ne?" Shay, Delia'yı görebilmek için öne doğru eğilerek sordu.

"Dar pantolonların içindeki harika kıçlardan bahsediyor. Daha fazla katılamazdım. Özellikle Cortney'ninkine." Eylül sonu itibariyle resmen emekli olmuştu. Kahretsin, onun kale arkasında çömelmiş görüntüsünü özleyecektim. "Boston Bolts hatmi adamlara benziyor."

Beckett birkaç koltuk aşağıda bana kaşlarını kaldırdı.

"Merak etme Becks. Stadyumlar arasında iğrenç bir şekilde süzdüğüm tek kişi Cortney."

Cortney ve Liam ellerinde birer tepsiyle içeri girdiler.

Onları süitteki yüksek masanın üzerine koyduklarında zıpladım.

"Peki ya ben?" Cort beni kucaklamak için kendine çekerek sordu.

"Oh, sadece harika bir kıçın var. Herkes ona bakmaktan hoşlanıyor." Bir kolumu sırtına doladım ve hızlıca sıvazladım. "Ama sadece ben gerçekten tadını çıkarabiliyorum."

"İki yönlü bir yol, Firefly." Ellerini sırtımdan aşağı kaydırды ve hamile kot pantolonumun ceplerine soktu.

Liam iç çekti. "Siz ikiniz iğrenç olmayı bırakacak mısınız?"

"Muhtemelen hayır." Omuz silktim.

"Sosisli sandviç, burger, nachos, yumuşak kraker, dondurma, slushie." Cortney her birini işaret etti. "Ve bir meyve bardağı ve bir su."

"Harika bir avcı toplayıcı olduğun için teşekkür ederim."

"Çok tuhafısın. Az önce imtiyaz standına gittik." Liam saçlarını gözlerinden kaçırdı ve Kai'nin yanındaki koltuğa çöktü.

Cortney bana hızlı bir öpücük verdi. "Gebelik diyabetine yol açmayacak yiyeceklerle dengelediğin sürece, sana istediğin şeyi getirmekten her zaman mutluluk duyarım."

"Her şey dengeyle ilgili." Tepsiden meyve bardağını aldım ve slushie'den bir yudum aldım.

Telefonunu çıkardı ve gülümsemeye başladı.

"Aldın mı?"

Nişanlım iPhone'unu çevirdi, böylece şehrin öbür ucundaki garajında duran 1963 model Porsche 356'nın resmini görebildim.

"Liam bunu gördüğünde ölecek."

Oğlumun dikkatini çekmediğinden emin için omzunun üzerinden . Cortney bu hafta bir gün Liam'a sürpriz yapmayı umuyordu.

"Onunla birlikte tamir etmek eğlenceli olacak."

Ağzıma bir nacho attım ve çiğnedim. "On altı yaşında bir çocuğun ilk günden mükemmel bir şekilde restore edilmiş klasik bir arabaya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum."

Cortney omuz silkerek masanın yanındaki bar taburesine yaslandı ve beni kalçalarının arasına çekti. "Güvenlik özellikleri ekliyoruz ve eğer kaza yaparsa, bu üzerinde yeniden çalışacağımız anlamına gelir."

"Pahalı bir projeyi ilginç bir şekilde ele almışsın." Kıkırdadım ve bir nacho daha aldım.

"Firefly, seni ve çocuklarımızı şımartamayacaksam paraya sahip olmanın ne anlamı var?" Cortney eğildi ve dudaklarını boynuma bastırdı. "Buna alış artık. Sen ve Liam gülümsediğinizde en iyi halimde oluyorum."

Sıcak nefesi boynuma çarptığında titredim. Evren beni isteyebileceğim en iyi müstakbel koca ve babayla kutsamıştı.

"Dyl!" Shay odanın öbür ucundan seslendi, burnu kırışmıştı. "O sosislinin ne kadar nitrat içerdiğini biliyor musun? Her türlü iğrenç kimyasalla birbirine yapıştırılmış emülsifiye et."

Emülsifiye ne demek bilmiyordum ama sosisli sandviçi sevdiğimi biliyordum. Elimdekinden büyük bir ısırık aldım. "Evren bana bebeğe istediğini vermemi söyledi. Ve istediği şey nitrat."

Shay smoothie'lerin faydaları üzerine bir başka derse başlarken Cortney kıkırdadı ve çenesini omzuma yasladı. Ona cevapsız bir şeyler mırıldandım, çünkü kızın beni beslemeyi içermeyen bir hobiye ihtiyacı vardı.

Beckett bize doğru yöneldi ve tabaktan bir nacho aşırıldı. "Sana e-posta ile gönderdiğim taslak fikirler hakkında konuşmak istiyorum."

Cortney başını sallarken çenesi omzumda kıpırdandı. "Dünya serisi bitene kadar olmaz, Patron. Birkaç hafta daha rahatım var."

Beckett kollarını kavuşturup ona ters bir bakış fırlattı ama dikkati buzdaki bir hokey oyuncusunu bariz bir şekilde inceleyen Shay tarafından hemen dağıtıldı. Aurası aniden tutkulu bir turuncuya bürünmüştü. Tepkiye kimin neden olduğunu anlayamadım -tüm hatmi adamlar bana aynı görünüyordu- ama Beckett'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. Ama hemen ardından bu gülümseme kayboldu ve yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı.

"Ah, Becks," diye azarladım. "Shay kiminle göz göze geliyorsa ona karışmamalısın."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Burada seksi oyuncular hakkında konuşan bir tek sen varsın."

"Hey!" Cortney alay etti.

"senin kadar ateşli değil Samson. Merak etme."

Boynuma bir öpücük kondurdu. Başının üzerinden Beckett'ı izledim, çünkü adamın gözlerinde o pırıltı vardı.

"En iyi arkadaşlarından birinin aşk hayatına burnunu sokarsan karın seni bir ay boyunca morarmış taşaklarla bırakır," diye uyardım.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, Dippy Do." Sırıttı. Evet, sırıttı.

Cortney saçlarıma doğru güldü. "Bu o kadar pahalıya mal olmaz. Parker zaten Langfield takımında oynuyor." Dudakları kulağımın kabuğunu okşadı. "İşte yine başlıyoruz, Ateşböceği."

Ama Shay de benim Cortney'le olduğum kadar mutlu olacaksa, ben kim oluyordum da yollarına çıkıyordum?

"Göreceğiz."

kant Shay'in Dek Mutluluğu? Hemen almak için buraya tıklayın:

[Amazon.com: Mother Pucker: Bekar anne, hokey romantizmi eKitap : MH,](#)
[Swati: Kindle Store](#)

MOTHER PUCKER SNEAK PEEK

Bölüm 1 Shay

Son yarım saat içinde dördüncü kez saatime bakıp zamanın hızlanması için yalvarıyorum. Şu anda yapabileceğim o kadar çok şey var ki, buz pateni yapan bir grup aşırı büyümüş barbarın küçük bir pakın peşinden koşmasını izlemek yerine.

Güzel kalçaları olan bir grup muhteşem, aşırı büyümüş barbar olsalar bile ...

Bu acımasız bir oyun ve burada bulunduğum kısa süre içinde bile, her zaman birileri yaralanıyor gibi görünüyor. Golf, atletizm ya da ... gibi daha medeni sporlar varken neden bir insan bu kadar tehlikeli bir şeyi isteyerek oynar ki? Bilmiyorum, yumurta atma?

İç çekerek çantamın içinde telefonumu arıyorum. Hazır vaktim varken haftalık alışveriş listemi de yapabilirim.

Elim çantamda taşıdığım kalın G noktası çubuğunun etrafını sarıyor, telefonumu bulup çıkarmadan önce girintinin üzerinde geziniyor.

Komodinin çekmecemin arkasına yerleştirilmiş bu tür oyuncaklardan oluşan bir koleksiyonum var, ancak bu çanta büyüklüğündeki oyuncak her zaman benimle kalıyor. Biraz fazla kullanılmış ve daha iyi günler görmüş olsa da güvenilir, etkili ve pratik. Daha ne isteyebilirim ki?

"Tavuk," diye mırıldanıyorum, mesaj uygulamama yazıyorum. "Keten tohumu, Ezekiel ekmeği, kinoa."

Oğlum Kai ve adam -daha doğrusu, erkek çocuk- Beckett Langfield vücudumda yumruk yumruğa çarpışınca sarsıldım, neredeyse telefonumu elimden kaçıracaktım.

"Sayı yaptığını gördün mü Bossman?" diye bağıyor dokuz yaşındaki çocuğum kalabalığın gürültüsü arasında, tüm çocukların Beckett'a taktığı lakabı kullanarak. Genelde çok sessiz bir çocuktur, bu yüzden sesinin normal yumuşak tonunun üzerine çıktığını duyduğumda hep biraz şaşırmışımdır. "Rowan 'Slick' Parker tüm zamanların en iyi defans oyuncusu olacak. Bunu biliyorum! Bu oyun harikaydı!"

"Dil." Beckett'a kaşlarımı çatmadan önce oğluma bakıyorum. Kai gerçekten küfretmemiş olabilir ama bunu kastettiğini biliyorum. Bunu düşündü. En iyi arkadaşım Liv'in milyarder kocasının oğluma lütfettiği bir başka öğretisi.

Beckett'ın ağzından, en iyi arkadaşımın muhtemelen diğer tarafından kaburgalarına dirsek attığını gösteren bir 'oof' sesinin çıktığını duyuyorum. Oğluma dikkatle bakıyor ve tekrarlıyor, "Evet. Dil, IceMan." Oğluma, benimle ve en iyi arkadaşlarımla birlikte Boston'daki apartman dairesine taşındığında taktığı lakabı kullanıyor ve Kai gülümsüyor.

Başımı sallıyorum, asimetrik saçımın uzun kenarını kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve en yakın arkadaşlarımla çocukları arasındaki konuşmaları duymazdan gelerek telefonuma dönüyorum. Hepimiz Beckett Langfield'in arenadaki özel locasında durmuş, Bolts'un sezon öncesi maçını izliyoruz. Aslında teknik olarak takımın sahibi kardeşi ama domatesler, to-mah-tos.

"Şimdi, bu listeye başka ne eklemem gerekiyordu?" Listeme bakarak kendi kendime mırıldanıyorum.

Sadece dokuz ay önce ben ve Kai'nin Ajay'sız hayatımıza alışmaya çalıştığımızı -üç kişilik bir aileden iki kişilik kalıcı bir aileye- ve şimdi aynı evde bir değil on üç kişiyle birlikte yaşadığımızı düşünmek çılgınca. En iyi arkadaşlarım -hepsi benim gibi bekar anneler ve onsuz hayatta kalamayacağım kadınlar- onların çocukları, ve daha yakın zamanda , Beckett ve

Cortney. Cortney benim diğerk en iyi arkadaşım Dylan'ın nişanlısı ve aynı zamanda Boston Revs takımının yakalayıcısı.

Pek çok kişi bize tuhaf bir sosyal deney gibi görünen bir şeyin parçası olduğumuz için deli diyebilir, ancak şimdiye kadar aldığım en iyi kararlardan biri, son kız gezimiz sırasında hepimizin Delia'nın Boston'daki muazzam ama harap kahverengi taşına taşınmaya ve üniversiteden beri hep yapmayı planladığımız şeyi yapmaya - çocuklarımızı birlikte büyötmeye - karar vermemizdi.

Erkekler hiçbir zaman orijinal anlaşmanın bir parçası olmadılar ama Liv o zamanki sahte kocası Beckett'a aşık olduğundan ve Dylan da bebek babası olacak Cortney'e aşık olduğundan beri yavrularımıza yenilerini ekledik.

Geçtiğimiz birkaç ay, Kai ile benim Kaliforniya'daki sessiz ve yalnız hayatımızdan çok farklı, vahşi ve çılgın bir yolculuk oldu ama daha önce hiç bu kadar eğlendiğimi söyleyemem.

"Kuşkonmaz ve lahana." Telefonuma yazarken dudaklarımı büküyorum.

Buz hokeyine ya da herhangi bir temas sporuna ilgim yok. Evde oturup kitap okumayı ya da yüksek fruktozlu mısır şurubunun olumsuz etkilerini araştırmayı tercih ederdim. Ama Beckett dokuzuncu yaş günü hediyesi olarak Kai'yi Boston Bolts'un maçına götürmeye söz verdiğinden ve hepimizin bir gece geçirmesi için ısrar ettiğinden beri, bu aşırı dolu arenada, iğrenç ve sarhoş taraftarlarla sıkışıp kaldım - hepsi bir kardeşlik partisine giderken yanlışlıkla bir spor etkinliğine girmiş gibi görünüyor.

Eğer bu Kai'nin doğum günü hediyesi olmasaydı, asla burada olamazdık. O ve babası Bolts'u televizyonda dini bir şekilde izlemiş olabilirler, ancak oğluma böylesine tehlikeli bir spora göz yummak gibi bir niyetim yok.

Bir kemiğini kırabilir ya da daha kötüsü.

Yumuşak sesi ve rahmetli kocaminkini andıran o kısık, köpek yavrusu gözleriyle hokey öğrenmesine izin vermem için bana yalvarıp dursa da ben pes etmemekte kararlıyım.

Yine de, elindeki her türlü korkunç şeker, yapay gıda boyası ve kim bilir başka nelerle dolu o büyük Slushie'ye teslim oldum. Vermeyecektim ama çocuk o köpek yavrusu gözlerini kullanarak beni Jedi zihniyle kandırdı ve kararlılığımı kırdı.

Bu seferlik boş verdim ama tüm hafta boyunca sağlıklı gıdalarla vücudunu o iğrençlikten arındırmam gerekecek.

Düşündüm de, listeme sardalya, ciğer ve Brüksel lahanasını da eklemeliyim.

Arkamdaki Dylan'a bakmak için dönüyorum. Sosisli sandviç olduğunu tahmin ettiğim şeyden bir ısırık almadan önce bir elini hamile karnının üzerinde düşüncesizce gezdiriyor.

Burnum kırışıyor. "Dyl, o sosisli sandviçin kaç nitrat içerdiğini biliyor musun? Her türlü iğrenç kimyasalla birbirine yapıştırılmış emülsifiye et."

Dylan'ın gözleri bana doğru parlıyor, ağzındaki lokmanın etrafında konuşuyor. "Evren bana bebeğe istediğini vermemi söyledi. Ve istediği şey nitratlar!"

Gözlerimi deviriyorum ve listeme bir başka gerekli maddeyi ekliyorum. Bu özellikle Dylan'ın detoksu için. "Sana yine o yulaf ezmesi, şalgam ve zerdeçalı smoothie'yi yapacağım. Geçen sefer ne kadar sevdiğini biliyorum."

Dylan garip bir şekilde " ... kompost yemeyi sevdiğim kadar sevdim" gibi bir şeyle karşılık verir, ancak zilin sesi ve kalabalığın çılgına dönmesi sözlerinin bir kısmını bastırır.

Bolts bir gol daha attı ve oyuncular buzun üzerinde zahmetsizce süzülürken, bakışlarım formasının üzerinde on altı numara ve Parker yazan defans oyuncusuna takılıyor. Bulduğum yerden bile, hem boyu hem de duruşuyla oyuncuların üzerinde yükseldiği açık.

Hem rahmetli kocam hem de oğlumuz ona deli olduğu için televizyonda görüntülerini görmüştüm, ama bugün onu gerçek hayatta görmek ... kendi başına bir çekim gücü gibi.

Muhtemelen çoğu gün güneşten çok buz görmesine rağmen, adam 1.80'in üzerinde, koyu renk saçlı ve altın sarısı, güneşin öptüğü bir tene sahip. Ve ekrandaki görüntüsünü inanılmaz derecede güvenilir bir şekilde hatırladığım kadarıyla, bu cilt altın yeşili bir bakış, kalın kirpikler ve kaşlar dolgun, pürüzsüz dudaklarla tamamlanıyor.

Ama yine de, bu benim inanılmaz derecede güvenilir hatıralarıma dayanıyor.

Gözlerim onu formasının peşindeki sürtükler gibi takip ediyor, hızlı hareketlerini ve tam odaklanmasını izliyor. Hareketlerinde bir güven ve kararlılık var, pakı bir cerrah hassasiyetiyle yönlendiriyor, o büyük elleri ve yontulmuş vücuduyla yaptığı diğer her şeye de aynı eminliği ve kontrolü uygulayıp uygulamadığını merak ediyorum.

Ve pist dışında elleriyle neler yapabileceğini düşünürken alt dudağımlı dilimi ve boğazımı temizleyerek kaydırıyorum

Gereksiz yere. Can sıkıcı bir şekilde, Beckett'ın gözlerini ve aptalca bilmiş gülümsemesini bana doğru bakarken yakalıyorum.

Gazilyoner suratındaki o kendini beğenmiş sırıtış ne anlama geliyor bilmiyorum ama eğer sırıtmayı bırakmazsa onu tokatlayacağım. Kısa saçlarımın yanan kulaklarımı gizleyebilmesini dileyerek gözlerimi hızla telefonuma indiriyorum.

Sadece tekrar biriyle yatmam lazım.

Benden neredeyse on yaş küçük bir adama bön bön bakmamın ve onun sopasının benimkinin arasında nasıl bir his uyandıracakını hayal etmemin tek nedeni buydu.

"Kutsal

şşş!" "Oh,

hayır!"

Toplu bir nefes alış veriş arenadaki tüm atmosferi değiştirdi ve neyi kaçırdığımı görmek için başımı kaldırmamı sağladı.

Daha iyi görebilmek için ayak parmaklarımın ucuna kalkıyorum ve Beckett'ı nefesinin altında küfrederken yakalıyorum. "Duck! Bu hiç iyi görünmüyor."

"Ne oldu?" Rowan Parker'ın buzda ayağa kalkmak için ayaklarını sürüyüşünü izlerken kaşlarım çatılmış bir halde soruyorum. Patenlerinin üzerinde topallıyor, yedek kulübesine doğru yürürken bir bacağına baskı yapmadığı belli ama ne kadar incindiğini söylemek zor.

"Gol atmak için şut çektiğinde bir şey oldu ve düştü," diye cevaplıyor Kai. "Sen görmedin mi anne?"

Beckett daha fazla ayrıntıyı anlatırken başımı sallayarak cevap veriyorum. "Sallanırken bir dengesini kaybetti, ama benim endişem, o-" Beckett kendini tutuyor, tüm çocukların onun "bacağını eğdi" sözlerine kilitlendiğini biliyor.

Telefonunu çıkarır ve birini arar, muhtemelen kardeşini ya da doktoru. "Hey, neler oluyor? Yarası ne kadar kötü?"

Liv ve ben endişeli bir bakış attıktan sonra yanımdaki Kai'ye bakıyorum, önceden parlak olan gözleri şimdi endişeyle örtülmüş. Elimi siyah saçlarının üzerine koyup başının arkasını kaşıyorum. "O iyi olacak, tatlım. Endişelenme-"

Beckett telefonda, "Şimdi karımın en iyi arkadaşını ona getiriyorum," diyerek sözlerimi kesiyor ve bana ters ters bakıyor. Umarım benim hakkımda konuşmuyordur. "Adı Shayla Kumar ve kendisi bir fizyoterapist. Onu değerlendirmesini isteyeceğiz."

"Ne-" Bir başlangıçla söylüyorum.

Neden bahsediyor bu? Aklını mı kaçırdı? Neden beni gönüllü yapıyor ki? NHL'nin kendi doktorları ve atletleri yok mu?

Eğitmenler mi?

"Bir dakika içinde orada olacak," diye karar verir ve telefonu kapatır.

"Beckett . ." Liv de aynı şekilde kafası karışmış görünüyor. "Ne halt ediyorsun

Ne yapıyorsun?"

"Az önce takımın doktoruyla konuştum. Hâlâ Sanders'a dikiş atıyor ve baş antrenör ile atletik antrenörler de diğer oyuncularla birlikte. Parker'a bakmak için birinden yardım alabilirler."

Beckett bana dönüyor ve yemin ederim, bilmesem gözlerinde bir parıltı var derdim. Lanet bir parıltı! Bu adam neyin peşinde?

Başımı sertçe sallıyorum. "Ben bir fizyoterapistim, doktor ya da ortopedist değil. Eğer yaralıysa, ona bakılması gerekir-"

Beckett araya girerek, "Öyle de olacak," dedi. "Ama şu anda, takımın iyiliğı için, doktorun bir çift ele daha ihtiyacı var."

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve daha önce beni patenli, kaslı bir aygıra bakarken yakaladığında bana attığı o çok dikkatli gülümsemeyi hatırladım. "Doktorun sana söylediğı bu mu? Bir çift ele daha ihtiyacı olduğunu mu? Çünkü bu pek olası görünmüyor, başımı yasal belaya bir şeyden bahsetmiyorum bile." Dikkat etmediğinden emin olmak için Kai'ye bakıyorum, sonra kısık bir sesle devam ediyorum: "Yoksa bu da senin oyunlarından biri mi?"

Beckett geri çekilir. "Neyin hilesi?"

"Ekibindeki adamlardan biriyle tekrar çıkmamı sağlamak için mi?" Son birkaç haftadır beni ağındaki rastgele insanlarla tanıştırmaya çalışıyor ve ben de tüm çabalarını engelliyorum.

Biriyle çıkmak için ne zamanım ne de enerjim var. Hedeflerim ve sorumluluklarım varken olmaz. Oğlumu büyütmek, işimi yürütmek ve en iyi arkadaşlarımla yaşlanmak gibi. Daha fazlasına ihtiyacım yok.

Beckett heyecanla bana bakıyor. "Sana uygun bir erkek bulmak için asla bu kadar ciddi bir durumdan faydalanmam. Sırf seni evlendirebilmek ve güzel karım da dahil olmak üzere en iyi arkadaşlarıyla yaptığınız saçma anlaşmadan kurtarabilmek için böyle alçakça taktikler uygulayabileceğimi düşünmen bile çok incitici."

Liv ona tekrar dirsek attığında inliyor ve gözlerim daha da kısılıyor. "Sen yalancının tekisin-"

"Dil," diye sözümü keserek çıkışa doğru eliyle işaret ediyor. "Gel hadi. Seni oraya kendim götüreceğim. Yasal yansımalara gelince, takımın aileme ait olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Beni savunmaya gelip gelmeyeceğini görmek için Liv'e bakmadan önce bir nefes alıyorum. Onun yerine omuz silkiyor ve ağzının kenarını kapatarak bana fısıldıyor: "Yani, üzerinde bulunarak bile buzları erittiği söylenen bir adamı muayene etmek zorunda kalmaktan daha kötü şeyler de var."

--

Beş dakika sonra, Kai'ye birazdan döneceğimi söyledikten sonra, takımın soyunma odasının dışında durmuş, çantamın askısını gereksiz yere omzuma atmıştım. Beckett benden önce içeri girdiğinde herkese ne söyledi bilmiyorum ama bir dakika sonra, görmeye geldiğim defans oyuncularını hariç herkes dışarı çıktı.

Beckett başını girişe doğru sallayarak bana içeri girmem için işaret veriyor.

"Bekle." Kaşlarımı çatıyorum. "Kalmıyor musun?"

Başını iki yana sallar. "Liv ve çocukları kontrol etmem gerek. Bunu sen halledersin."

Zorlukla bastırılmış bir gülümsemeyle uzaklaşmadan önce ona bilmiş bir bakış daha atıyorum. Adamın her zaman kolunda bir şey vardır.

Boğazımı temizleyerek soyunma odasına girmeden önce profesyonellik maskemi takıyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, maske artık bir maske gibi hissettirmiyor. Saçlarımı açtığım tek insanlar en iyi arkadaşlarım, ama onlar bile bana bir nedenden dolayı "hayırlar topu" diyor. Çünkü önce hayır deme eğilimindeyim ve sonra belki evet demeye geliyorum, ancak bunu yapmaya mecbur kalırsam.

Elbette, yastık kavgası yaptığımızda ya da gülmesi için onu gıdıkladığımda oğluma o aptal tarafımı gösteriyorum, ama bunun dışında, eskiden olduğum eğlenceyi seven, kaygısız kız gömülü kalıyor - ve tam da olması gereken yerde.

Dünyanın geri kalanına göre ben biraz katı biriyim. Hatta bazıları bana takıntı derecesinde anal diyebilir. Ritüelci olduğumu söyleyemem ama düzenliyimdir.

Sadece sağlıklı, organik gıdalarla beslenmeye çalışıyorum ve işlenmiş gıda alımımı sınırlandırıyorum. Ara sıra bir ya da iki kadeh organik şarap içiyorum - ve şu anda kabul etmeyi reddettiğim bir başka küçük ahlaksızlığım daha var - ama bunu hafta boyunca "iyi" olmanın bir ödülü olarak görüyorum. Gecede en az yedi saat uyumaya, haftada en az beş kez egzersiz yapmaya ve tüm yıllık muayenelerimi zamanında yaptırmaya çalışıyorum.

Çünkü bazen kaçırılan bir yıllık muayene, yaşam ya da ölüm arasındaki fark anlamına gelebilir.

Her zaman bir "hayırlar yumağı" değildim.

En iyi arkadaşlarım bunu herkesten daha iyi bilir. Üniversitedeyken grubumuzun delisiydim; güneş doğana kadar dışarıda kalır, Delia kokteyl bardağını elimden çekip alana kadar içerdim. Fizik dersine pijama altı ve sweatshirt'le giren, dün gecenin kötü kararları ve naneli diş macunu gibi kokan kız bendim.

Merhum eşim Ajay ile tanıştıktan sonra her şey değişti. Benim ve oğlumun hayatındaki varlığını hala özlesem de, üç yıl sonra nihayet onun kaybını kabullenmeye başladım. Ayrıca evliliğimizin mükemmel olmaktan uzak olduğunu ve her şeyin ortasında bir yerde, eskiden olduğum kişiden çok onun olmamı istediği kişi haline geldiğimi de kabul etmeye başladım. Her şeyin ortasında bir yerde, nasıl eğleneceğimi unuttum.

Ancak terapi ve en iyi arkadaşlarımdan desteği sayesinde buraya kadar gelmiş olmama rağmen, ne onlar ne de Beckett Langfield beni yeniden aşka adım atmaya ikna edebilir.

Ajay ile birlikte yaşadıklarımdan sonra olmaz. çıkarmaya yemin ettiğim C-kelimesiyle olan savaşını kaybetmesini izledikten sonra olmaz. Astrolojik eğilimli en iyi arkadaşım Dylan'ın inandığının aksine, evrenin ikinci bir şans vermediğini bildiğim halde olmaz.

Bu, orada burada sıradan bir ilişki yaşamadığım anlamına gelmiyor.

Telefonumdaki Tinder uygulamasını sık kullanmıyorum, ancak ihtiyaç duyulduğunda ve tek istediğim bir gece için arasında bir yabancıyı hissetmek olduğunda - biri şu anda çantamın güvenliğinde oturan elle çalıştırılan oyuncak koleksiyonum yerine - orada birini bulmaktan çekinmedim.

Ama duygu ve bağlılık? Bağlılık ve aşk? Bunlar geçmişimden gelen ve şu anki sözlüğüme yeniden koymayı planlamadığım kelimeler. Oğlumun bana her zamankinden daha fazla ihtiyacı varken, o benim tek sebebim ve odak noktamken değil.

Gözlerim güneşin öptüğü tenine takıldığında bir adım daha atıyorum. Çıplak sırtındaki sinirli kaslar aynı anda hem rahatsız hem de memnunmuş gibi esniyor ve geriliyor. Dövmeli ön kolunu başının üzerinde tutuyor, yaralı bacağının ağırlığını azaltarak ona yaslanıyor.

Kolyesindeki gümüş parıltıyı fark edince, gözlerim bir kez daha geniş sırtını okşuyor, ardından sivrilen beline iniyor. Bir erkekte daha önce hiç bu kadar güzel bir popo görmüş müydüm? Gerçekten hatırlamıyorum.

Fiziksel insan mükemmelliği için müthiş bir prototip. Karıncalar arasında bir dev. Saf güç ve güzellik tek bir devasa formda toplanmış. Ve eğer kalbim sadece sırtına bakmaktan bu kadar hızlı atıyorsa, arkasını döndüğünde kalp yetmezliği tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirim.

"Gördüğünüzü beğendiniz mi, Doktor?"

Sesinin gürültüsü kaburgalarımın tam ortasına çarpıyor ve sanki sesinde elektrik yükü varmış gibi bedenim gerçekliğe geri dönüyor. Onu incelediğimi nereden biliyordu?

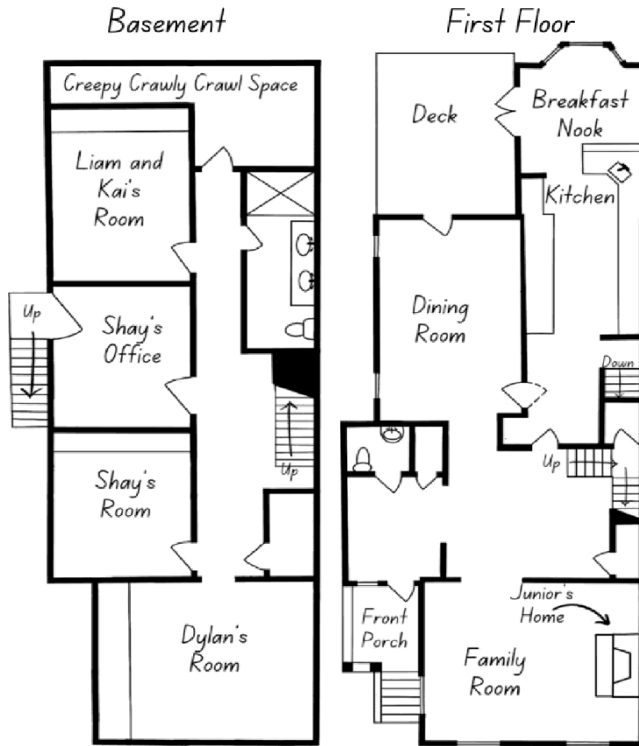
Kolay kolay telaşa kapılan biri değilimdir ama ne diyeceğimi bilemiyorum. "Kahretsin. Um . . ."

Kendimi toparlamak için mırıldandığım sırada Rowan 'Slick' Parker arkasını dönüp kapüşonlu gözlerle beni inceliyor. Gözleri benimkilere sabitlenmişken, gülünç derecede dolgun dudaklarının üzerinde kendini beğenmiş bir sırıtma oynuyor.

Telefonunu kaldırıp bana kamera modunda olduğunu gösteriyor. "Beni bir sonraki yemeğin yapacakmışsın gibi içeri girip beni kontrol etmeni izledim." Dudaklarını diliyle sıvazlamadan önce gülümsemesi büyüyor. "Genelde yemek yiyen ben olsam da, senin için bir tabakta sunulmaya tamamen karşı değilim, Doktor."

Sin4le anne ve hokey yıldızını merak mı ediyorsunuz? Şimdi öğrenmek için buraya tıklayın:

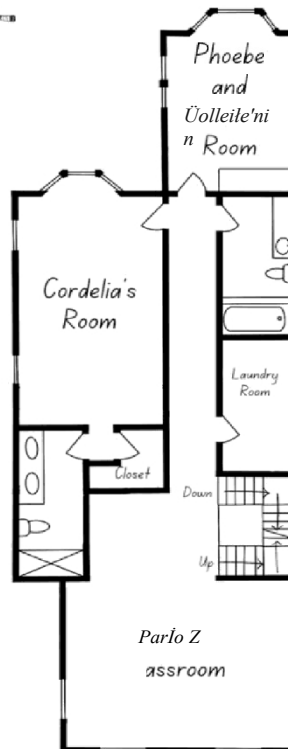
[Amazon.com: Mother Pucker: Bekar anne, hokey romantizmi eKitap : MH, Swati: Kindle Store](#)

Dylan — ●
Liam

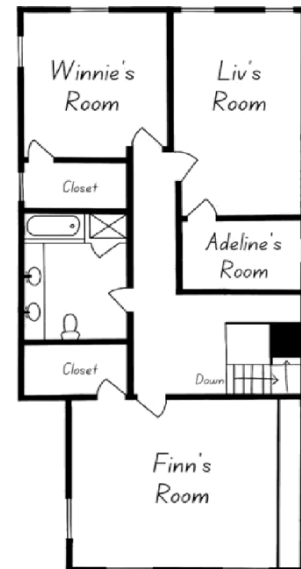
Shay — X
Kai

Second Floor

Collette Phoebe

Third Floor

Winnie Finn Adeline

MOM
Coms

MOTHER
faker

MOTHER
Maker

MOTHER
Pucker
Hater

Cortney ve Dylan'dan daha fazlasını ister misiniz?
The Rev'in beyzbol eğlencesi yeni serim The Boston
Revs Three Outs ile devam ediyor

Ön Sipariş Christina Damiano, the Revs
ateşli başlı atıcı ve koçun kızının hikayesi burada

[**Düşüs**](#)

New York Metrosundaki beyzbolcuları merak
ediyorsanız buradan daha fazlasına göz atın:

NY Metros Beyzbol

[Oyundan Fazlası Daha](#)

[Daha Fazlası Daha](#)

[Fazlasını İstemek Bir](#)

Hikayeden

Kacie York olarak yazılan romantik
komediler Goldilocks ve Ayı Yuvarlanan

[Tepeler](#)

[Kız Geldi Peter Balkabağı](#)

[Çıktı](#)

Sevgili okuyucu,

Öncelikle, kocaman bir TEŞEKKÜR etmeme izin verin! Mother Maker'ı okuduğunuz için teşekkür ederim. Beni desteklediğiniz için teşekkür ederim. Sadece okuyucular var olduğu için yazarlar hayallerini gerçekleştirebiliyorlar.

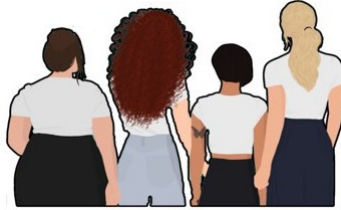
Yazar olmak, başka bir dünya ve okuyucuların aşık olacağı karakterler yaratmak eğlencelidir, ancak yalnız da olabilir. Britt ve beni tanıyanlar bilirler, asla yalnız olmayı sevmeyiz. Bu yüzden bir yıl önce aklımıza birlikte bir seri yazma fikri . İki yazar arkadaşımızdan bir grup anne arkadaş yazarken bize katılmalarını istedik. Daphen'in aklına da yıkılmakta olan kahverengi taşlarla ilgili harika bir fikir geldi. Ve Momcom dünyası ortaya çıktı.

Geçen yıl boyunca Liv, Dylan, Shay ve Delia'nın hikayelerini planlarken, yazarken ve yeniden yazarken bu kadınlarla buluşmak, telefonda ve yakınlaştırmada gülmek çok eğlenceliydi. Tek başına ebeveynlik yapmanın zorluklarını ve her birimizin bazı tuhaflıklarını ve güçlü yanlarını karakterlere yansıtmak bu seriyi daha da iyi hale getirdi.

Ve bu yıl Boston Revs beyzbol oyuncularının hikâyelerinin çıkacağını duyurmaktan büyük heyecan duyuyorum! Boston Revs Three Out serisi Mart ayında The Fall Out ile başlayarak ilkbahar ve yaz aylarında yayınlanacak.

Son olarak, unutmayın: Kendi dünyanda yaşa, benim dünyamda aşık ol.

Jenni

AKKNOMLEDGMENTS

"Bir saniye, annem yazıyor" sözünü duymak zorunda kalan çocuklarıma çok teşekkür ederim. Ya da "Bu hafta sonu bir imza günüm daha var" - benim yazdıklarımla uğraşmak hepiniz için çok zor, ama hepiniz bu konuda harikasınız.

Her zaman yaptığım her şeyde beni destekleyen aileme teşekkür ederim. Sizler olmadan hayatımı sürdüremezdim. Yardım, destek ya da teşvik için her zaman ikinize de güvenebilmek en güzel hediye. Çocuklarıma örnek olmaya çalıştığınız ve gelmiş geçmiş en iyi büyükanne ve büyükbabalar olduğunuz için teşekkür ederim.

Beth, bu kitapta ve her şeyde bu kadar esnek ve anlayışlı olduğun için teşekkür ederim. Bu Momcom dünyasının her küçük ayrıntısının eşleştiğinden emin olman, bu serinin bu kadar iyi olmasının nedeni! Seni bulmak başıma gelen en güzel şeydi! Çatıdan sana övgüler yağdırmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Düzenlemeleriniz ve düzeltmelerinizle ve her şeyi iki kez kontrol etmenizle inanılmazsınız! Düşünceli ve detaycısınız ve bir yazarın sesini koruma konusunda harikasınız. Bunun da ötesinde, hayatımda olduğun için çok minnettar olduğum bir arkadaşsın. Böyle harika bir insan olduğun için teşekkür ederim.

Becca ve Yazar ajansının geri kalanı, hepiniz en iyisisiniz. Bana ayak uyduruyorsunuz ve her şeyi kontrol altında tutuyorsunuz. Ben bir kaosun içindeyim ve eminim ki sürekli size gönderdiğim "Bekle, kapak ne zaman açıklanacak?" mesajlarıyla sizi çıldırtıyorum.

Sara, kendin olduğun için teşekkür ederim. Tüm Momcom ve KU işlerinin sorunsuz yürümesini sağladığın ve dikkatini dağıtmak için elimden geleni yapt bile her şey üzerinde yüzde milyon çalıştığın için. Grafiklerin her zaman mükemmel ve sürekli yeni fikirler üretebilmen keşke bende de olsa dediğim bir beceri. Keşke seni klonlayabilseydim çünkü hoşuma giden bir şey bulduğumda her zaman harika olduğumu biliyorsun, hadi iki tane alalım!

Madi, kapakla ilgili çok fazla sorunumuz vardı, ama sen bize nezaketle katlandın ve birçok e-postama her zaman cevap verdin. Belirsiz, bazen can sıkıcı derecede farklı fikrimizi hayata geçirmemize yardımcı olduğun için teşekkür ederiz.

Jeff, her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak için son titiz kontrolü yaptığın için teşekkür ederim. Romantizm okuyucusu olmak yapılacaklar listende yoktu, ama yine de yaptığın için minnettarım!

Britt, sen benim en iyi arkadaşım, seyahat arkadaşım, suç ortağım ve iş eşimsin. Ne zaman birlikte olsak kahkahalarımızın hiç durmamasını seviyorum. Bu hikâyenin yürümesi için yaptığın tüm yardımlar ve sana attığım her şeyi kendi hikâyene kattığın için teşekkür ederim. Mükemmel hikayeyi ve karakterleri yaratma yeteneğiniz beni hayrete düşüren bir şey. Bu yazarlık işini her gün sallıyorsunuz ve ne kadar sıkı çalıştığınız konusunda bana ilham veriyorsunuz. Başarınızı görmeye bayılıyorum! Hayaletimi henüz bulamamış olabiliriz ama yeni yerler denemeye, gecenin ikisinde pasta aramaya ve bana hala bilmediğim tüm şarkıları ve gösterileri öğretmeye sonsuza kadar devam edeceğiz. Not: Jenni'nin numarası 8675309.

Daphne, sadece en iyi arkadaşlarımdan biri değil, aynı zamanda öğretmenim olduğun için teşekkür ederim. Verdiğiniz bilgi ve içgörü miktarı, sonsuza dek minnettar olduğum bir şey. Ve arkadaşlığınız onsuz yapmak istemediğim bir şey. Ne kadar meşgul olursanız olun ve kendi hayatınız ne kadar çılgın olursa olsun, her zaman beni kontrol ediyorsunuz çünkü siz en iyisisiniz. Herkes Daphne Elliot'ın Lovewell Oduncuları kitabına göz atmalı çünkü bu kadın her okuyucu tarafından bilinmeyecek kadar çok yeteneğe sahip.

Swati, harika olduğun ve bu çılgın fikirde bize katıldığın için teşekkür ederim. Gece geç saatte gelen bir telefona cevap verdin ve bu macerada bizimle birlikte yer almakta tereddüt etmedin. Arkadaşlığınızı ve yazarlık becerilerinizi seviyorum. Endişe ve gerilim dolu bir dünya yaratma ve sonra bir anda dönüp bizi güldürme yeteneğinizi. Sonsuza dek düşüncelerinizde yaşayacak harika bir okuma istiyorsanız Swati'nin Element Serisi'nden bazılarına ihtiyacınız var.

Amy, Dylan'ımın Shay'i olduğun için teşekkür ederim. Benim kaosuma ve bir sonraki 'eğlenceli' şeyime katlandığın için. Senin organizasyonun ve programların olmadan hiçbir şeyi halledemezdik. Sana en iyi arkadaşlarımdan biri diyebildiğim için çok şanslıyım. Mother Maker'a yardım ettiğin ve bizim için tüm seriye zaman ayırdığın için teşekkür ederim.

Amy Jo, bir arkadaş ve inanılmaz yetenekli bir ürün üreticisi olduğun için teşekkür ederim! Her zaman bir şeye ihtiyacım olur olmaz atlıyorsunuz ve harika anahtarlık, bileklik, mini ve daha fazlasını içeren bir paket postada! Anna teşekkür ederim

harika bir arkadaş olduğun ve ne zaman beta okumaya ihtiyacım olsa yardım ettiğin veya yeni bir logo oluşturmak için devreye girdiğin için her zaman ne çıkıyorsun! Amy her zaman beta yaptığın, harika tiktoklar hazırladığın ve harika bir insan ve arkadaş olduğun için teşekkür ederim.

Tüm yazar arkadaşlarıma ve beta okuyucularıma, destekleyici ve ilham verici yazarlar oldukları için teşekkür ederim. Haley Cook, AJ Ranney, Kristin Lee, Alexandra Hale, Amanda Zook, Kat Long, Bethany Monaco Smith, Elyse Kelly ve çok daha fazlası.

Teşvik ve geri bildirimleriyle bana yardımcı olan diğer arkadaşlarıma ve aileme de çok teşekkür ederim. Hepinizi seviyorum ve desteğiniz için çok minnettarım.

YAZARLAR HAKKINDA

İki yıl önce, dördümüz yazarlık kariyerimize yeni başlayan yazarlar olarak tanıştık. Bu yıl bir adım attık ve birlikte yazmaya karar verdik ve ne kadar eğlenceliydi! Diğer çalışmalarımıza göz atın:

[Amazon.com: Brittane Nicole: kitaplar, biyografi, son güncelleme](#)

[Amazon.com: Daphne Elliot: kitaplar, biyografi, son güncelleme](#)

[Amazon.com: Jenni Bara: kitaplar, biyografi, son güncelleme](#)

[Amazon.com: Swati MH: kitaplar, biyografi, son güncelleme](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

